

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Doyle, Arthur Conan.; af A. Conan Doyle : Forbryder-Roman.
Titel Title:	<u>Sherlock Holmes Opdagelser</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : William Sørensen, [1906]
Fysiske størrelse Physical extent:	161 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Sherlock Holmes Opdagelser

af

A. Conan Doyle.

Agra-Skatten.

Forbryder-Roman.

København.

William Sørensens Forlag.

1ste Del.

Agra-Skatten.

Første Kapitel.

Dr. Watson gør Sherlock Holmes Bekendtskab.

Jeg blev i Aaret 1878 ansat som Underlæge ved Tropperne i Indien, saaledes fortæller Dr. Watson. Krigen bragte mange Ære og Berømmelse, men mig bragte den kun Ulykker og Genvordigheder. Jeg deltog i den uheldige Træfning ved Majwand, hvor jeg blev saaret i Skulderen, og jeg vilde ufejlbarlig være faldet i Fjendens Hænder, hvis ikke min Oppasser, den brave Murwai, midt i Kugleregnet havde baaret mig bort, og ført mig i Sikkerhed i den engelske Lejr.

I flere Maaneder svævede jeg mellem Liv og Død, og da jeg endelig kom mig, var jeg saa svækket, at jeg ikke kunde fortsætte Tjenesten, hvorfor jeg blev sendt tilbage til England, hvor jeg, i Portsmout, landede en Maaned efter.

Jeg havde hverken Slægt eller Venner i England, og var derfor saa fri som Fuglen i Luften — det vil sige saa fri, som en Gage paa ti Shilling om Dagen, kunde tillade en Ungkarl at føle sig.

Det er en Selvfølge, at jeg straks rejste til London, hvor jeg en Tid boede paa et Hotel, som slugte alle mine Penge og endda lidt til.

Min Status stod snart saa fortvivlet, at jeg beslut-

tede mig til at forlade Hotellet, for at opsøge mig et billigere Logi.

Samme Dag, som jeg havde taget denne Beslutning, stod jeg og saa ind ad et Butiksvindue, da en Forbigaaende bankede mig paa Skulderen, jeg vendte mig om, og saa, at det var Stamford, sammen med hvem jeg i sin Tid havde gaaet paa Hospitalet.

Vi havde aldrig været særlig Venner paa Hospitalet, men nu hilste jeg ham med Varme, thi at træffe et kendt Ansigt i London gør altid den ensomme glad, og det lod ogsaa til, at han glædede sig over at gense mig.

Snart efter sad vi sammen i en Cab og kørte hen for at spise Frokost sammen.

„Hvad har man dog gjort ved Dem, Watson,“ spurgte han med uforstilt Forbavselse, medens vi rullede afsted gennem de tæt fyldte Gader. „De er jo saa tynd som en Lysestage, og saa brun som en Kastanie.“

Jeg gav ham et Uddrag af mine Hændelser, og var lige blevet færdig dermed, da vi holdt udenfor Caféen.

„Stakkels Ven“, sagde han deltagende, idet vi steg ud, „hvad tager De Dem saa for, for Tiden?“

„Jeg er for Tiden paa Jagt efter et billigt Logi,“ svarede jeg, „jeg tænker ikke paa andet i disse Dage, end hvorvidt det er muligt for en rimelig Pris at faa sig et Par hyggelige Værelser.“

„Det er dog mærkværdigt,“ svarede min Ledsager, „De er nu den anden, der i Dag har fortalt mig det samme.“

„Hvem var da den første?“ spurgte jeg.

„En Herre, der for Tiden eksperimenterer oppe i Hospitalets Laboratorium.“

„Nej, virkelig,“ udbrød jeg — „ønsker han at dele Værelse og Udgifter, da er jeg netop den rette Mand, jeg vil hellere end gerne være halvt med ham.“

Stamford saa lidt betænkeligt paa mig, og sagde:

„De kender ikke Sherlock Holmes, dersom De gjorde det, da vilde De maaske ikke være saa ivrig efter at faa ham til stadigt Selskab.“

„Saa — hvad er der da at udsætte paa ham?“

„Ikke det fjærneste, men han har flere løjerlige Idéer, og er en ivrig Dyrker af forskelligé Videnskabs-grene.“

„Han studerer altsaa Medicin?“ bemærkede jeg.

„Nej — jeg aner ikke, hvad Formaal han har med sine Studier. Han er grundig inde i Anatomien og Kemien, men saavidt jeg ved, har han aldrig taget nogen Eksamen. Han har samlet sig saa mange Kundskaber, at Professorer vilde falde i Forbavselse derover.“

„Har De da aldrig spurgt ham ud om hans Fremtidsplaner,“ spurgte jeg.

„Nej, han er ikke af det Slags Mennesker, man let bliver fortrolig med, skønt han til Tider kan være meddelsom nok.“

„Jeg ønsker dog at faa fat i Manden; skal jeg bo sammen med nogen, skal det være med et roligt, studerende Menneske, jeg kan ikke ret taale Støj og Sindsbevægelse, disse Ting har jeg faaet nok af i Afghanistan. Hvorledes skal jeg faa fat i Deres Ven?“

„Han er sikkert at træffe paa Laboratoriet,“ svarede Stamford, „thi enten er han der ikke i flere Uger, eller ogsaa opholder han sig der fra Morgen til Aften.“

Vi kørte hen til Hospitalet, og paa Vejen derhen gav Stamford mig nogle Oplysninger om den Herre, han vilde foreslaa mig at dele Værelse med.

„De maa undskylde mig, dersom det viser sig, at De ikke kan komme ud af det med ham,“ sagde han. „Husk paa, at det er Dem selv, der har foreslaaet dette Arrangement, og jeg vil være fri for alt Ansvar.“

„Ja, kan vi ikke blive enige, kan vi jo skilles igen,

det er jo heldigvis ikke noget Giftermaal, det drejer sig om," svarede jeg. „Men forresten forekommer det mig, at der maa være en eller anden Grund, som bevirker, at De søger at trække Dem tilbage fra denne Sag. Er denne Fyrs Karakter da saa mistænkelig, eller hvad er der i Vejen?"

„Naa, det er ikke let at udtrykke det uforklarlige," svarede han smilende. „Holmes er lidt for videnskabelig efter min Mening — det grænser næsten til koldblodig Hensynsløshed. Jeg kunde f. Eks. tænke mig ham give en god Ven en Dosis Gift — ikke af Ondskab — nej, men blot af ren videnskabelig Interesse, for at se og faa nøjagtig Rede paa Stoffets Virkning. — Men, for at yde ham Retfærdighed, jeg tror, han vilde være lige saa rede til selv at tage det. Han tænker ikke paa andet, end at tilfredsstille sin Tørst efter Kundskaber."

„Naa — deri er der dog ikke noget ondt."

„Ja, jeg ved dog ikke, hvad man skal sige om det, naar det drives til Yderligheder, som her. Men nu er vi her, og nu kan De selv danne Dem en Mening om ham, efter Selvsyn."

Snart efter var vi i Laboratoriet. Dette var et stort Rum, som var fyldt med ene videnskabelige Instrumenter.

I dette store Rum var kun et Menneske beskæftiget. Han sad ivrigt bøjet over sit Arbejde, men da han hørte os, rettede han sig med et Glædesskrig.

„Jeg har fundet det!" raabte han til min Ledsager, idet han løb hen imod os med sit Prøveglas i Haanden, „jeg har fundet et Stof, der danner Bundfald med Blodfarvestof, og ikke med andet."

Selv om han havde opdaget et righoldigt Guldleje, kunde hans Ansigt ikke have udtrykt større Fryd.

„Dr. Watson — Mr. Sherlock Holmes," præsenterede Stamford.

„Ah, glæder mig over at gøre Deres Bekendtskab,“ sagde Sherlock Holmes hjærteligt og trykkede min Haand med en Kraft, som jeg ikke havde tiltroet ham. „Jeg ser, at De nylig er kommen fra Afghanistan.“

„Hvor i Alverden kan De dog vide det?“ spurgte jeg højlig forbavset.

„Bryd Dem blot ikke om det,“ sagde han smilende. „Foreløbigt drejer Spørgsmaalet sig om denne Vædske. De har vel forstaaet, af hvilken Betydning denne Opfindelse er?“

„Ja, rent teoritisk set kan det jo være ganske interessant; men praktisk set — —“

„Hvad, tror De ikke, at den har nogen praktisk Betydning; da maa jeg dog sige Dem, at det er den største praktiske medicinske Opfindelse, der i mange Aar er opfundet; forstaar De ikke, at dette Stof er det praktiske Mittel mod Blodpletter? Kom med herhen,“ i sin Ivrighed greb han mig i Armen og trak mig med hen til Bordet, hvor han havde eksperimenteret. „Lad os nu faa noget frisk Blod,“ med disse Ord stak han en Naal dybt ind i sin Finger og lod Blodet løbe ned i et Glas Vand, „her skal De se, Blandingen ligner rent Vand, da Blodet forholder sig til Vandet som én til en Million, men jeg tvivler ikke paa, at vi nok skal faa den karakteristiske Reaktion.“

Idet han sagde dette, kastede han nogle smaa hvide Krystaller ned i Vandet; øjeblikkelig antog Vandet en mørk Mahognifarve, og et brunt Pulver nedsænkedes imod Bunden.

„Se der — hvad sagde jeg!“ udbrød han glad, „hvad siger De til det?“

„Det ser jo ud som et meget fint Prøvemiddel,“ bemærkede jeg.

„Fortrinligt, fortrinligt,“ raabte han, „havde dette Mittel været opfundet før, havde Hundreder af Men-

nesker, som mulig gaar frit omkring, maattet lide Straffen for deres Forbrydelser.“

Han fremtog et Stykke Hefteplaster og lagde det paa Naalestikket. „Jeg maa være forsigtig, thi jeg eksperimenterer ogsaa en Del med Gift,“ bemærkede han, og idet han strakte Armen frem, saa jeg denne helt over-saaet med Plastre, og farvet af stærke Syrer.

„Det er forresten i Forretningsanliggender, vi er komne,“ sagde Stamford, „min Ven ønsker at leje et Par Værelser, og da De i Formiddags talte til mig om det samme, mente jeg at kunne gøre Dem begge en Tjeneste ved at føre Dem sammen.“

Det lod til, at Sherlock Holmes blev glad ved Tanken om at bo sammen med mig.

„Jeg har netop set paa nogle Værelser i Baker Street, de vil passe udmærket for os. Jeg haaber ikke, at De lader Dem genere af stærk Tobaksrøg.“

„Nej, jeg ryger selv stærke Tobakker.“

„Godt, saa lad os tage hen og se paa Lejligheden.“

Denne bestod af en meget stor Dagligstue og to smaa nydelige Soveværelser. Vi syntes overmaade godt om det hele, og flyttede ind den næste Dag.

Andet Kapitel.

Kendskaben til Følgeslutninger.

Sherlock Holmes og jeg sad sammen i vor Dagligstue. Han havde taget sin lille Flaske ned fra Kaminhylden, og sit Værktøj for underhudisk Indsprøjtning ud af et Maroki-Futteral.

Med sine lange, nervøse, hvide Fingre, bragte han den fine Naal i Orden, og skød Ærmet paa sin venstre

Arm tilside. En Tid lang saa han lidt eftertænksom paa den af Saar og Plastre vansirede Arm; disse utallige Saar var fremkomne ved Indsprøjtninger. Endelig stak han Sprøjten ind under Huden og trykkede paa Stempellet, og sank med et langt velgørende Suk tilbage i Fløjls Lænestolen.

I flere Maaneder havde jeg nu allerede været Vidne til, at Sherlock Holmes tre Gange om Dagen foretog dette Eksperiment, men desuagtet kunde jeg dog ikke gøre mig fortrolig dermed.

Tvertimod, fra Dag til Dag blev jeg mere og mere irriteret derover, og dog manglede det mig paa Mod til at forhindre det.

Ofte satte jeg mig for, at jeg maatte skride ind, men der laa en saa kølig Tilbageholdenhed over min Medlogerende, at enhver nok skulde tage sig i Agt for at tillade sig nogen Frihed over for ham.

Hans Kraft, hans bydende Udseende, og det, jeg vidste om hans mange usædvanlige Egenskaber — alt dette holdt mig tilbage, og gjorde mig beslutningsløs, saa jeg ikke kunde træde op imod ham.

Men paa ovenfor omtalte Eftermiddag — det var maa-ske Følgen af, at jeg havde drukket for megen Vin til Middagen, eller ogsaa var min Selvbeherskelse forbi — følte jeg, at jeg ikke længere kunde beherske mig.

„Hvad er det i Dag,“ spurgte jeg, „Morphin eller Cocain?“

Han hævede langsomt Øjnene fra sin Notitsbog, som han havde aabnet.

„Det er Cocain,“ sagde han, „en syv Procent Op-løsning. Skulde De have Lyst til at prøve det?“

„Nej, ellers mange Tak,“ svarede jeg hastigt. „Jeg er endnu ikke saa stærk efter Campagnen i Afghanistan, at jeg tør udsætte mig for en saa ualmindelig Spænding.“

Han smilede af min forestillede Svaghed.

„De har maaske Ret, Watson,“ sagde han, „jeg tror ogsaa, at dens fysiske Indflydelse er ødelæggende for Dem. Jeg derimod finder det yderst oplivende og forklarende for min Aand, saa dets ødelæggende Virkning kun er meget lille i Forhold dertil.“

„Men betænk dog,“ gentog jeg alvorlig, „hvad Følgerne deraf vil blive. Deres Aand bliver, som De siger, opvakt og forklaret, men det er en patologisk og sygelig Proces, som for det meste varer længe, men til sidst vil det bringe en permanent Svækkelse. De ved selv, hvilken Reaktion, det frembringer. I Sandhed: Suppen er ikke den Kaal værd. Hvorfor vil De, for en kort, forbigaaende Fornøjelses Skyld, resikere Tabet af de store Gaver, som Naturen har skænket Dem?“

Husk paa, jeg taler ikke alene til Dem som Kammerat, men som Lægen, der kan blive draget til Ansvar for Deres Helbred.“

Han syntes ikke at blive fornærmet over min Talemaade, tværtimod, han foldede Hænderne sammen og støttede sine Albuer mod Stolens Sider, som en, der ønsker at diskutere.

„Min Aand modsætter sig alt, hvad der hedder Stillestaaen,“ sagde han. „Giv mig Problemer at løse, giv mig Arbejde, giv mig det mest udviklede Hemmelighedsskrift, eller den mest gaadefulde Analyse, da er jeg i min egen Atmosfære. Da har jeg vidunderlige Midler til min Raadighed. Men jeg afskyer denne trivielle, hverdagsagtige Levemaade. Jeg smægter efter, aandelig set, at hæve mig over Mængden. Derfor er det, at jeg valgte denne Livsstilling — eller rettere sagt, selv skabte mig den — thi jeg er den eneste af den Slags i hele Verden.“

„Den eneste private Opdager?“ spurgte jeg, sættende store Øjne op.

„Den eneste private, raadgivende Opdager,“ gentog han, „jeg er den sidste og højeste Appel for Opdagel-

ser. Naar Gregson eller Lestrade eller Athelney Jones ikke kan løse Gaaderne — noget, der i de fleste Tilfælde forekommer — da bliver Sagen overgivet til mig. Jeg undersøger Sagen og udtaler min Dom som en Specialist. Jeg forlanger ingen Ros i saadanne Tilfælde. Mit Navn figurerer ikke i nogle af Nyhedsbladene. Arbejdet selv. Fornøjelsen over at finde et Felt for mine sælsomme Gaver er min højeste Belønning.“

„For kort Tid siden har min Praksis endog strakt sig over til Fastlandet,“ fortsatte han efter en kort Pavse, som han havde benyttet til at stoppe sin gamle Rosen-træs Pibe. „Jeg er i de sidste Ugers Tid blevet spurgt til Raads af Francois de Villard, der, hvilket jo nok er Dem bekendt, for kort Tid siden har tiltraadt Stillingen som Inspektør for det franske Opdagelsespoliti.

Han besidder en udmærket Forstand og en hurtig Opfattelsesevne, men han mangler den praktiske Dannelse og Forstaaelse for den højere Udvikling af sin Kunst. Det Tilfælde, hvori han her raadførte sig med mig, gælder en Arvesag, som syntes meget indviklet. Jeg var i Stand til at henvise ham til to lignende Tilfælde, det ene fra Riga i Aaret 1857 og det andet fra St. Louis i 1871, hvorved han kom til den rette Løsning. Her er et Brev, jeg modtog fra ham i Morges, hvori han udtaler sin Taknemmelighed for min Hjælp.“

Medens han sagde dette, tog han et krøllet Stykke Papir op af Lommen. Jeg kastede et hastigt Blik hen over det, hvorved jeg saa, at det kun indeholdt Lovtaler og Beundring for den „eneste Sherlock Holmes“.

„Han taler akkurat som en Lærling til sin Mester,“ sagde jeg.

„O ja, han skatter min Hjælp for højt,“ sagde Sherlock Holmes, „han besidder selv store Gaver. Han har to af de tre Egenskaber, der fordres for at være en virkelig Opdager. Han mangler kun Erfaring, og den kan

han med Tiden erhverve sig. Derimod forstaar han at observere og at drage Følgeslutninger. Han er for Resten for Tiden i Færd med at oversætte mine Smaaskrifter paa Fransk.“

„Deres Værker?“

„O, vidste De ikke det?“ raabte han smilende, „jo, jeg har Skylden paa mig for flere Smaaskrifter. De handler alle om tekniske Emner. Her er f. Eksempel et: „Forskellen mellem Aske af de forskellige Tobakssorter“. I denne er der illustreret Et hundrede og fyrretyve forskellige Asker af Cigarer, Cigaretter og Tobakker. Det forekommer ofte, at en saadan Videnskab spiller en stor Rolle i Kriminalaffærer, ja, hvor den endog bliver Nøglen til en Gaades Afsløring. Dersom man for Eksempel med aldeles Sikkerhed kan sige, at et Mord er blevet begaaet af en Mand, som ryger indisk Lunkah, da har man allerede et udmærket Spor at gaa efter. For det øvede Øje er der nemlig en himmelhvid Forskel paa Asken af de forskellige Tobakker.“

„De besidder en sælsom Gave til at drage det mest ubetydelige til Nytte,“ bemærkede jeg.

„Jeg erkender Nødvendigheden deraf. Her er et andet Skrift angaaende Fodspor, med Bemærkninger om Forskellen paa disse. Her ser De en lille, kuriøs Bog om Undersøgelser af Haandflader, med Afbildninger af Hænder af Vævere, Matroser, Diamantslibere og saa fremdeles. Det er en Sag af meget stor Betydning for den videnskabelige Opdager. Særlig med Hensyn til Mennesker, som er blevet myrdet og ere ukendelige. Men jeg keder Dem sikkert med min Snak.“

„Nej, paa ingen Maade,“ svarede jeg, „det er mig tværtimod en stor Fornøjelse. De talte før om Observation og Slutninger. Efter min Mening maa disse to Gaver arbejde Haand i Haand.“

„Ikke i fjærneste Maade,“ svarede han, lænende sig

mageligt over i Stolen og blæsende tykke Røgskyer op mod Loftet. „Tværtimod, Observation viser mig, at De i Morges har været paa Posthuset i Wigmore Street. Slutninger derimod siger mig, at De har afsendt et Telegram “

„Det er fuldstændig rigtigt begge Dele,“ raabte jeg forbavset. „Men jeg maa indrømme, at jeg ikke forstaar, hvorledes De er kommen efter det. Det skete efter en pludselig opdukkende Indskydelse, og jeg har ikke talt med et Menneske derom.“

„Det er saa ganske ligefremt,“ bemærkede Sherlock Holmes fornøjet over min Forbavselse, „selv saa ligefrem, at en videre Forklaring deraf egentlig er unødvendig. Dog vil jeg give Dem Forklaringen, for at De tydeligt skal kunne skelne Grænsen mellem Observation og Følgeslutninger. Observation viser mig, at De har noget rødt Sand under Saalerne paa Deres Sko. Netop lige ud for Postkontoret i Wigmore Street er man ved at bryde Stenbroen op, og der er der strøet rødt Sand ud, dette ligger saaledes, at man ikke kan blive fri for at træde i det. Det Sand, som De har paa Skoen, har samme ejendommelige røde Farve som hint og findes intet Sted her i Omegnen. Se, dette er Observation, Resten er Slutninger.“

„Hvorledes kommer De da til den Følgeslutning, at jeg havde afsendt et Telegram?“

„Vel, jeg ved, at De hele Formiddagen ikke har skrevet noget Brev, thi da var vi jo sammen hele Tiden. Tillige saa jeg paa Deres Skrivebord, at De havde Frimærker og Brevkort. Hvad skulde De saa paa Posthuset efter, dersom De ikke skulde afsende et Telegram. Bring alle disse Faktorer i Forbindelse med hinanden, og De vil komme til den rette Slutning.“

„I dette Tilfælde er det sikkert nok,“ svarede jeg efter en lille Pause, „og Sagen, som De udlægger den,

ganske simpel. Vil De kalde det ubeskedent, om jeg satte Deres Teori paa en alvorligere Prøve?"

„Tværtimod,“ svarede Sherlock Holmes, „det vil afholde mig fra at tage endnu en Indsprøjtning Cocain. Det skal glæde mig at løse det Problem, som De vil bedømme mig efter.“

„Jeg har hørt Dem sige, at det er umuligt for en Mand daglig at omgaas med en Ting uden at dette vil efterlade sig Indtryk af Ejerens Personlighed, og det saa tydeligt, at et øvet Øje deri vil kunne læse som i en aaben Bog. Vel! Jeg har her et Uhr, som for kort Tid siden er kommen i min Besiddelse. Vil De nu være saa venlig at udtale Deres Dom om den forrige Ejers Karakter og Levevis?“

Jeg gav ham nu Uhret, og jeg skal ikke nægte, at det var med en vis skadefro Mine, thi jeg var overbevist om, at denne Prøve var aldeles umulig, og jeg syntes, han havde godt af en lille Ydmygelse for den belærende Tone, han sædvanlig anslog.

Han lagde Uhret i sin Haand, betragtede Skiven omhyggeligt, aabnede derefter for Værket, som han undersøgte meget omhyggeligt, først med det blotte Øje og derefter med en stærk Linse. Jeg kunde næppe tilbageholde et Smil, da han med et noget forlegent Ansigt igen slog Kapslen i og gav mig Uhret tilbage.

„Uhret er for kort Tid siden blevet gjort rent,“ sagde han, „dette bevirker, at der ikke er saa meget et se derpaa.“

„De har Ret,“ svarede jeg, „det blev rensset lige før jeg fik det.“

I mit Hjærte beskyldte jeg min Medlogerende for, at han vilde skjule sin Uvidenhed under et intetsigende Paaskud.

„Ihvorvel utilstrækkelige, har mine Undersøgelser

dog ikke været helt frugtesløse," sagde han med de halvt tillukkede Øjne drømmende skuende op mod Loftet.

„For det første maa jeg gaa ud fra, at Uhret har tilhørt Deres ældste Broder, som har faaet det i Arv efter Deres Fader.“

„Denne Slutning kommer De sikkert til af Bogstaverne H. W., som staar paa Kapslen.

„Meget rigtig, W betyder Deres eget Familienavn. Aarstallet paa Uhret viser, at det er halvtredsindstyve Aar gammelt, og Initialerne ere lige saa gamle, som Uhret selv. Kostbarheder gaar i Reglen over til den ældste Søn, og denne bærer som oftest samme Navn som sin Fader.

Deres Fader er saavidt jeg erindrer, allerede død for flere Aar tilbage; som Følge deraf er Uhret gaaet over i Deres ældste Broders Hænder.“

„Saavidt er det rigtigt," svarede jeg, „ved De endnu mere?“

„Han var en Mand af meget ubestandig og sorgløs Levemaade. Han kunde have haft en god Karière for sig, men han forspildte sin Lykke, han levede ofte i Overflod og til andre Tider, med korte Pavser, i Armod og da han endelig havde hengivet sig til Drik og Svir, døde han. Det er alt, hvad jeg kan faa ud af det.“

Jeg var sprunget op og løb, yderst krænket, frem og tilbage i Værelset.

„Det er uværdigt af Dem, Mr. Holmes," sagde jeg, „jeg kunde aldrig have troet dette om Dem. De har foretaget Undersøgelse angaaende min ulykkelige Broders sørgelige Skæbne, og søger at bilde mig ind, at De er kommen til dette Resultat ved Følgeslutning. De vil dog vel ikke bilde mig ind, at De har kunnet læse alt dette paa det gamle Uhr. Det er ikke venskabeligt, og for at sige den fulde Sandhed, da har det noget tilfælles med Charlataneri!“

„Min kære Doktor,“ sagde han, „jeg beder Dem modtage min Undskyldning. Betragtende Sagen som et almindeligt Spørgsmaal havde jeg glemt, hvor pinligt det maatte være for Dem at høre min Dom. Men derimod giver jeg Dem min dyreste Forsikring om, at jeg aldrig havde vidst, at De havde en Broder, før De gav mig Uhret i Hænde.“

„Men i alle mystiske Aanders Navn: hvorledes er De da kommet til dette Resultat, som i et og alt stemmer med Sandheden?“

„Ah, saa. Dā har jeg været meget heldig, thi aldeles bestemt vilde jeg ikke kunde have indestaaet derfor, men jeg betragtede det nærmest som sandsynligt.“

„Men det kan dog ikke være ene og alene Gætning?“

„Nej, nej, det er det ikke. Det er en Dumhed at gætte sig til noget, det er meget skadelig for den logiske Evne. Hvorfor alt dette synes Dem saa underligt, er kun fordi De ikke har kunnet følge min Tankegang, og ser, hvorledes jeg ud af de mindste Omstændigheder kan drage mine Slutninger. For Eksempel begynder jeg med at sige, at Deres Broder var sorgløs. Naar De vil lægge Mærke til den nederste Del af Uhrkassen, er denne bulet og fyldt med Skrammer, som viser, at Ejermanden var vant til at have andre haarde Ting, som Nøgler og Penge, i samme Vestelomme som Uhret. Der hører sikkert ikke megen Klogskab til for at komme til den Slutning, at en Mand, som ejer et saa kostbart Uhr, maa være en sorgløs Mand, naar han behandler det paa denne skødesløse Maade. Tillige kommer man nemt til den Slutning, at en Mand, som arver et saadant Uhr, er en Mand, der har en god Fremtid for sig.“

Jeg nikkede som Bevis paa, at jeg fulgte hans Forklaring.

„Det er almindeligt hos Pantelaanere her i England,

at de indridser Numret i Indersiden af Kapslen med en Gravørnaal. Det er for en Sikkerheds Skyld, da et paa Papir skrevet Nummer let kan bortkomme. Der er ikke mindre end fire saadanne Numre paa indvendig Side af Kapslen, hvilket jeg opdagede med min Linse. Min Følgeslutning bliver altsaa, at Deres Broder ofte stod i Pengeforlegenhed. At han flere Gange har kunnet løse det hjem, er et Bevis paa, at han skiftevis manglede Penge og skiftevis havde Penge nok. Nu til Slut vil jeg bede Dem om at betragte den Kapsel, hvori Nøglehullerne befinder sig. Læg Mærke til de mange Skrammer omkring Hullet, atter et Tegn paa, at Nøglen har famlet omkring for at finde Hullet. Hvilket nøgternt Menneske kunde have behandlet Uhret saaledes? Jeg forsikrer Dem, De vil aldrig kunde se en Drankers Uhr uden saadanne Skrammer. Han trækker Uhret op om Natten og efterlader sig disse Mærker om en usikker Haand. Hvor er nu det overnaturlige ved det hele?"

„Det er klart som Dagen,“ svarede jeg, „og jeg beder Dem tilgive min Opførsel, jeg burde have haft mere Tillid til Deres Evner. Maa jeg spørge Dem, om De for Tiden er beskæftiget med nogen Forbrydelse?"

„Nej, netop derfor bruger jeg Cocain, jeg kan ikke leve uden Hjærte-Spænding. Hvad andet tjener vel Livet til. Dette ørkesløse Liv er mig forhadet.

Se, hvor den gullige Taage hænger ned over Gaden og omklamrer de mørke Huse. Hvad kan vel se mere kedeligt og prosaisk ud? Hvad hjælper Evnerne Besidderen, Doktor, naar man ikke kan finde noget Arbejdsfelt for dem? Forbryderne udfører deres Forbrydelser saa hverdagsagtige, at der kun findes Anvendelse for middelmaadige Evner.“

Jeg havde allerede min Mund aabnet for at protestere, da der blev banket beskedent paa Døren, og vor Hus-

holderske traadte ind med et Visitkort paa en blank Kobberbakke.

„En ung Dame, som ønsker at tale med Dem, Mr. Holmes,“ sagde hun, vendende sig mod min Medlogerende.

„Miss Mary Morstan,“ læste han, „hm, jeg erindrer mig ikke dette Navn. Bed den unge Dame om at komme herop, Mrs. Hudson. — Nej, gaa ikke bort, Doktor. Jeg vil gerne se, at De bliver her.“

Tredje Kapitel.

Et mystisk Tilfælde.

Miss Morstan traadte ind i Værelset med en frejdig Holdning. Hun var en blond, ung Dame, lille af Vækst, og meget smagfuldt paaklædt. Og dog var hendes Dragt kun tarvelig, saa det udelukkede enhver Tanke om Rigdom, men nærmere lod antage, at den unge Dame forstod at pynte sig med lidt.

Dragten bestod af en mørkegraa, ulden Kjole uden det mindste Smykke. Den lille Hat, hun havde paa Hovedet, var af samme Farve og oplivedes kun af en hvid Fjer. Hendes Ansigt kunde ikke absolut kaldes smukt, og Trækkene var heller ikke fuldstændig regelmæssige, dog var der noget blidt og indtagende hos hende, og hendes store, blaa Øjne var sjælfulte og sympatetiske. Med den Erfaring, jeg havde til Kvinder, som jeg havde haft Lejlighed til at se i tre Verdensdele, havde jeg endnu aldrig set et Ansigt, der vidnede om en mere retskaffen og følsom Karakter end Miss Morstans.

Jeg lagde Mærke til, at hendes Læber bævede og hendes Hænder rystede som Bevis paa, at hendes Sjæl var oprørt, da hun satte sig ned paa Stolen, som Sherlock Holmes havde budt hende.

„Jeg er kommen til Dem, Mr. Holmes,“ sagde hun, „fordi min Principal, Mrs. Cecil Forrester, hvem De en Gang har bevist en stor Tjeneste, baade til mig og andre i høje Toner har prist Deres Retskaffenhed og Skarpsindighed.“

„Mrs. Cecil Forrester?“ gentog Sherlock Holmes, efter at have tænkt sig lidt om, „ja, nu erindrer jeg, at jeg en Gang havde Fornøjelsen at kunne bevise hende en lille Tjeneste. Det angik, saavidt jeg erindrer, kun et ganske simpelt Tilfælde.“

„Hun betragtede det ikke saaledes. Det Tilfælde, som fører mig til Dem, tror jeg næppe De vil finde saa simpelt og ligefrem, thi jeg kan ikke forestille mig noget mere gaadefuldt og uforklarligt Tilfælde end det, hvori jeg befinder mig.“

Sherlock Holmes gned sine Hænder, og hans Øjne formelig skinnede. Han lænede sig fremad i Stolen med et Udtryk af Andagt i sit skarpe, ørneagtige Ansigt.

„Fortæl mig da det Tilfælde,“ sagde han i en kort Tone.

Jeg følte, at min Nærværelse her var unødvendig.

„De vil sikkert undskylde mig?“ sagde jeg, rejsende mig fra min Stol.

Til min Forundring strakte den unge Dame sin net behandskede Haand ud, som for at holde mig tilbage.

„Hvis Deres Ven vilde være saa venlig at blive her, vil han kunne bevise mig en stor og uskattelig Tjeneste,“ sagde hun.

Jeg satte mig ned igen.

„I Korthed er Tilfældet følgende,“ begyndte hun. „Min Fader var Officer i indisk Tjeneste. Medens jeg

endnu var et Barn sendte han mig hjem til England. Min Moder var død, og jeg stod uden Familje herhjemme. Jeg blev anbragt i et Pigeinstitut i Edinburg, hvor jeg opholdt mig til jeg var sytten Aar. I Aaret 1878 fik min Fader, som nu var blevet ældste Kaptajn, et Aars Orlov, og kom til England. Han telegraferede til mig fra London, at han rask og i god Behold var ankommen og bad mig ufortøvet komme til sig; han opgav Hotel Langham som sin Adresse. Jeg erindrer mig, at hans Brev vidnede om en brændende Kærlighed og Længsel efter at slutte mig i sine Arme. Da jeg kom til London, kørte jeg straks til Langham, og fik der at vide, at Kaptajn Morstan nok logerede der, men at han den foregaaende Aften var gaaet ud, og ikke senere vendt tilbage til Hotellet. Jeg ventede den hele Dag uden at han dog kom tilbage. Om Aftenen satte jeg, efter Hotelværtens Raad, Politiet i Bekendtskab med Forholdet, og den næste Dag satte jeg et Opraab i alle Bladene, men alle vore Bestræbelser og Undersøgelser forblev frugtesløse, og fra den Dag af og indtil nu har jeg ikke hørt et Ord fra min ulykkelige Fader. Han kom til sit Fædreland med Hjærtet opfyldt af Kærlighed og Haab om nogen Tids Ro og Hvile, og i Stedet derfor — —“

Hun førte Haanden til sine Øjne og brød ud i hæftig Graad.

„Datoen?“ spurgte Sherlock Holmes, som havde aabnet sin Notitsbog.

„Han forsvandt den 3. December 1878, altsaa omtrent for ti Aar siden.“

„Og hans Bagage?“

„Den blev i Hotellet. Der var ikke det fjærneste, der kunde tjene til Opløsningen af Gaaden, der var kun noget Tøj, nogle Bøger samt en Mængde Kuriøsiteter fra Andaman-Øerne. Han har nemlig været en af de

Officerer, der havde med Bevogtningen af de forviste Forbrydere at gøre.“

„Havde han ingen Venner her i Byen?“

„Saavidt jeg ved, kun en, en Major Sholto, som stod ved samme Regiment som han, nemlig 34. Bombay-Infanteriregiment. Majoren havde kort i Forvejen sagt Farvel til Tjenesten og boede i Upper Norwood. Vi satte ham selvfølgelig straks i Kundskab om min Faders Skæbne, men han var fuldstændig ukendt med, at hans forhenværende Kammerat var ankommen til England.“

„Et mærkeligt Tilfælde,“ bemærkede Sherlock Holmes.

„Det mærkeligste ved hele Sagen har jeg derimod endnu ikke beskrevet for Dem,“ fortsatte Miss Morstan, — „omtrent for seks Aar siden, eller for at gaa aldeles nøjagtig til Værks, den 4. Maj 1882 — stod der i „Times“ et Avertissement, hvori Miss Mary Morstan blev anmodet om at opgive sin Adresse; det blev tillige betonet, at det vilde være i hendes egen Interesse at give sig tilkende. Det var hverken ledsaget af Navn eller Adresse. Jeg var netop paa den Tid engageret som Guvernante hos Mrs. Forrester og efter hendes Raad opgav jeg i „Times“ min Adresse. Endnu samme Aften modtog jeg gennem Postvæsenet en til mig adresseret Æske, i hvilken befandt sig en stor glimrende og kostbar Perle. Der var ellers ikke et eneste Ord med til mig. Hvert Aar siden den Tid og paa samme Dato kom der saa en lignende Perle, uden Spor af Antydning til, hvem der var Afsenderen. Jeg lod Perlerne undersøge hos en Fagkyndig, og denne sagde, at de var højst sjældne og af meget stor Værdi. De kan selv bedømme, hvor smukke de er.“

Hun aabnede en lille, flad Daase, og viste os seks

af de prægtigste Perler, jeg nogensinde i mit Liv har set.

„Deres Fortælling er højst interessant,“ sagde Sherlock Holmes, „men er der ellers ikke sket andet?“

„Jo, og det netop i Dag,“ svarede Miss Morstan, „det er netop Grunden, hvorfor jeg i Dag er kommen til Dem. I Dag til Morgen modtog jeg dette Brev, som De maaske vil være saa venlig at læse.“

„Tak,“ sagde Sherlock Holmes, „ogsaa Konvoluten, om De tillader det. Poststempel: London S. W. Dato: Juli 7. Hm. Aftryk af en Mands Tømmelfinger i Hjørnet — øjensynlig stammer dette fra Budet. Bedste Kvalitet Papir. Konvolutter til seks Pence. En besynderlig Mand. Ingen Adresse. — „Vær Klokken syv i Aften ved den tredje Pille paa den venstre Side af Lyceum Teatret. Maaske frygter De for at gaa ene, tag saa to af Deres Venner med. De er en slet behandlet Pige, men nu skal der vederfares Dem Retfærdighed. Bring ingen Politi med. Dersom De gør det, da vil alt være forgæves.

Deres ubekendte Ven.“

„Hm, ja, det lyder jo noget hemmelighedsfuldt. Hvad tænker De paa at gøre, Miss Morstan?“

„Det var netop det Spørgsmaal, jeg vilde gøre Dem.“

„Ja, saa skal vi gaa meget sikker til Værks — De og jeg, og — ja vel, Dr. Watson er netop den rette Mand. Deres Brevskriver taler jo netop om to Venner. Dr. Watson og jeg har før arbejdet sammen.“

„Men vil Hr. Doktoren gøre mig den Tjeneste?“ sagde Miss Morstan med noget bedende i sin Stemme.

„Jeg vil føle mig lykkelig, og sætte en Ære i, om jeg ved min ringe Hjælp kan være Dem til nogen Nytte,“ skyndte jeg mig at sige.

„De er begge meget venlige,“ svarede hun, „jeg har ført en meget afsondret Tilværelse og har derfor

ingen Venner, som jeg i dette Tilfælde kunde beraabe mig paa. Naar jeg er her Klokken seks, haaber jeg, at det er tidligt nok?"

„Ja, men fremfor alt ikke senere,“ sagde Sherlock Holmes. „Der mangler dog endnu et Spørgsmaal: Er denne Haandskrift den samme, som den, der stod paa Æskerne med Perlerne?“

„Jeg har dem hos mig,“ sagde hun, og gav Holmes et halvt Dusin Stykker Papir.

„De er i Sandhed en Model-Klient, og det en meget eftertænkksom. Lad os engang se.“

Han spredte Papirerne ud paa Bordet, og saa snart paa den ene, snart paa den anden.

„Med Undtagelse af Brevet er det hele skrevet med en fordrejet Haand, men der er ingen Tvivl om, at det altsammen er skrevet med samme Haand. Se, hvorledes alle e'r er afstumpede, og se der Krøllerne er de samme paa alle s'r. De kunde ikke være saaledes alle, uden at være skrevet af den samme Person. Jeg vil ikke gærne opvække et falsk Haab hos Dem, Miss Morstan, men er der nogen Lighed mellem denne Haandskrift og Deres Faders?“

„Nej, ikke det fjærneste.“

„Dette Svar ventede jeg. Vi venter Dem altsaa Klokken seks. Vær saa god at lade mig beholde Papirerne, da kan jeg endnu en Gang overtænke Sagen, Klokken er jo nu halv fire. Altsaa paa Gensyn.“

„Aurevoir,“ sagde vor Besøgerske med et venligt Blik til os begge, gemte Daasen med Perlerne ved sit Bryst og forlod hurtigt Værelset.

Staaende ved Vinduet, saa jeg hende ile hen ad Gaden, og som en Fugl forsvandt hendes graa Hue med den hvide Fjer blandt Mængden.

„Hvilken tiltrækkende Kvinde!“ udraabte jeg, vendende mig om mod Sherlock Holmes.

Han havde igen stoppet sin Pibe, og laa med halvt lukkede Øjne tilbagelænet i Stolen.

„Er hun det?“ spurgte han i en ligegyldig Tone, „det har jeg sandelig slet ikke lagt Mærke til.“

„De er i Sandhed en Automat — en Regnemaskine,“ raabte jeg ærgerligt, „der er til Tider noget helt umenneskeligt ved Dem.“

Han smilede blidt. „Det er af den største Betydning,“ sagde han, „at man ikke lader sin Dom lede af personlige Egenskaber. Klienten er for mig kun en Enhed, en Faktor i en Opgave. De paa vore Følelser paa-virkende Egenskaber staar i Vejen for en nøgtern Fremstilling. Jeg kan forsikre Dem, at den smukkeste Kvinde, jeg nogensinde har set for mine Øjne, blev dømt til Galgen for at have myrdet tre Børn for at bemægtige sig den Sum, disse var livsforsikret for, medens den mest frastødende Mand, som efter min Mening er en Filantrop, har skænket omtrent en kvart Million til Londons fattige.“

„I dette Tilfælde derimod — —“

„Jeg gør aldrig nogen Forskel. En Afvigen medarbejder Reglen. Har De aldrig haft Lejlighed til ved Hjælp af en Haandskrift at gøre en Karakter-Studie? Hvad er da Deres Dom om den, der har skrevet dette Brev?“

„Det er net og regelmæssig. Det maa være skrevet af en Forretningsmand og af temmelig fast Karakter.“

„Se en Gang paa disse store Bogstaver, de hæver sig næppe over de smaa. Dette d kunde lige saa godt antages for et a, og dette l lige saa godt være et e. Mænd af Karakter gør altid Forskel paa de smaa og store Bogstaver, hvor uregelmæssig Skriften end ellers maa være. Der er Ubeslutsomhed i hans k og Selvfølelse i hans store Bogstaver. Jeg maa aflægge nogle Besøg, derfor gaar jeg nu ud. Lad mig anbefale Dem denne Bog, en af de mærkværdigste, der er skrevet. Det

er „Mandens Martyrium, af Winwod Reade. Jeg skal inden en Time være her tilbage.“

Jeg sad ved Vinduet med den antydede Bog i min Haand; dog var mine Tanker langt fjærnede fra Værkets Forfatter. Mine Tanker vendte stedse tilbage til vor sidste Besøgerske, til hendes Smil, til hendes rene, velklingende Stemme, og det hemmelighedsfulde Slør, som omgav hende.

Naar hun var sytten Aar paa det Tidspunkt, da hendes Fader forsvandt, saa maatte hun nu være syv og tyve Aar gammel; — en smuk Alder, hvori Ungdommen har tabt sin Selvskhed og er bleven mere sober gennem sine Erfaringer.

Saaledes sad jeg og spekulerede, indtil mine Tanker antog saa farlige Karakterer, at jeg maatte rive mig ud af dem, og prøve paa at fordybe mig i den Bog, Sherlock Holmes havde givet mig. — Hvad var jeg? — En fattig Læge, med et svagt Ben, og en endnu svagere Livsstilling, saa jeg turde slet ikke tænke paa den Slags Ting. Hun var en Enhed — en Faktor, som Sherlock Holmes udtrykte sig, og ikke mere.

Om min Fremtid end saa mørk ud, var det dog bedre at se den imøde som en Mand, end at gøre den lysere ved at bygge uopnaaelige Luftkasteller.

Fjerde Kapitel.

Paa Opdagelse.

Klokken var halv seks før Sherlock Holmes kom tilbage. Han var oprømt og i særdeles godt Humør, noget, der undertiden afvekslede den ellers almindelige Tungtsindighed.

„Der er ikke nogen særlig stor Hemmelighed skjult ved denne Affære,“ sagde han, idet han tog den Kop The, jeg havde skænket til ham. „Hele Historien synes kun at gøre en Forklaring mulig.“

„Hvad, har De allerede faaet det opklaret?“

„Naa — det vilde vel være at sige for meget. Jeg har kun opdaget en Kendsgerning, som muliggør en Slutning, det er alt. Det er kun en svag Slutning, de nærmere Enkeltheder mangler jeg endnu. Jeg har lige for kort Tid siden fundet i en gammel „Times“, at Major Sholto fra Upper Norwood, forhen ansat ved 34. Bombay-Infanteriregiment, er død den 28. April 1882.“

„Det maa være meget ubegribeligt, Mr. Holmes, men jeg maa tilstaa, at jeg ikke indser, hvilken Slutning det kan lede til.“

„Ikke? Det forbavser mig i Sandhed. Se engang Sagen fra denne Side: Kaptajn Morstan forsvinder, den eneste Person, han kender, og kan have besøgt i London, er Major Sholto. Major Sholto forklarer, at han ikke en Gang ved, at Morstan er kommen til London. Fire Aar efter dør Sholto. Inden en Uge er gaaet, modtager Kaptajn Morstans Datter en kostbar Gave, som derefter gentager sig hvert Aar, og nu endelig et Brev, hvori hun benævnes som en slet behandlet Pige. Hvad kan denne slette Behandling vel være andet end at man har berøvet hende hendes Fader? Og hvorfor skulde Gaverne begynde lige efter Major Sholtos Død, dersom ikke hans Arvinger skulde kende noget til Hemmeligheden, og ønskede at gøre lidt Bod derpaa. Har De nogen Teori som De tror, der svarer til denne?“

„Hvilken forunderlig Følgeslutning! Og hvor fjærnt De søger den! Hvorfor skulde han nu bedre end for ti Aar siden skrive til Miss Morstan? Tillige staar der i Brevet: „For at lade Dem vederfares Retfærdighed,“ hvilken Retfærdighed menes der dermed? Den Forud-

sætning. at hendes Fader endnu er i Live, er sikkert for uantagelig. Og at der er begaaet nogen anden Uret mod hende, kender De jo intet til.“

„Der er Vanskeligheder, sikkert meget store Vanskeligheder,“ sagde Sherlock Holmes eftertænkende, „men vor Ekspedition i Aften vil sikkert opklare alt. Ah, der har vi en Cab og Miss Morstan sidder deri. Er De parat? Da er det bedst vi gaar ned til Vognen, for Klokken er mange.“

Jeg tog min Hat og min tungeste Stok, dog lagde jeg Mærke til, at Sherlock Holmes tog en Revolver ned fra Vaabenrækken og lod den glide ned i Lommen. Det var altsaa tydeligt, at han antog vor Aftentur kunde blive meget alvorlig.

Miss Morstan var indhyllet i en mørkfarvet Kaabe, hendes blide Ansigt var roligt, men blegt. Hun maatte ogsaa være en usædvanlig Kvinde, om hun ikke skulde være lidt urolig over det underlige Foretagende, vi stod i Begreb med at gøre; men dog var hendes Selvbeher-skelse beundringsværdig, og hun besvarede kort og tydeligt de Spørgsmaal, som Sherlock Holmes endnu fandt det nødvendigt at rette til hende.

„Major Sholto var en særdeles god Ven af min Fader,“ sagde hun, „hans Breve var altid fulde af Lovprisning af Majoren. Han og min Fader førte Kommandoen over Tropperne paa Andaman-Øerne; derfor boede de i lang Tid sammen. Imidlertid blev der i min Faders Efterladenskaber fundet et underligt Papir, som ingen kunde forstaa. Jeg tillagde det ingen Betydning, men jeg tænkte, at det maaske kunde have Interesse for Dem at se det, derfor tog jeg det med. Her er det.“

Sherlock Holmes foldede Papiret ud og glattede det paa sine Knæ, derefter undersøgte han det omhyggeligt med en dobbelt Linse.

„Papiret er fabrikeret i Indien,“ sagde han, „det

har for nogen Tid siden været hæftet fast paa et Bord. Tegningen herpaa synes at forestille en Del af en stor Bygning med talrige Gange og Sale. I det ene Hjørne staar med rødt Blæk et lille Kors og til venstre derfor staar der skrevet „3'37“. I det venstre Hjørne staar fire Kors paa en Linie, saa de rækker Armene til hinanden. Dernæst staar der med grove Træk:

„De fires Tegn — Jonathan Small, Mahomed Singh, Abdullah Khan, Dost Akbar“.

„Nej, jeg maa tilstaa, at jeg ikke erindrer, i hvilken Forbindelse dette staar med denne Sag. Ikke desto mindre er det et vigtigt Dokument. Det er omhyggeligt blevet bevaret i en Lommebog; thi det er lige lyst paa begge Sider.“

„Ja, vi fandt det i min Faders Lommebog,“ sagde Miss Morstan.

„Gem det omhyggeligt, Miss Morstan, thi det vil senere kunde være os til stor Nytte. Jeg begynder at indse, at denne Sag vil blive mere indviklet og af større Betydning end jeg fra Begyndelsen havde antaget. Jeg maa paany ordne mine Tanker.“

Han lænede sig bagover i Vognen, og jeg kunde se paa hele hans Holdning, at han havde fordybet sig i sine Tanker. Miss Morstan og jeg underholdt hinanden i en dæmpet Tone, om vor Ekspedition, og om det mulige Udfald af samme, dog, vor Ledsager forblev tavs og tilbagetrukket til vi naaede Maalet for vor Kørsel.

Det var en Aften i September Maaned, Klokken var endnu ikke syv, men det havde været en mørk Dag og der hang en fugtig og gennemtrængende Taage over hele Staden. Lig mørke Skyer svævede Taagen over de solide Gader. Langs „Strand“ trængte Skinnet fra Lygterne kun med Besvær igennem Taagen, og oplyste kun sparsomt de slibrige Gader. De gule Lysstråler fra Butiksvinduerne kastede et spøgelseagtigt Skær ud paa Menneskemængden, der bevægede sig der udenfor.

Denne Omstændighed og det uventede vi gik i Møde, gjorde mig tavs og nervøs, og jeg kunde se paa Miss Morstan, at hun var under samme Indtryk. Kun Sherlock Holmes var hævet over saadanne Indflydelser. Han holdt sin aabnede Notitsbog paa Knæene, og gjorde af og til en Bemærkning deri ved Lyset af sin Lomme-Lygte.

Ved Sidedørene til Lyceum-Teatret stod Mængden allerede oppakket i store Skarer. Vi havde aldrig saa snart naaet den tredje Pille, og var steget ud, før en lille, livlig Mand i Kuskedragt tiltalte os.

„Er det dette Selskab, der kommer med Miss Morstan?“ spurgte han.

„Jeg er Miss Morstan, og disse to Herrer er mine Venner,“ svarede hun. Han rettede et Par gennemtrængende og spørgende Øjne paa os.

„De maa have mig undskyldt, Miss Morstan“, sagde han i en skarp Tone, „men det er blevet mig paalagt, at bede Dem give mig Deres Ord paa, at ingen af Deres Ledsagere er Politiembedsmænd.“

„Derpaa giver jeg Dem mit Ord,“ sagde hun.

Derpaa lod han en gennemtrængende Fløjten høre, og umiddelbart derefter kom en Lejekusk frem med en med to Heste forspændt Droske.

Manden, der havde tiltalt os, steg op paa Bukken, medens vi tog Plads inde i Vognen.

Hurtig satte Kusken Hestene i Bevægelse, og rask gik det gennem de taagede Gader.

Det var i Sandhed en underlig Situation vi befandt os i; vi kørte til en os ubekendt Plads paa Opfordring af en Mand, vi slet ikke kendte.

Om denne Opfordring var en Fælde, eller det vilde have glædelige Følger var os foreløbig en Gaade. Miss Morstans Holdning var lige saa rolig og bestemt som før.

Jeg søgte at underholde hende ved at fortælle om

nogle af mine Eventyr i Afhganistan, men for at sige Sandheden, jeg var selv saa oprømt og nysgerrig, at mine Fortællinger faldt elendig ud.

I Førstningen var jeg nok med paa, hvilken Vej vi tog, men mit overfladiske Kendskab til London, i Forening med Taagen, gjorde, at jeg snart tabte Sporet og kun vidste, at det var en meget lang Vej vi kørte.

Anderledes forholdt det sig med Sherlock Holmes. For hver Plads og Gade vi passerede mumlede han Navnet.

„Rochester Row“, sagde han, „nu Vincent Square. Nu kommer vi ud til Vauschall Bridge Road. Vi kører øjensynlig ud efter Surrey. Ja, tænkte jeg det ikke nok. Nu er vi paa Broen. Der kan De se Vandet.“

Vi saa virkelig nu Themsen, som blev belyst af Brolygterne; men vort Køretøj rullede snart ind i en Labyrint af Gader paa den anden Side af Floden.

„Wordsworth Road“, sagde min Ledsager, „Priory Road Larke, Hall Lane, Stockwell Place, Robert Street, Cold Harbour Lane. Det synes ikke, at vort Bestemmellessted ligger i noget fint Kvarter.“

Vi var imidlertid nu kommen ind i en tvivlsom og lidet tiltalende Bydel. Lange Linier af mørke Huse blev kun oplyst af Beværtningerne, som der fandtes rigeligt af. Derefter fulgte en Række Villaer paa to Etager høje, og enkelte af disse var der smaa Haver foran. Derefter fulgte igen en uendelig Række høje, røde Huse, ved den tredie i et af Komplekserne holdt Vognen stille. De omkringliggende Huse vare ubeboede og det, udenfor hvilket vi holdt stille, var lige saa mørkt som de andre med Undtagelse af et enligt Lys, der skinnede fra et af Vinduerne. Da vi bankede paa, blev Døren øjeblikkelig aabnet af en hinduisk Tjener, som var klædt i en hvid Dragt med et gult Skærf om Livet og en gul Turban paa Hovedet. Der var noget underligt i dette Forhold — en orientalsk Tjener i dette Hus af tredie Rang.

„Sahib venter Dem“, sagde han, og netop som han sagde dette, lød fra et andet Værelse en gennemtrængende, pibende Stemme.

„Vis dem herind, Klutmutgar. Bring dem øjeblikkelig til mig!“

Femte Kapitel.

Den skaldede Mands Fortælling.

Vi fulgte Indieren gennem en smudsig Gang, indtil vi kom til en Dør paa højre Side, hvilken vi aabnede.

En gulagtig Lysstrøm belyste os, og midt i dette gullige Lys stod en lille Mand med et meget stort Hoved, som omkransedes af et rødt, stridt Haar og i Midten var aldeles skaldet. Han vred sine Hænder, medens hans Ansigtsmuskler var i stadig Bevægelse — snart smilende, snart skulende, men ikke et eneste Øjeblik i Ro. Naturen havde tillige skænket ham en hængende Underlæbe, hvorved en Række grimme, gule Tænder kom til Syne, hvilket han søgte at skjule ved uafbrudt at lade Haanden fare henover Ansigtet. Trods sin usædvanlige Skaldethed var han dog ikke mere end tredive Aar gammel.

„Deres Tjener, Miss Morstan“, raabte han i en gennemtrængende Tone, „Deres Tjener, mine Herrer. Jeg beder Dem træde ind i min lille Helligdom. En lille Bolig, Miss, men indrettet efter egen Smag. En Slags Oase i denne beklagelsesværdige Syd-Londons Vildnis.“

Vi vare alle højst forbavset over det Værelses Udseende, i hvilket han bød os træde ind. Det lignede i dette uanseelige Hus en Diamant af reneste Vand indfattet i Kobber. De rigeste og kostbareste Gardiner og Tæpper bedækkede Væggene, hist og her tilbagetrasket for at give Plads for et Maleri eller en orientalsk Vase. Gulvet var dækket af et kostbart Tæppe, saa tykt og blødt, at Fødderne sank ned i det som i et Mosbed. To store Tigerskind og en, i et Hjørne staaende Kuka (østerlandsk Tobakspibe fuldendte hele den orientalske Rigdom. En Lampe i Form af en Sølvdue hang i en forgyldt Kæde ned midt i Værelset. Medens den brændte, fyldte den Luften med en fin, aromatisk Duft.

„Mit Navn er Mr. Taddeus Sholto“, sagde den lille Mand, stedse skulende og smilende. „De er altsaa Miss Morstan. Og disse Herrer?“

„Denne Herre er Mr. Sherlock Holmes og denne Dr. Watson.“

„En Doktor, ha?“ raabte han oprømt, „har De deres Stetoskop med? Maa jeg bede Dem — skulde De ikke være saa venlig? Jeg er bange for min Hjærteklap; maa-ske De vilde være af den Godhed at undersøge det. Jeg vilde gjerne høre Deres Dom angaaende det.“

Jeg lyttede til hans Hjærte, men kunde ikke opdage nogen Uregelmæssighed i Slagene, især da han befandt sig i en saa ængstelig Tilstand, at han rystede over hele Kroppen.

„Det synes at være fuldstændig normalt“, sagde jeg, „De har ingen Grund til at gøre Dem urolig derover.“

„De maa tilgive mig denne min Ængstelighed, Miss Morstan“, bemærkede han, „jeg lider meget, og har længe frygtet for et Hjærteslag. Det glæder mig at høre, at der ingen Fare er derfor. Dersom Deres Fader havde

været mere omsorgsfuld for sit Hjærte, da havde han maaske endnu den Dag i-Dag været blandt de levendes Tal.“

Jeg kunde gærne have slaaet Manden i Ansigtet, saa oprørt blev jeg over denne hans hensynsløse Bemærkning.

Miss Morstan satte sig ned, hendes Ansigt var blevet hvidt som en kalket Væg og hendes Læber dirrede.

„Ja, jeg følte det i mit Hjærte, at han var død“, hviskede hun hen for sig.

„Jeg kan skaffe Dem alle ønskelige Oplysninger“, fortsatte Taddeus Sholto, „og jeg vil ogsaa, hvad end min Broder Bartholomeus siger dertil. Jeg er glad ved, at De har Venner med Dem, ikke alene som Ledsagere for Dem, men samtidigt som Vidner paa, hvad jeg har at sige Dem. Vi tre kan nok klare os overfor Broder Bartholomeus. Dog, lad os ikke bringe Politi eller Øvrighed ind i Sagen. Vi skal nok ordne denne Sag indbyrdes, uden andres Mellemkomst. Intet vilde være min Broder saa meget imod som at faa Sagen publiceret.“

Han satte sig paa en lang Skammel og saa spørgende paa os med sine udtryksløse, blaa Øjne.“

„Hvad mig angaar“, sagde Sherlock Holmes, „da skal intet Ord, hvad De end maatte sige os, undslippe mine Læber.“

Jeg nikkede med Hovedet som Tegn paa, at jeg var af samme Anskuelse.

„Det er godt! det er godt,“ sagde han, „maa jeg byde Dem et Glas Absinth, Miss Morstan? Eller Tokajer? Andre Vine har jeg nemlig ikke. Skal jeg trække en Flaske op? Nej? I hvert Tilfælde haaber jeg ikke, at De har noget imod lidt Tobaksrøg, særlig mod den balsamiske, østerlandske Tobak? Jeg er en Del nervøs, og derfor virker min Huka som et uerstatteligt Lægemedel.“

Han satte et Mundstykke til den store Huka og

straks efter fyldte han Luften med en vellugtende Tobaksrøg.

Vi tre sad i en Halvcirkel med Haanden under Kinden, medens denne underlige, dværgagtige Skikkelse med sit store, skaldede Hoved sad midt imellem os og dampede.

„Da jeg først tog den Beslutning at gøre Dem disse Meddelelser“, sagde han, „kunde jeg godt have givet Dem min Adresse, men jeg frygtede for, at De ikke vilde have troet mig, og bragt mig Politiet paa Halsen. Derfor tog jeg mig den Frihed at ordne det saaledes, at min Tjener Williams først saa Dem. Jeg har den største Fortrolighed til hans Diskretion, og han havde Ordre til ikke at føre Dem herhen, dersom han fandt Deres Ledsagere mistænkelige. Jeg haaber, De vil undskylde mig disse Forholdsregler, men jeg er en noget aparte Mand, og jeg tør tilføje, en Mand med en forfinet Smag, og der er intet, der staar saa meget i Modstrid med de æstetiske Følelser som en Politimand. Jeg har en naturlig Afsky for alle Former for den raa Materialisme, hvorfor jeg ogsaa sjælden kommer i Berøring med den Pøbel.

Jeg lever, som De ser, i en nogenlunde elegant Atmosfære. Jeg tør endog tillade at kalde mig selv en Kunstens Beskytter. Det er nu en Gang min Svaghed. Der er et sjældent Maleri, og ihvorvel mange Kendere vilde tvivle om Ægtheden af denne Salvaturrose, saa kan dette dog ikke blive Tilfældet med denne „Bouguereau“. Jeg hører tildels til den moderne franske Skole.“

„De maa undskylde mig, Mr. Sholto“, sagde nu Miss Morstan utaalmodigt, „men jeg er kommen her paa Deres Anmodning for at høre, hvad De ønskede at sige mig. Det er allerede sent, og jeg ønsker at gøre vor Underholdning saa kort som mulig.“

„Der er dog nogen Tid nødvendig“, svarede han,

„thi vi skal ogsaa ud til Norwood for at besøge min Broder. Vi kan allesammen gaa ud til ham og se, hvad vi kan faa af ham. Han er meget vred paa mig, fordi jeg har taget den Beslutning at fortælle Dem alt, og give Dem tilbage, hvad der med Rette tilkommer Dem. Jeg havde endnu i Aftes en hæftig Ordstrid med ham derom. O, De kan ikke forestille Dem, hvilket skrækkeligt Menneske han er, naar han bliver vred.“

„Naar det er nødvendigt, at vi skal ud til Norwood, var det virkelig det klogeste at gaa straks,“ tillod jeg mig at bemærke.

Han lo saa længe til endog hans Ører blev fuldstændig røde.

„Nej, det gaar aldrig an“, sagde han, „Gud ved, hvad han vilde sige, om jeg saadan pludselig bragte Dem til ham. Nej, først maa jeg fortælle Dem, at der i hele Historien er flere Punkter, som selv er mig ubekendte. Jeg kan altsaa kun meddele Dem saa meget, som jeg selv er bekendt med.“

Min Fader var, som De sikkert allerede har gættet, Major John Sholto, forhen ansat i indisk Tjeneste. Han tog for omtrent elleve Aar siden sin Afsked, kom til London, hvor han byggede sig en Villa „Pondecherry Lodge“ i Upper Norwood. Han havde gjort sin Lykke i i Indien og bragte en anseelig Sum Penge, en stor Samling kostbare Sjældenheder samt en stor Skare indfødte Tjenere med sig hjem. Han førte saa en meget luksuriøs Tilværelse paa sin Villa. Min Tvillingbroder, Bartholomeus, og jeg var hans eneste Børn. Jeg erindrer meget godt den Sensation det vakte, da Kaptajn Morstan saa pludselig forsvandt. Vi læste jo Enkelthederne derom i Aviserne, og da vi vidste, at han havde været en Ven af vor Fader, omtalte vi Sagen i hans Nærværelse, da blandede han sig ofte i Samtalen og talte med os om dette mærkelige Tilfælde. Det faldt os aldrig

et Øjeblik ind, at han holdt hele Hemmeligheden skjult i sit Hjærte, og at han var det eneste Menneske, der kendte Arthur Morstâns Skæbne.

Vel vidste vi, at der var noget hemmeligt, noget bestemt farligt, som truede vor Fader. Han var altid bange for at gaa alene ud. Han holdt altid to dygtige Brydere som Portiér for at beskytte „Pondecherre Lodge“, Williams, som i Aften kørte Dem hertil, var en Gang den dygtigste Atlet i England.

Vor Fader vilde aldrig sige os, hvad det var, der saaledes ængstede ham, men han lagde altid en sand Afsky for Dagen for Mænd med Træben. En Gang fyrede han endog sin Revolver af imod en saadan Krøbling, som det saa senere viste sig var et ganske fredeligt Bud, som kom for at forrette et Ærinde hos vor Fader. Det kostede os en anseelig Sum at faa Sagen dysset ned. Min Broder og jeg betragtede denne Antipati for Træben, som en Grille af Fader, men de senere Begivenheder forandrede vor Mening derom.

I Begyndelsen af 1882 modtog vor Fader et Brev fra Indien, hvorover han blev meget forskrækket. Han var nær ved at besvime under Maaltidet, da han aabnede det, og fra den Dag blev han mere og mere indesluttet. Hvad der stod i Brevet, fik vi aldrig at vide, men da han holdt det i Haanden, bemærkede jeg, at det var skrevet med nogle korte og uregelmæssige Bogstaver. Han havde allerede i flere Aar lidt af en stedse tiltagende „Spleen“, men nu tog den fat med fordoblet Hæftighed, og henimod Slutningen af April blev det os meddelt, at han var fuldstændig opgivet af Lægerne, og at han ønskede at tale endnu en Gang med os inden han døde.

Da vi traadte ind i hans Værelse, blev han rejst overende i Sengen og støttet af Puder. Han drog sin Aande med megen Vanskelighed.

Han bad os laase Døren og betydede os at tage

Plads hver paa sin Side af Sengen. Da greb han vore Hænder og gjorde os en mærkelig Bekendelse med en Stemme, der var ligesom brudt af Bevægelse og Smerte. Jeg skal nu forsøge at gengive Fortællingen med hans egne Ord:

„Der er kun en Ting“, sagde han, „som i mit sidste Øjeblik nager mig. Det er min Behandling af Morstans ulykkelige Datter. Den forbandede Guldtørst, som hele Livet igennem har behersket mig, lod mig beholde den Skat, hvoraf mindst Halvdelen tilhørte hende. Og dog har jeg ikke selv gjort Brug af den, saa forblindet og skrækkelig er Gærrigheden. Alene Bevidstheden om at besidde denne Skat var mig saa dyrebar, at jeg ikke kunde beslutte mig til at dele den med nogen anden. Se den Krans af Perler, som ligger der ved Siden af Kinin-Flasken, ikke en Gang fra denne kunde jeg skille mig, uagtet jeg dog havde taget den frem for at sende hende den. I, mine Sønner, skal give hende en ærlig Del af Agra-Skatten. Dog, send hende intet — ikke en Gang den Perlekrans — før jeg er død. Der er dog Mennesker, der har været lige saa syge, som jeg er det nu, der alligevel er blevne helbredede.

„Jeg skal sige Eder paa hvilken Maade Morstran er død“, fortsatte han efter en kort Pavse. „Han havde allerede i flere Aar lidt af en Hjærtedefejl, hvilket han omhyggeligt skjulte. Kun jeg vidste det. Medens vi var sammen i Indien, kom vi ved et mærkeligt Sammentræf af Omstændigheder i Besiddelse af en umaadelig Skat. Jeg bragte denne med til England, og den Aften Morstan kom til London, kom han herhen for at fordre sin Andel. Han kom fra Stationen og blev indladt af min tro Tjener, Sal Chowdar, som nu er død. Morstan og jeg kunde ikke rigtig enes om Skattens Fordeling, og vi blev noget højrøstede. Morstan var i Raseri sprunget op fra Stolen. Pludselig greb han med Haanden

op til Siden; hans Ansigt blev mørkerødt, og han faldt bagover med Hovedet mod Kanten af den Kiste, der indeholdt Skatten. Da jeg bøjede mig hen over ham, opdagede jeg til min Skræk, at han var død.

Lang Tid sad jeg halvt bedøvet og tænkte paa, hvad jeg skulde gøre. Det siger sig selv, at min første Tanke var at kalde paa Hjælp, men jeg kunde ikke vente andet end at man vilde beskylde mig for at have myrdet ham. Den Tvist vi havde haft lige før hans Død, og det Saar, han havde faaet i Hovedet, vilde vidne imod mig. Dertil kom, at en retslig Undersøgelse vilde bringe noget frem om Skatten, som jeg, koste hvad det vilde, dog vilde holde hemmelig. Han havde sagt mig, at ingen dødelig vidste, hvorhen han havde begivet sig, saa der var ingen, der kunde bevise, at han havde været her.

Medens jeg saaledes sad, med Hovedet støttet i Hænderne, og spekulerede paa, hvad jeg skulde gøre, saa jeg ved at løfte Hovedet, at Sal Chowdar stod paa Dørtærskelen. Han traadte hurtig ind og laasede Døren.

„Frygt ikke, Sahib“, hviskede han, „intet levende Væsen behøver at vide, at De har dræbt ham. Lad os skjule ham, og hvem skal da finde ham? Jeg hørte det allerede, Sahib,“ vedblev han, „den Gang De skændtes, og derefter hørte jeg Slaget. Men mine Læber er forseglede. Alle sove. Lad os sammen faa ham bort.“

Det var tilstrækkeligt for mig til at tage en Beslutning. Naar ikke en Gang min egen Tjener troede paa min Uskyldighed, hvorledes skulde jeg da kunde rense mig overfor Juryen?

Sal Chowdar og jeg begravede samme Nat Liget, og de følgende Dage var Bladene fulde af Beretninger om Kaptajn Morstans hemmelighedsfulde Forsvinden. Efter min Bekendelse kan I altsaa dømme, at jeg ikke er Skyld i Morstans Død, men Fejlen jeg har begaaet er,

at jeg begravede Liget, og beholdt baade min og hans Andel af Skatten. Men det vil I nu gøre godt igen. Bøj Eder nærmere ned til mig. Skatten er gemt i —“

I dette Øjeblik skete der en forfærdelig Forandring i hans Ansigt; han stirrede forvirret frem for sig, Tænderne klaprede i Munden paa ham, og han stammede med en Stemme, som jeg aldrig kan glemme:

„Hold ham ude! I Himlens Navn! Hold ham ude!“

Vi saa hen til Vinduet bag ved os, mod hvilket vor Faders Blik var rettet. Et Ansigt stirrede ind paa os derude fra. Vi kunde se hans Næse trykkes flad mod Ruden. Det var et meget skægget Ansigt med onde, stikkende Øjne og i det hele taget et forbryderisk Udseende.

Min Broder og jeg løb hen til Vinduet, men da var Manden allerede forsvundet.

Da vi igen kom hen til vor Fader, var han død, og Hovedet var sunket ned mod Brystet.

Vi gennemsøgte hele Natten Haven, men opdagede ikke andet om vor hemmelige Gæst, end et Fodspor i Blomsterbeddet udenfor Vinduet. Snart efter fik vi derimod et træffende Bevis paa, at hemmelige Magter arbejdede om os. Om Morgenen fandt vi Vinduet til Faders Værelse aabnet og alle hans Skabe og Gemmer opbrudte og undersøgte, og paa Faders Bryst var befæstet et Stykke Papir, paa hvilket der stod:

„D e f i r e s T e g n“.

Aldrig har vi naaet at faa at vide, hvad dette betød, eller hvem vor hemmelige Gæst havde været. Saavidt vi kunde dømme var der ingen Ting blevet stjålet. Min Broder og jeg satte dette Tilfælde i Forbindelse med den Angst, som hele Livet igennem havde behersket vor Fader, men det er os endnu den Dag i Dag en fuldstændig Gaade.“

Her tav den lille Mand for at tænde sin Huka, og

blev en Tid siddende tavs, udblæsende store Røg-skyer. Vi havde alle med den største Spænding lyttet til hans sælsomme Fortælling.

Ved den korte Fortælling om sin Faders Død var Miss Morstan bleven dødbleg, og jeg frygtede et Øjeblik for, at hun skulde falde i Besvimelse, men hun kom dog straks til sig selv, efter at hun havde drukket et Glas Vand, som jeg skænkede til hende.

Sherlock Holmes sad tankefuld tilbagelænet i sin Stol, med halvt tillukkede Øjne. Da jeg tilfældigvis kom til at se paa ham, kom jeg uvilkaarlig til at tænke paa, at han endnu selvsamme Dag havde klaget over Livets Ensformighed. Her havde han imidlertid en Opgave, hvortil han vilde have al sin Erfaring og Skarpsindighed nødvendig. Mr. Taddæus Sholto saa vigtig paa os, som for at se, hvilket Indtryk hans Fortælling havde gjort paa os, og samtidigt indhyllede han sig i en Sky af Tobaksrøg.

„Min Broder og jeg“, sagde han, „var jo, som De nok kan tænke Dem, meget nysgerrige efter at opdage den Skat, min Fader havde talt om. Uger og Maaneder igennem gravede vi op og ned paa Haven, uden at opdage noget. Det var næsten til at blive vanvittig over at tænke paa, at vor Fader netop var død med Skattens Skjulested paa Læberne. Vi kunde gætte os til Skattens Størrelse efter den Perlekrans, han havde taget ud af Skrinet. Om denne Perlekrans talte min Broder og jeg ofte. Perlerne var af meget stor Værdi, og min Broder kunde ikke nænne at skille sig af med dem, thi jeg skal sige Dem, han havde arvet en god Portion af min Faders Gærrighed. Tillige var han bange for, at det skulde bringe os i Forlegenhed, om vi skilte os af med dem. Det eneste, jeg kunde bringe ham til, var, at han gav mig Lov til at avertere om Miss Morstans Adresse og til, med et Aars Mellemlum,

at sende hende en Perle, at hun i hvert Tilfælde ikke skulde behøve at lide Nød. “

„Det var meget smukt af Dem,“ bemærkede Miss Morstan anerkendende.

Den lille Mand gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden.

„Vi var Deres Skyldnere,“ sagde han, „saaledes betragtede jeg det i hvert Tilfælde, ihvorvel min Broder Bartholomeus ikke saa Sagen paa samme Maade. Vi var selv rige nok. Jeg begærer ikke mere. Tillige vilde det være hensynsløst at behandle en ung Dame saaledes.“

„Le mauvais gout même au crime,“ som det franske Ordsprog ganske rigtig bemærker.

Vor Meningsforskel i denne Sag gik saa vidt, at jeg fandt det raadeligst at leje mig en anden Lejlighed, og saa forlod jeg Pondicherry Lodge, medens jeg medtog den gamle Khitmutgar og den tro Williams. Men saa i Gaar fik jeg at vide, at det saa længe ventede Tilfælde var indtruffet.

Skatten var blevet opdaget.

Jeg satte mig da øjeblikkelig i Forbindelse med Miss Morstan, og nu er der ikke andet tilbage end at tage ud til min Broder Bartholomeus i Norwood Upper og fordre vor Andel af Skatten. Jeg satte i Aftes min Broder i Kundskab om min Beslutning, saa om vi end ikke er velkomne Gæster, er vi dog ventede.“

Mr. Taddeus Sholto tav, og ogsaa vi sad i dybe Tanker over denne ny Vending, Sagen havde faaet. Sherlock Holmes var den første, der brød Tavsheden.

„De har fra først til sidst handlet nobelt, Sir,“ sagde han, „og det er maaske muligt, at vi kan gøre Dem den Tjeneste, at sprede noget Lys over det, der endnu staar dunkelt for Dem. Men, som Miss Morstan før

ganske rigtig bemærkede, det er sent, og det er bedst hurtig at komme til Sagen.“

Vor ny Bekendt rullede Slangen paa sin Huka sammen og tog bag et grønt Gardin en meget lang Kappe med Astrakans-Krave frem. Trods det, at Vejret var meget mildt, knappede han dog denne helt op til Halsen og slog Kraven op; han fuldendte sit Toilette ved at sætte en Kaninskindshue med Øreklapper paa Hovedet, saa at der ikke var andet tilbage at se, end det bevægelige skarpttegnede Ansigt.

„Mit Helbred er noget svageligt,“ sagde han, medens han gik foran os ud i Korridoren, „jeg er nødt til at være yderst forsigtig med mig selv.“

Vor Vogn ventede ved Døren, og Kusken — som syntes at have faaet Besked i Forvejen — kørte straks afsted saa hurtigt, Hestene kunde trave.

Thaddeus Sholto talte uafbrudt med en Stemme, der overdøvede Hjulenes Raslen.

„Bartholomeus er en fornuftig Mand,“ sagde han, „hvorledes tænker De Dem, at han kom paa Spor efter, hvor Skatten var skjult? Han var kommen til det Resultat, at den absolut maatte findes inde i Huset. Derfor gav han sig til at beregne og opmaale hele Huset. Han kom endelig til det Resultat, at Husets udvendige Maal var fire og halvfjersindstyve Fod, men ved at maale Værelsernes Højde, og Mellemmrummene mellem Gulv og Loft ved at bore dem igennem, kom han til det Resultat, at dette kun tilsammen udgjorde halvfjersindstyve Fod. Der blev altsaa fire Fod tilbage, og disse kunde kun være nærmest Loftet. Han slog derfor Hul oppe i Loftet, og ganske rigtig viste der sig at være et lille, hemmeligt Rum, og midt i dette stod, paa to Bjælker, Kisten, som indeholdt den længe eftertragtede Skat. Han beregner Skattens Værdi til mindst en halv Million Pund Sterling.“

Ved at høre dette kolossale Tal, saa vi paa hinanden med vidt aabne Øjne.

Miss Morstan vilde altsaa, dersom det lykkedes os at bevise hendes Ret til Halvparten, fra en ganske simpel Guvernante blive hævet op til at være en af Englands rigeste Arvinger. Og som en særlig Ven af hende var det jo min Pligt at glæde mig over denne Tidende. Dog, jeg skammer mig næsten ved at tilstaa det, havde Selvkærligheden en saadan Overhaand over mig, at mit Hjærte blev saa tungt som Bly. Jeg fremstammede nogle usammenhængende Ord, som skulde gælde for en Lykønskning, og sad Resten af Tiden tavs og med bøjet Hoved, døv for vor nye Bekendts Tale, og jeg var glad ved, at Vognen pludselig holdt stille, medens Kusken sprang ned fra Bukken og aabnede Vogndøren.

„Dette er Pondicherry Lodge, Miss Morstan“, sagde Thaddeus Sholto, medens han var hende behjælpelig med Udstigningen.

Sjette Kapitel.

Dramaet i „Pondicherry Lodge“.

Klokken var omtrent elleve, da vi havde naaet Maalet for vort natlige Æventyr.

Vi havde ladet den fugtige Taage tilbage i Staden, og havde nu det smukkeste Vøjr. Det blæste en mild Vind fra Vesten, og Skyerne drev hurtig frem gennem Rummet, medens den halve Maane af og til blev synlig derimellem.

Det var lyst nok til at se et kort Stykke frem for sig, men dog tog Thaddæus en af Vognlygterne for bedre at kunne lyse op for os

Pondicherry Lodge laa noget for sig selv og var omgiven af en høj Stenmur, som foroven var forsynet med Glasskærver. En eneste lille jærnbeslaaet Dør dannede den eneste Indgang. Paa denne bankede vor Fører paa en egen Maade.

„Hvem er det?“ raabte en grov Stemme indvendig fra.

„Det er mig, Mc. Murdo. De kender dog vel mit Tegn?“

Vi hørte Manden derinde brumme noget og derefter Raslen af Nøgler. Døren gik op og en lille, fastbygget Mand viste sig i Aabningen, medens det gule Skin fra Lygten belyste hans tilbagestødende Ansigt og spejdende mistroiske Øjne.

„De her, Mr. Thaddæus? Men hvem er de andre? Jeg har ikke modtaget nogen Ordre angaaende dem fra min Herre.“

„Ikke det, Mc. Murdo? Det forbavser mig. Jeg sagde dog til min Broder i Aftes, at jeg vilde medbringe nogle Venner.“

„Han har ikke været udenfor sit Værelse i Dag, Mr. Thaddæus, saa jeg har derfor ingen Ordre modtaget. De ved selv meget godt, at jeg er nødt til at holde mig Reglerne fuldstændig efterrettelig. Dem kan jeg selvfølgelig godt inklade, men Deres Venner maa blive, hvor de er.“

Dette var en uventet Hindring, og Thaddæus Sholto-saa hjælpeløs frem for sig.

„Det er dog for meget af det gode, Mc. Murdo“, sagde han, „naar jeg indestaar for dem, maa det vel være Dem nok. Her er tillige en ung Dame med, hende:

kan vi dog ikke lade staa ude paa Gaden paa denne Tid af Døgnet.“

„Det gør mig meget ondt, Mr. Thaddæus,“ sagde Portieren ubønhørlig, „disse Mennesker kan jo godt være Deres Venner uden derfor at være min Herres Venner. Han betaler mig godt for at jeg skal opfylde min Pligt, og det har jeg ogsaa i Sinde at gøre! Jeg kender ingen af Deres Venner.“

„Aa jo, det gør De vistnok, Mc. Murdo,“ sagde nu Sherlock Holmes, „jeg kan ikke tænke mig, at De allerede skulde have forglemt mig. Erindrer De ikke den Amatør, som tog tre Omgange med Dem i Brydning i Cirkus Alison? Det er nu fire Aar siden.“

„Hvad, Sherlock Holmes“, raabte nu Bryderen glad overrasket, „hvorledes var det dog muligt, at jeg ikke straks kunde genkende Dem? Dersom De i Stedet for at staa der var kommen frem og havde givet mig det udmærkede Stød, som hin Aften, da havde jeg øjeblikkelig vidst, hvem jeg havde for mig. Ak, hvor De har forsømt Dem selv. De kunde i Sandhed have bragt det vidt, dersom De havde lagt Dem efter Brydning.“

„Der ser De, Watson, om alt andet skulde slaa fejl, saa har jeg dog altid en Stilling at vælge“, sagde Sherlock Holmes leende. „Jeg er nu sikker paa, at vor Ven ikke længere vil lade os staa herude i Kulden.“

„Ja, kom kun indenfor, Sir, De og Deres Venner“, svarede Portieren, „det gør mig ondt, Mr. Thaddæus, at jeg har gjort Dem saa megen Vanskelighed, men mine Ordre er jo strikse. Jeg maatte først vide, hvem Deres Venner var, før jeg kunde indlade Dem“.

En grusbelagt Gang førte gennem Haven op til en høj, klodset Bygning, som laa fuldstændig i Skygge.

Bygningens store Omfang i Forbindelse med Mørket og den Dødsstilhed, der herskede, lagde sig knugende koldt paa vore Hjærter. Selv Thaddæus Sholto

syntes ikke at befinde sig vel, og Lygten ligefrem rystede i hans Haand.

„Jeg kan ikke forstaa dette“, sagde han, „der maa være en eller anden Misforstaaelse til Stede. Jeg sagde til min Broder, Bartholomeus, at vi vilde komme her, og dog er der ikke en Gang Lys i hans Vindue. Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke derom.“

„Holder han sig altid saa forsigtig indelukket?“ spurgte Sherlock Holmes.

„Ja, han har arvet vor Faders Særegenheder. Han var den af os, som blev mest foretrukket af vor Fader, og ofte tænker jeg paa, at han har fortalt ham mere, end han har fortalt mig. Der, hvor Maanen nu skiner, er Bartholomeus' Værelse. Jeg tror ikke, at der brænder Lys derinde.“

„Nej,“ sagde Holmes, „men derimod ser jeg Lys i det lille Vindue nærmest Døren.“

„Ja, det er den gamle Husholderske, Mrs. Bernstones Værelse. Hun kan sikkert fortælle os, hvad der er i Vejen. Stille — hvad var det?“

Han holdt Lygten i Vejret, og hans Haand rystede saaledes, at vi i Sandhed stod midt i et flimrende Lys-hav. Miss Morstan greb min Haand, og vi blev alle staaende og lyttede med bankende Hjærter. Ud fra den store, mørke Bygning lød en Kvindes Angstskrig.

„Det er Mrs. Bernstone,“ sagde Sholto, „hun er den eneste Kvinde i Huset. Bliv her, jeg skal om et Øjeblik være her tilbage.“

Han løb hen mod Døren og bankede paa, paa sin aparte Maade. Vi saa en gammel Dame, som af Glæde sprang op, da hun saa, hvem hun havde for sig, indlade ham.

„O, Mr. Thaddæus, hvor jeg er lykkelig over, at De er kommen,“ raabte hun ustandselig.

Vi hørte hendes Pludren indtil Døren havde lukket

sig efter hende og hendes Stemme døde bort i det fjærne.

Vor Ledsager havde efterladt os Lygten, ved hvilken Sherlock Holmes nu undersøgte Huset og Haven, som laa omkring det. Miss Morstan og jeg stod ved Siden af hinanden, og hendes Haand hvilede i min.

Kærligheden er dog en forunderlig Ting, her stod vi to, som i Dag for første Gang havde set hinanden, aldrig var der mellem os vekslet et Kærlighedsord, men dog søgte vore Hænder i et uroligt Øjeblik hinanden.

Senere har jeg forundret mig derover, men den Gang syntes det mig den naturligste Ting i Verden, og som hun saa ofte senere fortalte mig, følte hun instinktmæssig at skulle søge Beskyttelse hos mig. Saaledes stod vi da der, som to Børn med hinanden i Hænderne, og skønt alt var mørkt og uhyggeligt, herskede der dog Fred i vore Hjærter.

„Hvilket underligt Sted“, sagde hun og saa sig omkring.

„Det ser næsten ud, som om alle Englands Muldvarpe havde været sluppet løs herinde. Jeg har en Gang set noget lignende i Omegnen af Ballarat, hvor Guldgraverne havde været beskæftiget.“

„Det har ogsaa været Guldgravere, som har rodet saadant op her“, sagde Sherlock Holmes. „Dette er Sporene af Skatsøgerne. De maa tænke paa, at Skatten er bleven søgt i seks Aar, intet Under derfor, at Haven er kommen til at ligne en Grusgrav.“

I dette Øjeblik blev Husets Dør aabnet, og Thadæus Sholto kom med udstrakte Arme og med Tegn paa den største Skræk og Uro løbende hen imod os.

„Der er noget i Vejen med Bartholomeus,“ raabte han, „jeg er saa bange. Mine Nerver kan ikke holde det ud.“

Han var omtrent halv død af Angst, og den Smule

af Ansigtet, som var synligt bag den store Kappelkrave, lignede fuldstændig et forskrækket Barn.

„Kom, lad os gaa ind,“ sagde Sherlock Holmes med sin korte, bydende Tone.

„Ja, gør det,“ bad Thaddæus Sholto, „jeg føler mig virkelig ikke i Stand til at foretage nogetsomhelst.“

Vi fulgte ham ind i Husholderskens Værelse, som var beliggende paa venstre Side af Gangen.

Den gamle Dame løb frem og tilbage i Værelset med en helt forstyrret Mine, men Synet af Miss Morstan syntes at have en beroligende Virkning paa hende.

„Gud velsigne Deres kære, rolige Ansigt,“ raabte hun krampagtig hulkende, „det gør mig saa godt at se et kvindeligt Væsen. O, hvilken Dag i Angst og Uro jeg har tilbragt.“

Vor Ledsagerske greb hendes af Arbejde rynkede Haand, og hviskede kærlige og trøstende Ord til hende.

„Min Herre har lukket sig inde, og vilde ikke engang give mig Svar,“ sagde hun. „Hele Dagen har jeg ventet paa at høre fra ham, thi det er ikke saa sjældent, at han saaledes en Tid lukker sig inde; men for en Times Tid siden blev jeg saa urolig, at jeg vovede at gaa op og kigge gennem Nøglehullet. De maa ogsaa gaa derop, Mr. Thaddæus. — De maa selv overbevise Dem. I ti Aar har jeg set Mr. Bartholomeus baade i Sorg og i Glæde; men aldrig har jeg set ham med et Ansigt, som det jeg saa fornylig.“

Sherlock Holmes tog Lampen og gik foran os. Thaddæus Sholtos Tænder klappede i Munden paa ham. Han var saa angst og hans Knæ rystede under ham, saa jeg maatte stikke min Arm ind under hans for at hjælpe ham op ad Trapperne.

To Gange tog Sherlock Holmes sin Lup frem og undersøgte nogle Pletter, som efter min Mening kun

var ganske almindelige Smudspletter paa de med Kostæpper beklædte Trapper.

Han gik langsomt fra det ene Trappetrin til det andet, idet han holdt Lampen i Vejret, og opmærksom saa sig om til højre og venstre.

Miss Morstan var bleven nede hos den forskrækkede Husholderske.

Den tredje Trappe førte til en meget lang Gang, til højre hang et stort, indisk vævet Maleri og til venstre var der tre Døre. Sherlock Holmes gik igennem Gangen paa sin sædvanlige langsomme og lydløse Maade, medens vi fulgte lige i Hælene paa ham.

Den tredje Dør var den vi søgte.

Sherlock Holmes bankede paa, men da han intet Svar fik, prøvede han paa at aabne Døren; men Døren var laaset indvendig fra med en forsvarlig Slaa, hvilket vi kunde se ved at holde Lampen tæt til Dørkanten.

Da Nøglen ikke sad i Laasen, bøjede Sherlock Holmes sig ned og saa igennem Nøglehullet, men rejste sig hurtig med tilbageholdt Aandedræt.

„Der skjules noget Djævelskab her bag ved, Dr. Watson,“ sagde han i en mere bevæget Tone, end jeg før havde hørt ham tale i. „Hvad kan De faa ud af alt dette?“

Jeg saa gennem Nøglehullet, men sprang forskrækket tilbage.

Maanen kastede et spøgelseagtigt Lys ind i Værelset og oplyste den øverste Halvdel, og i denne Belysning saa jeg et Ansigt, ligesom hængende i Luften, og dette Ansigt lignede nøjagtig vor Ledsager Thaddæus's. Det samme store, skinnende Hoved, den samme Rand af rødt, strittende Haar og det samme blodløse Ansigt. Men Ansigtet var fortrukket i et afskyeligt Smil, saa det lignede et leende Dødningehoved.

Ansigtet lignede saa slaaende vor Ledsager, at jeg uvilkaarlig vendte mig om for at se, om han endnu var hos os. Da erindrede jeg mig pludselig, at han havde sagt, at de var Tvillingebrødre.

„Det er skrækkeligt,“ sagde jeg til Sherlock Holmes, „hvad skal vi gøre?“

„Vi maa bryde Døren op,“ sagde han, idet han med al sin Kraft kastede sig imod den.

Døren gav ikke efter, og vi forsøgte nu begge, med Opbydelse af alle vore Kræfter at slaa den ind. Endelig lykkedes det os at faa Døren aabnet, og snart efter stod vi i Bartholomeus's Værelse.

Dette Værelse syntes at være indrettet til et kemisk Laboratorium. Paa en Hylde over Døren stod flere Rækker Glas, Flasker og Krukker, og paa Bordet stod Spiritlamper, Retorter og lignende Apparater til kemisk Brug.

I et af Værelsets Hjørner stod indpakkede Krukker med skarpe Syrer.

Det saa ud, som om den ene af disse var gaaet i Stykker, thi en mørkfarvet Vædske flød hen ad Gulvet, og opfyldte Værelset med en skarp, tjæreagtig Lugt. I et Hjørne stod en Trappe, som førte op til en Lem i Loftet, som var stor nok til at en Mand lige kunde slippe igennem. Paa Gulvet foran Trappen laa et Tov, som saa ud til at være brugt i et eller andet Øjemed.

Ved Bordet sad Husets Ejer sammensunken i en Lænestol. Hovedet var sunket ned paa den højre Skulder, og i Ansigtet saas dette skrækkelige, spøgelsesagtige Smil, som straks havde forfærdet os. Han var stiv og kold, og havde sikkert allerede i flere Timer været død.

Det forekom mig, at det ikke alene var hans Ansigt, men hele hans Legeme der var forvredet og fortrukket. Paa Bordet ved Siden af hans Haand laa et

underligt Instrument — en brun, knastfuld Stok, til hvilken der med en grov Bambussnor var fastbundet en Sten i Form af et Hammerhoved.

Ved Siden deraf laa et Stykke Papir, paa hvilket nogle Ord var krasset op. Sherlock Holmes tog det op og gav mig det.

„Der skal De se,“ sagde han med et betegnende Øjekast.

Ved Lygtens Skin læste jeg, bævende af Rædsel, følgende Ord:

„De fires Tegn“.

„Men i Herren den Almægtiges Navn, hvad betyder dette?“ spurgte jeg.

„Det betyder, at her foreligger et Mord,“ svarede han, idet han nærmede sig den Døde „Ja, jeg ventede det! Se her!“

Han viste mig en mørk farvet Torn, som var stukket ind i Huden bag Bartholomeus Sholtos Øre.

„Det synes at være en Torn,“ sagde jeg.

„Det er det ogsaa. De maa gærne trække den ud, men vær forsigtig, thi den er forgiftet.“

Jeg tog forsigtig fat i Tornen med Pege- og Tommelfinger og trak den ud; den efterlod sig næsten ikke Spor af Mærke, kun en lille Draabe Blod viste sig, hvor Spidsen var trængt igennem Huden.

„Det er altsammen en uforstaaelig Hemmelighed for mig,“ sagde jeg, „det bliver jo længere jo mere indviklet.“

„Tværtimod“, svarede han, „for hvert Øjeblik bliver det hele mere og mere tydeligt, jeg mangler endnu kun et Par Faktaer, for at have hele Handlingen liggende klart for mig.“

Vi havde, siden vi var trængt ind i Værelset, fuldstændig glemt vor Ledsagers Nærværelse. Han stod endnu paa Dørtærskelen, som et levende Billede paa,

hvorledes Skrækken havde taget paa ham. Han vred sine Hænder og var fuldstændig fortvivlet.

Pludselig skreg han med en gennem Marv og Ben gennemtrængende Stemme:

„Skatten er borte! De har berøvet ham Skatten! Der er Lemmen, hvorfra vi hejste den ned! Jeg var ham jo selv behjælpelig dermed! Jeg er den sidste, der har set ham! Jeg forlod ham i Aftes, og da jeg var gaaet, hørte jeg tydeligt, at han drejede Nøglen om i Laasen.“

„Paa hvilket Klokkeslet var det?“ spurgte Sherlock Holmes.

„Klokken var ti. Og nu er han død, nu vil Politiet blive kaldt til, og jeg vil blive mistænkt for at have været meddelagtig i hans Mord. Ak, Gud, saaledes vil det gaa, det er jeg sikker paa. Men De, mine Herre, tænker dog vel ikke saaledes? Vel? De tror dog vel ikke, at det har været mig? Vilde jeg saa vel have ført Dem herhen? Aa Gud! Aa Gud, jeg tror, jeg bliver vanvittig!“

Han fægtede med Armene og stampede med Fødderne i den største Fortvivlelse.

„De har ikke noget at frygte, Mr. Sholto,“ sagde Sherlock Holmes, idet han venlig lagde sin Haand paa hans Skulder, „følg mit Raad og kørsaa hurtig De kan nen paa Politistationen og meld, hvad der er sket. Tilbyd at være Politiet til Tjeneste i alt, hvad De formaar. Vi vil saa afvente Deres Tilbagekomst.“

S y v e n d e   K a p i t e l .

Sherlock Holmes drager sine Følgeslutninger.

„Og nu, Dr. Watson“, sagde Sherlock Holmes, gniddende sine Hænder, „har vi en halv Time til vor Raadighed. Lad os nu se at drage god Nytte af denne. Tilfældet er, saaledes som jeg tidligere har sagt Dem, omtrent fuldstændig klar for mig; men man skal aldrig stole for meget paa sig selv. Hvor simpel Sagen end synes at være, kan der dog ligge et eller andet skjult under alt dette.“

„Simpel Sag!“ raabte jeg.

„Ja, overmaade simpel,“ sagde han med en Mine som en Professor, der docerer for sin Klasse. „Sæt Dem nu ganske rolig ned i det Hjørne der, at De ikke skal bringe Uorden i Fodsporene. Og nu til Værket! For det første: hvorledes er nu disse Mennesker kommen ind i Værelset, og igen forladt det? Døren har ikke siden i Gaar Aftes været lukket op. Hvorledes forholder det sig med Vinduet.“

Idet han sagde dette, nærmede han sig Vinduet med en Lampe i Haanden og undersøgte det meget omhyggeligt, medens han stadig talte med sig selv.

„Vinduerne lukkede indvendig fra. Træværket meget solidt! Ingen Hængsler paa Siderne, det er til at skyde op.“

Han aabnede Vinduet og saa ud.

„Ingen Tagvindue i Nærheden. Taget udenfor Rækkevidde, og dog er en Mand kommen ind gennem Vinduet. Det regnede i Aftes lidt, og her i Vindueskarmen er Aftrykket af en smudsig Fod, og nær ved Siden af Aftrykket af en rund Genstand, og se, Dr.

Watson, der er en til, og en her henne ved Bordet. Det er i Sandhed en meget værdifuld Oplysning.“

„Disse runde Aftryk, vi ser her rundt om, er dog ingen Fodspor“, sagde jeg.

„Det er noget af meget større Værdi for os, det er Aftrykket af et Træben. Her i Vindueskarmen ser De Sporet af en meget stor Sko med jærnbesslaet Hæl, og her ved Siden af Mærket af Træbenet.“

„Det er altsaa Manden med Træbenet?“ raabte jeg.

„Netop“, udbrød Sherlock Holmes, idet han satte sig ned og ganske rolig tændte sin Pibe. „Men der har været en mere, en meget arbejdsom Forbundsfælle. — Tror De, at De kunde klatre op ad denne Mur, Doktor?“

Jeg saa ud af det aabne Vindue. Maanen skinnede endnu klart paa denne Del af Bygningen. Vi stod til Vished tredsindstyve Fod over Jorden, og hvor jeg end fæstede mit Øje, kunde jeg ikke finde Spor af et eneste Holdepunkt i den stejle Mur.

„Det er fuldstændig umuligt,“ svarede jeg.

„Ja, i hvert Tilfælde uden Hjælp. Men gaa nu ud fra, at der her oppe befandt sig en god Ven af Dem, som firede dette gode, stærke Reb, som ligger derhenne, ned til Dem, og gjorde den ene Ende fast til denne solide Krog her i Muren. — Da tror jeg, at De, dersom De ellers havde den nødvendige Behændighed, kunde klatre herop, selv om De saa var belæst med et Træben. Det siger sig selv, at De skulde gaa bort paa samme Maade; derefter skulde Deres Ven hale Rebet op, løsne det fra Krogen, lukke Vinduet og kroge det indvendig fra, og saa gaa bort den samme Vej, som han oprindelig var kommen. Som et Punkt af minare Betydning kan jeg bemærke“, fortsatte Sherlock Holmes, visende paa Tovet — „at vor Ven med Træbenet, skønt en behændig Klatrer, ikke er nogen fuldudlært

Sømand. Hans Hænder var dertil for sarte. Jeg ser gennem min Lupe Blodtegn paa Rebet, særlig paa den nederste Ende, hvoraf jeg uddrager mig den Slutning, at han er gledet hastigt ned og derved har skrabet Huden af sine Hænder.“

„Det er altsammen meget godt,“ sagde jeg mere og mere uforstaaende. „Hvorledes nu med denne hemmelighedsfulde Medskyldige? Paa hvilken Maade er han kommen ind i Værelset?“

„Ja, den Medskyldige“, gentog Sherlock Holmes eftertænkende, „han synes ikke at være blottet for Interesse, jeg tænker mig, at denne Forbryder bryder nye Baner paa det engelske Forbryder-Område; — disse Tilfælde er ellers kun forefaldet i Indien, og dersom min Hukommelse ikke svigter mig, tror jeg særlig, det har været i Senegambien.“

„Ja, men hvorledes er han kommen herind?“ gentog jeg, „Døren var laaset indvendig fra, og Vinduet var ikke beskadiget. Hvad mener De om Skorstenen?“

„Aabningen er for lille“, svarede han, „jeg havde allerede tænkt paa den Mulighed.“

„Hvorledes er han da kommen?“

„De vil aldrig følge min Forskrift“, sagde Sherlock Holmes, rystende paa Hovedet. „Hvor ofte har jeg ikke sagt Dem, at naar De har slaaet alle Umuligheder fast, da bliver det, der er tilbage, i hvor usandsynlig det end maa synes, dog det, der maa føre til Opløsningen. Vi ved, at han ikke kan være kommen ind ad Døren, ej heller gennem Vinduet eller Skorstenen. Hvorfra er han da kommen?“

„Gennem Aabningen i Loftet“, raabte jeg.

„Fuldstændig rigtig; den Vej er han kommen. Dersom De nu vil være saa god at lyse for mig, da vil vi fortsætte Undersøgelserne deroppe, hvor Skatten blev fundet.“

Han gik op ad Trappen, greb med begge Hænder fat i Bjælkerne og svang sig gennem Aabningen. Da han var kommen op, gav jeg ham Lampen og fulgte efter.

Kamret, hvori vi nu befandt os, var omtrent ti Fod langt og seks Fod bredt. Gulvet bestod af Loftsbjælkerne med Gibsdækket imellem, saa naar vi gik, maatte vi træde fra den ene Bjælke til den anden.

Loftet løb spidst opad, og var øjensynlig det indvendige af Husets Tag. Der fandtes ingen Møbler i Rummet, og Støvet laa tykt paa Gulvet.

„Her ser De“, sagde Sherlock Holmes, idet han lagde Haanden paa den skraatopadgaaende Mur, „en hemmelige Dør, som fører ud til Taget. De ser, jeg kan aabne den. Og her er selve Taget. Det er altsaa denne Vej, Nummer et har benyttet for at komme ind. Lad os nu en Gang se, om vi kan se noget Spor af hans Personlighed.“

Han holdt Lampen ned mod Gulvet, og atter saa jeg dette om Forbavselse vidnende Blik i hans Øjne. Dog, da jeg fulgte hans Blik blev jeg kold lige ind til Hjærtet. — Gulvet viste overalt Sporet af en nøgen Fod, en smukt skabt Fod, men ikke uden halv saa stor som et almindelig Menneskes, viste det tydelige Aftryk.

„Sherlock Holmes,“ hviskede jeg dybt rystet, „det er et Barn, der har udført denne skrækkelige Forbrydelse.“

I et Øjeblik havde han genvundet sin Selvbeherkelse

„Jeg var for et Øjeblik i Tvivl,“ sagde han, „men Sagen er meget naturlig. Min Hukommelse havde for en kort Tid svigtet mig, ellers kunde jeg straks have sagt mig, hvorledes Sagen hang sammen. Her er ikke mere for os at lære. Lad os kun gaa ned igen.“

„Hvad er da Deres Teori angaaende disse Fodspor?“

spurgte jeg nysgerrig, da vi igen befandt os nede i Bartholomeus Sholtos Studereværelse.

„Min kære Watson, prøv paa at gøre Dem Deres egen Analyse,“ svarede han utaalmodig. „De kender min Metode, bring denne i Anvendelse, og det vil være lærerigt for Dem at gøre Deres Slutninger, og saa se, hvorledes De stemmer med Sandheden.“

„Jeg skal ærlig tilstaa, at jeg ikke kan faa Kendsgerningerne til at staa saaledes i Forhold til hinanden, at jeg derudaf kan drage nogen Slutning.“

„Det vil snart ligge tydeligt for Dem,“ sagde han undvigende. „Jeg tænker ikke, at der nu er mere af Betydning at finde her; dog, jeg vil endnu en Gang se efter.“

Han tog sin Lup og en Tommestok, og kravlede rundt paa Gulvet, maalende, sammenlignende og undersøgende, med sin lange, tynde Næse kun et Par Tommer fjærnet fra Gulvbrædderne, medens hans Øjne med en saadan Skarphed var rettet derimod, som en Fugls, der søger Føde.

Hans Bevægelser var saa snigende og uhørlige og havde meget tilfælles med en velafrettet Blødhund, der er ved at opdage et Spor, at jeg uvilkaarlig følte den Tanke opstaa i mig, hvilken skrækkelig Forbryder, han kunde være blevet, dersom han havde viet sine Evner og Mod til at modarbejde Loven, i Stedet for som nu at forsvare denne. Medens han saadan kravlede frem og snusede til alle Sider, blev han ved at sludre med sig selv, og udstødte til Slut et lydeligt Glædesskrig.

„Vi har i Sandhed Lykken med os,“ sagde han, „vi vil nu ikke have megen Ulejlighed med at finde Sporet. Nummer et har haft det Uheld at træde med den ene Fod i Kreosoten, der er flydt ud paa Gulvet. De kan her se Omridsene af hans lille Fod, her i Kan-

ten af den ildelugtende Vædske Som De vil have bemærket, er Krukken revnet og Vædsken løbet ud.“

„Og hvad saa?“ spurgte jeg nysgerrig.

„Hvad saa. Vi har ham, det er det hele“, sagde Sherlock Holmes, „jeg kender en Hund, som kan følge denne Lugt om det saa var til Verdens Ende. Naar et Rovdyr paa en meget lang Afstand kan lugte sit Bytte, hvor meget bedre kan da ikke en særlig dertil dreseret Sporhund følge en saa skarp Lugt som denne? Naar vi saaledes bliver ved at stave og lægge det ene Bogstav til det andet, da vil hele Sammenhængen ligge fuldstændig klar for, og Facit vil blive — naa, nu hører jeg Lovens Forsvarere komme.“

Tunge Fodtrin og Lyden af højrøstede Stemmer hørtes nu nedefra, og Yderdøren blev med et stærkt Slag slaaet op.

„Førend de kommer op, skulde De føle den stakels Fyrs Arme og Ben,“ sagde Sherlock Holmes.

„Musklerne er saa haarde som Jærn“, svarede jeg, efter at have gjort, som han sagde.

„Netop, han er i en saadan Stivhedstilstand, som langt overgaar den sædvanlige „rigor mortis“. Naar De nu hertil lægger denne underlige Ansigtsforvridning og dette hippocratiske Smil eller „risus sardonicus“, som de gamle Forfattere kalder det, hvilke Følgeslutninger kan De da drage ud af dette Syn?“

„At Manden er død som Følge af en yderst forgiftet Plante“, svarede jeg, „af et eller andet strykninlignende Stof, som foraarsager tetanos (Dødskrampe)“.

„Det var den første Tanke, der paakom mig, saa snart jeg havde set hans forvredne Ansigtstræk. Da jeg kom ind i Værelset, saa jeg øjeblikkelig efter paa Liget for at se, paa hvilken Maade, Giften var ført ind i ham.

Som De ved, opdagede jeg straks en lille sort Torn,

som var stukket ind bag hans Øre. Undersøg nu denne Torn “

Jeg tog den forsigtig op og undersøgte den ved Lygtens Skin.

Den var lang, skarp, sort og glasagtig paa Spidsen, som om den var gennemtrængt med en gummiagtig Substans. Den tykke Ende var afrundet med en Kniv.

„Er det en engelsk Torn?“ spurgte nu Sherlock Holmes.

„Nej, det er ikke.“

„Med alle disse Kendsgærninger vil De nu være i Stand til at fælde en rigtig Dom angaaende dette Tilfælde. — Men der har vi beskikkede Lovens Haandhævere, altsaa maa de ubeskikkede helst rømme Marken.“

Medens han sagde dette, lød tunge Fodtrin i Gangen, og et Øjeblik efter traadte en meget kraftig bygget Mand med et stolt Udseende, og iført en graa Klædning, ind i Værelset.

Han havde et mørkerødt, fedt og blodfuldt Ansigt, i hvilket sad et Par meget smaa, bevægelige Øjne.

Lige i Hælene paa ham fulgte en Inspektør i Uniform, og efter ham kom den endnu rystende Thaddæus Sholto.

„Naa, her er nok noget at gøre,“ raabte den tykke Opdager med en hæs Stemme, idet han saa sig rundt i Værelset, „men hvem er det? Det ser jo næsten ud, som om Huset er lige saa fuldt af Væsner, som en Kaninrede “

„Det forekommer mig, som om De straks burde have genkendt mig, Athelney Jones,“ sagde Sherlock Holmes rolig.

„Ja, selvfølgelig, nu ser jeg jo, hvem det er,“ sagde den tiltalte; „det er jo Sherlock Holmes, Teoretikeren. Jo, jeg erindrer Dem meget godt, og aldrig skal jeg

glemme den Lektie, De gav os om Aarsager, vedkommende Omstændigheder, Følgeslutninger og alt andet, i Bishopgate Juvel-Sagen. Ganske vist er det sandt, at De bragte os paa rette Spor, men De maa selv indrømme, at vi havde mere Lykken end Dem at takke for det gode Resultat.“

„Det var ikke andet end en simpel Slutning af de for Haanden værende Fakta“, svarede Sherlock Holmes ganske rolig.

„Ja, ja! lad os ikke tale mere om det. Men hvad er alt dette her? Der bliver nok noget at gøre her — men det vil sige, ikke med Teorier. Hvor heldig, at jeg netop var paa Norwood Stationen i Anledning af et andet Tilfælde. Hvoraf tænker De, at Manden er død, 'Mr. Holmes?'“

„Aa, det er vist det klogeste, at jeg holder mine Teorier for mig selv, da de vist er værdiløse overfor en saa feteret Opdager som Dem,“ svarede Sherlock Holmes tørt.

„Nej, saamænd. Men vi kan dog ikke fragaa, at de somme Tider har truffet Sømmet paa Hovedet. Men lad os nu gaa til Sagen. Døren aflaset, det forstaar jeg Bortstjaalet Juveler til Værdi af en halv Million, siges der. Hvorledes forholder det sig med Vinduet.“

„Lukket; men der var dog Fodspor at se paa Karmen.“

„Naa, naa; ja, men naar Vinduet var lukket, saa kan disse Fodspor jo ikke have det fjærneste med den Sag at gøre, den Ting er jo soleklar. Men Manden kan jo ogsaa være død af et Hjerteslag — men hvad da med Juvelerne? Ha, nu har jeg ogsaa en Teori paa rede Haand. Jeg faar saadan af og til en god Indskydelse. — Gaa lidt udenfor, Sergeant, og De ligeledes, Mr. Sholto; Deres Venner kan derimod blive herinde — Hvad mener De nu om dette, Mr. Holmes? Sholto var i Følge sin egen

Bekendelse i Gaar Aftes hos sin Broder. Broderen er død pludselig, hvorefter Sholto straks er stukket af med Skatten. Hvad mener De om det?"

„Og saa er den Døde pludselig staaet op uden at betænke sig, og har aflaaset Døren efter ham“, sagde Sherlock Holmes.

„Hm, ja, det lyder jo noget mystisk, men lad os i al Almindelighed betragte Sagen, som den viser sig for os. — Denne Thaddæus Sholto var hos sin Broder; der opstod en Tvist mellem dem, saavidt jeg ved. Broderen er død og Juvelerne er borte. Ogsaa dette saavidt jeg ved. Ingen har set Broderen, siden Thaddæus Sholto forlod ham. Han har ikke været i sin Seng. Thaddæus Sholto er synlig urolig. Hans Person er — ja, lad os sige — ikke tiltalende. De ser, at jeg spinder Nættet tættere og tættere omkring ham, og han skal ikke slippe derfra.“

„Og dog er De endnu ikke kendt med alle Omstændighederne“, sagde Sherlock Holmes, „denne Torn, som jeg har al Grund til at tro, er forgiftet, sad bag den Myrdedes Øre, hvilket De endnu kan se af denne lille Plet. Tillige laa dette Kort og dette underlige Instrument med Stenhammeren paa Bordet. Hvorledes passer alt dette ind i Deres Teori?“

„Det passer altsammen saa udmærket ind i den Kæde, som danner min Teori“, sagde den tykke Opdager i en meget overlegen Tone, „dette Hus er fuldt af indiske Kuriositeter, som den Myrdedes Fader bragte med fra Indien. Thaddæus Sholto har saa taget denne, og dersom Splinten er forgiftet, som De siger, saa kan han lige saa godt som enhver anden have gjort mordrisk Brug af den. Kortet er noget Hokusfokus, som kun skulde tjene til at føre Politiet bag Lyset. — Spørgsmaalet er kun, hvorledes Morderen er kommen ud igen. Ja, det siger jo sig selv, der er jo et Hul i Loftet.“

Med større Behændighed end man skulde have tiltænkt denne svære Mand, sprang han op ad Trinene og hævede sig op gennem Hullet, og næsten øjeblikkelig hørte vi ham med triumferende Stemme raabe ned, at han havde fundet Trappedøren aaben.

„Noget kan han dog“, sagde Sherlock Holmes, idet han trak paa Skuldrene, „thi han har somme Tider et Anfald af Fornuft.

Il n'y a pas de sots si incommodes que ceux qui on de l'epsprit!“

„Der ser De selv“, raabte Athelney Jones, idet han igen steg ned ad Trappen, „Fakta er dog bedre end Teori. Mit Synspunkt angaaende denne Sag staar nu fast. Der er en Trappedør deroppe, som staar i Forbindelse med Taget, og den stod tildels aaben.“

„Ja, jeg har aabnet den“, svarede Sherlock Holmes.

„Saa? Naa, det har De ogsaa bemærket“; det syntes, som om dette ærgrede ham ualmindelig meget. „Men lige meget, hvem der først opdagede det“, fortsatte han, „i hvert Tilfælde beviser det, hvorledes vor Mand er sluppet ud. Inspektør!“

„Javel, Sir“, lød det ude fra.

„Sig til Mr. Thaddæus Sholto om at komme herind.“

Et Øjeblik efter traadte den tilkaldte ind i Værelset, og saa ængstelig fra den ene til den anden.

„Mr. Sholto, det er min Pligt at meddele Dem, at ethvert Ord, De fra nu af siger, vil blive brugt som et Vidnesbyrd mod Dem.

I Dronningens og Lovens Navn arresterer jeg Dem, som mistænkt for at være meddelagtig i Deres Broders Mord.“

„Der ser De det selv! O, jeg vidste, at det vilde ende saaledes“, græd den stakkels Mandsling, udstrækkende sine Hænder mod os, som for at bede os om vor Bistand.

„Gør Dem kun ikke saa urolig derfor“, sagde Sherlock Holmes. „Jeg tænker, at jeg skal være i Stand til at bevise Deres Uskyldighed.“

„De skulde ikke give Dem af med at love mere end De kan holde, min Herre Teorist“, sagde Opdageren ondskabsfuld, „det vil sikkert falde Dem vanskeligere, end De aner.“

„Jeg skal ikke alene bevise, at Mr. Thaddæus Sholto ikke har nogen som helst Del i denne Forbrydelse, Mr. Jones, men jeg vil oven i Købet give Dem en Present, som bestaar i Navnet og Beskrivelsen af den ene af de to Personer, som den foregaaende Nat har været herinde i dette Værelse. — Jeg har al Grund til at tro, at hans Navn er Jonathan Small. Han er et Menneske med daarlig Opdragelse, lille og behændig, han mangler det højre Ben, hvorfor han har et Træben, og dette er noget slidt paa den indvændige Side. Støvlen paa den venstre Fod har en firkantet Saal, og Hælen er beslaet med en Jernsinke.

Han er en midaldrende Mand, meget brunet af Solen, og har været deporteret, men er flygtet. Disse smaa Oplysninger kunde maaske være Dem til Tjeneste, især naar jeg føjer til, at et stort Stykke Hud er skrabet af hans ene Haand. Den anden Mand — —“

„Hvad! den anden Mand?“ spurgte Athelney Jones med en snerpende Stemme, men som jeg tydelig kunde se, var han ikke den, der var mindst paavirket og forbløffet over den Sikkerhed, hvormed Sherlock Holmes havde talt.

„Ja, denne anden Mand er en mere underlig Person; jeg haaber inden kort Tid at kunne præsentere dem begge for Dem. Dr. Watson, maa jeg tale et Par Ord med Dem?“ sagde Sherlock Holmes, idet han vendte sig om mod mig.

Han førte mig ud paa Gangen.

„Denne uventede Vending, Sagen har taget,“ sagde han, „er Aarsag til, at vi har mistet den egentlige Hensigt med vort Besøg her.“

„Ja, det er netop det, jeg har tænkt paa“, svarede jeg. „Det er ikke heldigt, at Miss Morstan bliver læn- gere i dette skrækkelige Hus.“

„Nej. De maa bringe hende hjem. Hun bor hos Mrs. Cecil Forrester i Lower Camberwell, altsaa er det ikke saa langt herfra. Indtil De kommer tilbage, vil jeg vente her. Eller er De maaske træt og ønsker hellere at tage hjem?“

„Nej, paa ingen Maade. Jeg tror ikke, at det vilde være mig muligt at sove, før jeg havde faaet noget mere at vide angaaende dette gaadefulde og ubegribelige Tilfælde. Jeg har ganske vist set meget af Livets Vrangsider, men jeg maa ærlig tilstaa Dem, at denne hurtige Rækkefølge af sælsomme Hændelser i denne Aften har sat mine Nerver i en meget stærk Bevægelse. Nu, da jeg en Gang er blevet indviklet i denne Sag, ønsker jeg, sammen med Dem at føre den til Ende.“

„Deres Hjælp vil være mig meget velkommen,“ svarede Sherlock Holmes, „nu vil vi fortsætte vore Efterforskninger paa egen Haand, og lade Athelney Jones skøtte sig selv. Naar De nu har fulgt Miss Morstan hjem, ønsker jeg, at De begiver Dem til Pinchin Lane Nr. 3, tæt nede ved Flodbreden ved Lambeth. I det tredie Hus paa højre Haand bor en Dyreopdrætter ved Navn Sherman. De vil let kunde finde Stedet, thi i Vinduet staar et Væsel, som holder en Kaninunge i Gabet. Bank den gamle Sherman op, hils ham fra mig, og sig, at jeg øjeblikkelig har Brug for Toby. Bring saa Toby med Dem i Vognen herhen.“

„Toby er en Hund, tænker jeg.“

„Ja, et grimt Dyr, men den har en aldeles forbløf- fende Lugtesans. Jeg sætter mere Pris paa Tobys Hjælp end paa hele Londons Opdager-Politi tilsammen.“

„Jeg skal nu hente den“, svarede jeg. „Klokken er nu et, og dersom jeg kan faa en rask Hest, vil jeg kunde være her tilbage før tre.“

„Og jeg“, sagde Sherlock Holmes, „skal nu prøve, hvad jeg kan faa at vide af den gamle Husholderske, Mrs. Bernstone, og af den indiske Tjener, der efter hvad Mr. Thaddæus Sholto har sagt mig, skal sove oppe paa Loftet. Derefter skal jeg studere denne store Jones' Teorier, og høre paa hans ikke altid overdreven høflige Sarcasmer. „Wir sind gewohnt dass die Menschen verhöhnen, was sie nicht verstehen“.“

Goethe er altid vittig.

Ottende Kapitel.

Regntønden.

Politiet havde medbragt en Vogn, og i den kørte jeg nu Miss Morstan hjem til hendes Bopæl.

Saalænge hun havde været i Selskab med en, der var svagere end hende, og som hun kunde trøste, havde hun baaret disse skrækkelige Tildragelser med en beundringsværdig Ro, og jeg fandt hende meget oprømt, da jeg kom ind til den gamle Husholderske for at hente hende.

Men saa snart hun kom ud i Vognen faldt hun i Besvimelse. Da hun igen var kommen til sig selv, brød hun ud i en krampagtig Hulken, saa haardt havde dette natlige Æventyr angrebet hende. Senere har hun fortalt mig, at hun paa den Køretur fandt mig meget kølig og udeltagende. Hun kunde jo ikke ane, hvilken Strid der førtes i mit Inderste, eller hvor megen Kraft jeg maatte udfolde for at beherske mig.

Jeg syntes det vilde have været meget uridderligt, under saadanne Omstændigheder og paa en saadan Tid at erklære hende min Kærlighed. Og hvad der var endnu værre, hun var en rig Arving. Dersom Sherlock Hosmes' Efterforskninger førte til det ønskede Resultat, vilde hun være en af de rigeste Piger i England.

Maatte saa jeg, der kun var en fattig Læge, benytte mig af disse Omstændigheder og tragte efter at gøre Parti med en rig Pige, som Tilfældet for saa kort Tid siden havde ført mig sammen med.

Nej! nej, og atter nej; hun vilde da maaske antage mig for en Lykkejæger, som lagde an paa hendes Penge.

Denne Agra-Skat syntes at være en uoverstigelig Skranke mellem hende og mig.

Havde hun været den fattige Guvernante, som hun var for kort Tid siden, da havde jeg maaske allerede den Gang tilstaaet hende, hvor højt jeg elskede hende.

Klokken var omtrent to, da vi naaede Mrs. Cecil Forresters Hjem. Tjenestefolkene havde allerede for længe siden begivet sig til Ro. Hvorimod Mrs. Cecil Forrester havde saa megen Interesse for det underlige Budskab, Miss Morstan havde faaet, at hun havde afventet hendes Hjemkomst.

Denne behagelige, middelaldrende Dame aabnede selv Døren, og det glædede mig overordetnlig at se, hvor kærlig hun lagde sin Arm om Miss Morstans Liv, og paa hvilken ægte moderlig Maade hun hilste hende. Det var tydeligt at se, at hun mere blev betragtet som en Veninde end som et lønnet Tjenestetyende.

Jeg blev forestillet for Mrs. Forrester, og denne bad mig træde indenfor for at fortælle vort natlige Æventyr. Jeg maatte desværre afslaa dette, da jeg jo maatte skynde mig hen til Pinchin Lane for at hente den omtalte Sporhund, dog lovede jeg at komme en anden Dag, samt at jeg nok skulde holde dem a-jour med Sagens Gang.

Derefter tog jeg en kort, men hjærtelig Afsked med disse to fortræffelige Kvinder, glad i Hjærtet over at have efterladt Miss Morstan i saa gode Hænder.

Medens jeg kørte bort, kom jeg mere til at tænke over hele Sagen, men jo længere jeg tænkte derpaa, des mere mørkt og gaadefuldt blev det hele for mig.

Der var nu det første egentlige Spørgsmaal; dog, dette Problem var jo blevet løst og laa fuldkommen klar for mig: Kaptajn Morstans Død, Forsendelsen af Perlerne, Avertissementet, Brevet. Paa alt dette havde vi faaet en Løsning. Men disse Gaader var kun blevne løste for at give Plads for en endnu mere tragisk og dyb Hemmelighed.

Den indiske Skat; den besynderlige Tegning, som var fundet mellem Morstans Bagage, det sælsomme Optrin ved Major Sholtos Død, Genopdagelsen af Skatten, som øjeblikkelig efterfulgtes af Opdagerens Mord, de besynderlige Omstændigheder paa hvilket Mordet var blevet begaaet, Fodsporene, det underlige Vaaben, Ordene paa Kortet, som Morderne havde efterladt sig, og som akkurat var de samme, som paa den Tegning, der var fundet hos Kaptajn Morstan; alt dette dannede i Sandhed en Labyrinth, hvori en Mand med mindre sælsom Aandskraft end Sherlock Holmes sikkert vilde have tvivlet paa at finde en Udgang.

Pinchin Lane bestod af en Række skummelt udseende toetages Huse, som strakte sig ned mod Floden Lambeth.

Jeg maatte længe staa og banke paa Døren til Nr. 3, før jeg blev hørt.

Men til sidst viste der sig dog et svagt Lys bag Gardinet og et Ansigt kiggede ud af Vinduet.

„Vil De se De kommer bort herfra, drukne Bæst“, raabte en Stemme deroppe fra, „dersom De endnu en

Gang vover at forstyrre Folks Nattesøvn, da skal jeg faa Dem bort med min Pisk.“

„Men Mr. Sherlock Holmes —“ begyndte jeg, ængstelig over en saa ublid Modtagelse.

Disse Ord syntes at have en hel magisk Virkning paa Manden, thi øjeblikkelig slog han Vinduet i, og et Øjeblik efter var han nede og aabnede Døren for mig.

Mr. Sherman var en lang, mager, gammel Mand med Brillen paa Næsen.

„Det skulde De straks have sagt mig“, sagde han, „en Ven af Mr. Sherlock Holmes er altid velkommen hos mig. Kom indenfor, men tag Dem i Agt for den Køter der, thi han bider, dersom De kommer ham for nær. Jeg beder Dem undskylde, at jeg begyndte med at være noget uhøflig imod Dem, men her i Kvarteret bliver man saa ofte forstyrret af disse fordrukne Bæster, at man uvilkaarlig ser en Vagabond i enhver Nattegænger. Men for at komme tilbage til Deres Ærinde, hvad ønsker Mr. Sherlock Holmes af mig?“

„En Hund.“

„Ah, det skal sikkert være Toby.“

„Ja, Toby kaldte han den.“

„Toby bor paa Nummer 7 til venstre.“

Han bevægede sig forsigtig fremad mellem alle disse grimme Dyr, som stod i Bure rundt om i Værelserne. I den usikre Belysning fra Lyset, som Mr. Sherman holdt i Haanden, saa jeg forskellige fyrigt glinsende Øjne truende rettet mod mig. Selv de mange Fugle over vore Hoveder syntes at være fortørnede over at blive forstyrrede i deres Ro .

Toby var en grim, langhaaret Skabning med hængende Øren, brun og hvid af Farve, og med en langspidset Snude. Efter nogen Betænkning tog den et Stykke Sukker af min Haand, som den gamle Dyreopdrætter havde givet mig, og efter at jeg paa denne Maade

havde sluttet Venskab med den, fulgte den mig villig ud til Vognen og tog Plads ved Siden af mig.

Klokken havde lige slaaet tre, da jeg befandt mig paa Tilbagevejen til Pondicherry Lodge.

Ankommen dertil erfarede jeg, at den forhenværende Bryder Mc. Murdo var bleven arresteret som Medskyldig i Mordet, og at han og Mr. Thaddæus Sholto var bleven bragt til Stationen.

To Konstabler bevogtede Indgangen, men de tillod mig dog at komme ind, da jeg nævnede Sherlock Holmes' Navn.

Denne stod paa Trappen med Hænderne i Lommen og ryggede af sin korte Pipe.

„Ah, har De ham der“, raabte han, da han fik Øje paa Toby, „en dejlig Hund. Ja, Athelney Jones er forduftet. Han har siden Deres Bortgang udfoldet en utrolig Iver. Han har ikke alene arresteret vor Ven, Thaddæus Sholto, men ogsaa Portneren, den gamle Mrs. Bernstone og den indiske Tjener. Naar vi undtager en Betjent, som sidder deroppe, har vi hele Pladsen for os selv. Lad Hunden blive her og følg med op.“

Vi bandt Toby ved et Bord og gik op ad Trapperne. Værelset var endnu i samme Tilstand, som da vi forlod det, med Undtagelse af, at man havde hængt et Lagen over den Myrdede.

En Betjent, som saa noget overanstrengt og søvrig ud, stod henne i det ene Hjørne.

„Laan mig Deres Tyvelanterne, Betjent“, sagde Sherlock Holmes. „Og bind saa dette Kort omkring min Hals, saaledes, at det bliver hængende ned foran mig. Tak skal De have. Nu maa jeg trække mine Sko og Strømper af. Tag De dem med ned, Watson. Jeg skal nu ud at klatre en lille Smule. — Dyp mit Lommestørklæde i Kreosoten. Tak, det er godt. Kom nu med mig op paa Loftet.“

Vi klatrede op gennem Aabningen. Sherlock Holmes lod endnu en Gang Lyset falde ned paa Fodsporene.

„Jeg beder Dem lægge særlig Mærke til disse Fodspor“, sagde han, „ser De ikke noget særlig mærkeligt ved dem?“

„Det er af et Barn eller en meget lille Kvinde“, svarede jeg.

„Er der ikke andet besynderligt, end at det er af en lille Fod?“

„Ligner den ikke en almindelig Fod?“ spurgte nu jeg.

„Nej, paa ingen Maade. — Se, her er nu Aftrykket af en højre Fod i Støvet. Nu laver jeg med min nøgne Fod et Aftryk ved Siden af. Hvad er nu Forskellen paa disse?“

„Deres Tæer slutter sammen, medens Tæerne paa det andet Aftryk staar en lille Smule fra hinanden.“

„Netop, saaledes er det, husk nu vel paa det. Vil De nu være saa god at gaa over til dette Tagvindue og lugte til Trækanten. Jeg bliver staaende med dette Lommetørklæde i Haanden.“

Jeg gjorde, hvad han bad mig om, og mærkede straks en meget stærk Tjærelugt.

„Der har han sat sin Fod, da han er gaaet ud. Og naar De kan finde hans Spor, tænker jeg ikke, det skal falde Toby meget vanskeligt. Gaa nu ned og løs Toby og før den ud i Haven.“

I den Tid, det tog for mig at begive mig ned, var Sherlock Holmes klatret ud paa Taget; da jeg kom ned i Haven, saa jeg ham som en Slange bugte sig hen over Tagryggen. Bag en Skorstenspibe tabte jeg ham af Syne, dog kom han straks efter til Syne igen og forsvandt igen om paa den modsatte Side af Taget. Da jeg ogsaa begav mig derop, fandt jeg ham siddende paa en fremstaaende Kvist.

„Hvad, er De her, Watson?“ raabte han.

„Ja!“

„Her er Stedet. Hvad er det for en sort Tingest dernede?“

„Det er en Regntønde.“

„Og Laag for Enden?“

„Ja.“

„Intet Spor af en Stige?“

„Nej.“

„Det har dog været en forskrækkelig Fyr? Det er jo et halsbrækkende Arbejde. Men imidlertid maa det vel kunde lykkes mig at klatre ned, hvor han har kunnet klatre op. — Tagrenden sidder godt fast, saavidt jeg ser. I hvert Tilfælde — jeg klatrer ned.“

Jeg hørte ham nu klatre ned ad Tagrenden og saa Lygten forsvinde ned af Muren.

Snart havde han naaet Tønden og sprang derefter let ned paa Jorden.

Saasnart jeg havde set ham i god Stand naa Jorden, ilede ogsaa jeg ned i Haven.

Da jeg kom derned, var Sherlock Holmes i Færd med at trække Strømper og Sko paa igen.“

„Det var meget let at efterspore ham“, sagde han, thi langs hele Vejen han havde gaaet, var Stenene revet løse, og i sit Hastværk havde han glemt dette. Dette befæster min Diagnose, som I Doktorer kalder det.“

Den Genstand han holdt op, var en lille Pose eller Pung, vævet af kulørt Straa, og pyntet med nogle værdiløse Perler. Den havde megen Lighed med en Tobakspung. I Pungen fandtes et halvt Dusin mørkfarvede Torne, som var spidse i den ene Ende og afrundede i den anden, akkurat som den, hvormed Bartholomeus Sholto var bleven myrdet.

„Det er nogle djævelske Tingester“, sagde Sherlock Holmes. „Pas kun paa, at De ikke stikker Dem paa

dem. Jeg er glad ved, at jeg har fundet dem, thi der er al Sandsynlighed for, at det er hans hele Forraad, derfor er der foreløbig ingen Fare for, at De eller jeg en skøn Dag skal finde en saadan i vort Skind. Jeg for mit Vedkommende vilde hellere have med en Maksim-Bombe at gøre. Føler De Dem oplagt til at foretage en Vandring med mig, maaske den bliver paa et Par Mil?"

„Ja, jeg er parat“, svarede jeg.

„Er du der, Toby. God lille Hund. Kom saa her og lugt til dette.“

Han holdt det i Kreosot dyppede Lommetørklæde hen foran Tobys Snude, og det var ualmindelig morsomt at se Hunden først snuse ivrig til den stærke Vædske og dernæst nikke med Hovedet som en Vinkender, der smager paa en ham ukendt Vin.

Derpaa kastede Sherlock Holmes Lommetørklædet bort, bandt en lang Snor fast i Hundens Halsbaand og førte den hen til Vandtønden. Køteren lod en høj gennemtrængende Bjæffen høre, og løb derefter saa hurtig, med Snuden mod Jorden og Halen i Vejret, at vi havde den største Møje med at følge den.

Det begyndte allerede nu at dages i Østen, vi kunde allerede nu se et godt Stykke frem for os i den dæmrende Morgenluft.

Det store, firkantede Hus med sine mørke Vinduer og høje nøgne Mure hævede sig sørgelig og forladt bagved os.

Hunden førte os rundt i Haven, over Grøfter og Grusdynger, som laa overalt, som et Vidnesbyrd om Skattegravernes Energi. Hele Pladsen saa saa uhyggelig ud, men stemte saa udmærket med den sørglige Tragedie, der den forløbne Nat var udspillet inde i Huset.

Da vi havde naaet Havemuren, løb Toby højt gøende rundt i Skyggen af denne, og standsede endelig i et Hjørne, hvor der stod et ungt Bøgetræ.

Hvor de to Mure stødte sammen, var flere Sten løsnede, og den nederste Kant af disse var lidt slidt, som om de i den sidste Tid havde tjent som Stige.

Sherlock Holmes klatrede op paa Muren og kastede Hunden ned paa den anden Side. „Der ser De Aftrykket af Manden med Træbenets Haand“, sagde han til mig, da jeg var kommen op ved Siden af ham, „her ser De en Bloddraabe paa det hvide Murværk. Det er et ualmindeligt Held for os, at det ikke siden i Gaar har regnet, ihvorvel de har otte og tyve Timers Forspring for os, vil det dog blive os let at følge deres Spor.“

Jeg skal ærlig tilstaa, at jeg betvivlede dette, naar jeg betænkte, hvor mange Fodgængere, der siden den Tid havde betraadt Londons Gader. Men min Frygt blev dog snart gjort til Skamme. Toby betænkte sig ikke et Øjeblik, men løb hurtig snusende fremad. Det var let at se, at Kreosotens gennemtrængende Lugt var tydeligt at skælne fra alle andre.

„Nu maa De ikke tro, at mit Held i denne Sag udelukkende er afhængig af, at den ene af disse Tyve har traadt i denne gennemtrængende Vædske“, sagde Sherlock Holmes. „Jeg ved nu tilstrækkelig til, at jeg paa saa mange andre Maader skulde finde deres Spor. Dette er derimod det letteste, og da Forsynet nu en Gang har spillet os den i Hænde, vilde det være utaknemlig af os ikke at benytte os deraf. Dog har dette forhindret, at det er blevet et indviklet Problem, som det fra Begyndelsen gav Løfte om. Uden denne dagligdags Opløsning kunde jeg maaske have erhvervet mig Anerkendelse ved at skaffe Lys over denne Sag.“

„Jeg synes dog, at her er al Grund til Anerkendelse, dersom det lykkes Dem at opdage Morderen“, sagde jeg, „jeg forsikrer Dem, Sherlock Holmes, at jeg mere beundrer de Midler, hvormed De har opnaaet Resultat i denne Sag, end i de fleste af Deres andre Affærer. Dette

Tilfælde synes mig at være mere indviklet og uforklarlig end nogen af de øvrige, De har haft med at gøre. Hvorledes kunde De for Eksempel med saa stor Sikkerhed beskrive Manden med Træbenets Ydre? Man skulde næsten tro, at De kendte ham meget nøje.“

„Jo, min bedste Ven! Det er saa simpelt som man kan tænke sig. To Officerer, som fører Kommandoen over en Afdeling Soldater, der har med Bevogtningen af de deporterede Fanger at gøre, opdager en Hemmelighed angaaende en nedgravet Skat. Der bliver tegnet et Kort for dem af en Englænder ved Navn Jonathan Small. De kan nok erindre at have læst dette Navn paa Kortet, som blev fundet mellem Kaptajn Morstans Bagage. Han havde paa sin og sine Kammeraters Vegne underskrevet det, og for at gøre det saa dramatisk som muligt, kaldte han det „De Fires Tegn“. Ved Hjælp af dette Kort opdagede Officererne — eller i hvert Tilfælde en af dem — Skatten, og førte denne med sig til England, men som jeg maa formode, har han derved undladt at opfylde de Betingelser, under hvilke Skatten var ham betroet. Sig mig, hvorfor tror De, at denne Jonathan Small overlod Skatten til en anden, i Stedet for selv at beholde den? Svaret ligger nær for Haanden. Kortet er dateret paa en Tid, da Kaptajn Morstan befandt sig mellem de deporterede paa Andamanøerne. Jonathan Small og hans Kammerater beholdt ikke Skatten, og Grunden dertil maa søges deri, at de selv var deporterede, og altsaa ikke kunde komme bort.“

„Ja, men det er jo kun Forudsætninger“, sagde jeg.

„Det er mere endnu. Det er den eneste Hypotese, der kan uddrages af Kendsgærnningerne“, svarede Sherlock Holmes. „Lad os nu se, hvorledes det passer paa det følgende. Major Sholto levede nogle Aar roligt og lykkelig over Besiddelsen af Skatten. Da modtager han

„Et Brev fra Indien, som foraarsager ham en stor Angst. Hvad var det?“

„Et Brev, som meddelte ham, at de Fanger, som han saa skændig havde bedraget, var bleven sat i Frihed.“

„Eller var flygtede. Det er mere sandsynligt, thi det synes jo klart nok, at han maa have vidst paa hvor lang Tid, de var dømte til Deportation, saa dersom de paa sædvanlig Maade havde faaet deres Frihed efter udstaaet Straffetid, da havde han sikkert været forberedt derpaa.

Hvad havde han nu at gøre?

Han tog sig særlig i Agt for en Mand med et Træben, og at denne var en Hvid, ved vi jo deraf, at han en Gang har skudt sin Pistol af mod en Englænder med Træben.

Vel, paa Kortet findes kun Navnet af én Evropæer. Altsaa maa vi med Bestemthed antage, at denne Mand med Træbenet og Jonathan Small er en og samme Person. Synes De, der er noget sælsomt ved den Maade, jeg udlægger Sagen paa?“

„Nej, det er fuldstændig klart og tydeligt“, svarede jeg.

„Ja, det mener jeg ogsaa. Men lad os nu sætte os selv i denne Jonathan Smalls Sted. Lad os bese Sagen fra hans Standpunkt. Han kommer tilbage til England med den dobbelte Hensigt at tilbageerhverve, hvad han mener er hans retmæssige Ejendom og for at hævne sig paa den, som saa skændig har bedraget ham og hans Kammerater.

Han finder snart ud af, hvor Major Sholto bor, og der er højst Sandsynlighed for, at han sætter sig i Forbindelse med en af Husets Folk. Der er for Eksempel denne Køkkenkarl, Lal Rao, som vi slet ikke har set. Mrs. Bernstone udtaler sig alt andet end gunstigt om

ham. Jonathan Small har dog ikke kunnet udfinde, hvor Skatten holdtes skjult, thi med Undtagelse af Majoren og en gammel tro Tjener, som imidlertid er død, var der ingen, der kendte Skattens Skjulested. Pludselig faar Small Underretning om, at Majoren ligger for Døden. Ængstelig for, at Hemmeligheden angaaende Skattens Skjulested skal gaa i Graven sammen med Majorens Død, bærer han sig, trods de aarvaagne Skildvagter, Vej til den Døendes Sovekammervindu, og holdes kun tilbage fra at klatre ind ad Vinduet ved de to Sønners Nærværelse.

Men helt vanvittig af Had mod den Døde bryder han den følgende Nat ind i Huset, gennemroder alle den Dødes Papirer i Haab om at finde en Antydning af, hvor Skatten er skjult. Dette lykkes ham imidlertid ikke, og hvor nødig han end vil, maa han dog forlade Stedet med uforrettet Sag, men efterlader som en Erin- dring om sit Besøg det Kort, hvorpaa der stod skrevet.

„De Fires Tegn“.

Det har uden al Tvivl forud været hans Plan, dersom han dræbte Majoren, da at efterlade et saadant Tegn paa Liget for at vise, at det ikke var et almindeligt Mord, der var begaaet, men, set fra de fires Standpunkt, en Slags retfærdig Gengældelse for hans Forbrydelse imod dem. Den Slags Griller er ikke usædvanlige i Forbryder-Annalerne, og er i de fleste Tilfælde af uberegnelig Nytte for Opdagelsen af Forbryderen. Er alt dette klart for Dem?”

„Ja, fuldstændig.“

„Vel — hvad har Jonathan Small nu at gøre? Ikke andet end at vente og holde et vaagent Øje med de Forsøg, der vil blive anstillet for at finde Skatten. Sandsynligvis forlader han England og kommer kun tilbage med korte Mellempavser. Da bliver Loftsværelset opdaget, og øjeblikkelig bliver han sat i Kundskab derom, og atter heri sporer vi en al Husets Folks Medvirken..

Jonathan Small med sit Træben er ikke i Stand til at kunne komme ene op i Bartholomeus Sholtos Værelse. Han har derfor taget en Forbundsfælle med sig, som kunde overvinde denne Vanskelighed, men denne kommer til at træde i Krosoten, som bevirker, at Toby nu maa slæbe en slet lønnet Detektiv og en Læge med et daarligt Ben to Mil rundt.“

„Ja, men denne hemmelige Forbundsfælle, og ikke Jonathan Small begik jo Mordet?“

„Meget rigtig bemærket!“ sagde Sherlock Holmes. „Han har ikke noget Had til Bartholomeus Sholto, og havde intet at hævne paa ham, hans Hensigt har sikkert kun været at binde og kneble ham for at forhindre ham i at kalde paa Hjælp. Han har ikke villet risikere at blive hængt for at begaa et Mord. — Men nu var der jo intet derved at gøre, hans Medhjælpers vilde Instinkter var brudt løs, og Giften havde hurtig gjort sin Virkning. Derfor efterlod Jonathan Small sit Kort, lod Skatten fæle ned fra Vinduet, og fulgte selv bag efter. Dette er, saavidt jeg forstaar det, Begivenhedernes Gang. Det siger sig selv, hvad hans Personlighed angaar, at han maa være middelaldrende og solbrændt, naar han har tilbragt en Del Aar i en Ovn som Andaman-Øerne ere.

Hans Højde er let at beregne efter hans Skridts Længde, og fra Thaddæus Sholtos Fortælling har vi jo hørt, at han bar Skæg. Hans stærkt haarede Ansigt var det jo, der indjagede Sholto en saa stor Skræk, da det viste sig ved Vinduet. Mere er der ikke, saavidt jeg ved.“

„Og den Medskyldige?“

„Ja, ham kommer vi til en anden Gang. De vil snart faa Klarhed paa det hele.

Hvilken herlig Morgen det nu er blevet! Se, hvor den lille Sky driver afsted som en Fjer af en eller anden Flamingo. Nu begynder den rød-gloende Sol at trænge igennem Londons mørke Gader, den beskinner

en uendelig Mængde Mennesker, men jeg tør vædde paa, at ikke en af dem alle er paa en saa mærkelig Vandring som De og jeg. I hvor ærgærrige vi end føler os, hvor smaa maa vi da ikke føle os i Forhold til den store, elementære Naturkraft! Er De godt kendt med Jean Pauls Værker?”

„Ja, saa nogenlunde, jeg har læst dem for nogle Aar tilbage.“

„Han gjorde en Gang en besynderlig, men dybsindig Bemærkning, idet han sagde, at det største Bevis paa en Mands Storhed laa i hans egen Overbevisning om sin Lidenhed. Der er megen aandelig Føde i hans Værker.

De har vel ingen Pistol hos Dem, vel?”

„Jeg har kun min Stok.“

„Der er megen Sandsynlighed for, at vi kan faa en haard Dyst med disse Forbrydere, naar vi først har fundet deres Smuthul. Jonathan Small vil jeg overlæue til Dem, saa tager jeg Medhjælperen, som synes at være den farligste, men gør han sig altfor utilbens, da skyder jeg ham ned med min Revolver.“

Medens han sagde dette, tog han sin Revolver frem og ladede de to Kamre, hvorefter han igen stak den i sin højre Jakkelomme.

Medens vi havde gaaet og passiaret, havde vi stedse fulgt Toby, som førte os forbi Landejendomme og Villæer imod Hovedstaden, derefter kom vi ind i lange Gader, hvor Arbejdere og Haandværkere allerede var oppe, og hvor Tjenestepiger og Koner allerede var i Færd med at aabne Skodder og Vinduer. I flere Butikker saa man søvnige Butikskarle og Ekspedienter forberede sig paa Dagens Travlhed. Store Hunde saa os forundrede i Møde, men vor ufejlbarlige Toby saa hverken til højre eller venstre, men løb stedse fremad, med Næsen mod Jorden, af og til udstødende en tilfreds Gøen som om

den dermed vilde lade os vide, at den var paa det rigtige Spor.

Vi havde gennemløbet Streatham, Brixton og Camberwell og befandt os nu i Kennington Lane, efter at vi gennem en Sidegade havde begivet os til den østlige Del af London.

Mændene, som vi forfulgte, syntes at have valgt en underlig zigzagagtig Bevægelse, som selvfølgelig var beregnet paa at vildlede enhver mulig Forfølger. De var ikke vedblevet at gaa lige ud, men havde benyttet enhver Sidegade, de var kommen forbi. Ved Enden af Kennington Lane var de bøjede til venstre gennem Bond Street og Miles Street. Hvor sidstnævnte Gade løber ud til Knights-Place blev Toby pludselig staaende stille og begyndte derpaa at løbe snart til venstre og snart til højre, med et hængende og et opstaaende Øre, hvori den tydelig viste sin Hjælpeløshed. Derpaa begyndte den at løbe rundt om os, af og til seende paa os, som om den vilde spørge os til Raads i sin Forlegenhed.

„Hvad Fanden er der dog i Vejen med Hunden“, brummede Sherlock Holmes, „de er vel ikke gaaet op i en Luftballon eller kørt bort i en Vogn.“

„Maaske har de en Tid staaet stille her“, bemærkede jeg.

„Ah, nu er det ovre, nu gaar det igen“, sagde min Ledsager med et Lettelsens Suk.

Saaledes var det ogsaa, thi efter at Toby en Tid lang havde snuset om, syntes den pludselig at have taget en Beslutning. Den løb nu meget hurtigere end før og syntes nu at være endnu mere sikker end før paa at være paa det rigtige Spor.

Jeg kunde se paa Sherlock Holmes, at han nu var af den Mening, at vi snart var ved Maalet for vore Efterstræbelser.

Toby førte os nu ned ad Mini Elms, til vi kom til

Boderick og Nelsons store Tømmerhandel, lige forbi Herberget „Witte Arend“. Her løb Hunden øjensynlig meget stolt af sit Arbejde ind gennem Porten til Arbejdspladsen, hvor Arbejderne allerede var i fuld Beskæftigelse. Hunden sprang gennem Sav- og Høvlsparer hen mellem to Brædestabler, og sprang tilsidst med en triumferende Gøen op paa en Tønde, som stod paa en Trækvogn, paa hvilken den var kørt ind.

Med Tungen ud af Halsen stod Toby og gøede ad Tønden, medens den samtidig saa paa os, som for at høre et anerkendende Ord for sin Dygtighed.

Den nederte Kant af Tønden og Bunden af Vognen var besmurt med en mørkfarvet Vædske, og Luften var opfyldt med Kreosotlugt.

Sherlock Holmes og jeg saa først forbløffede paa hinanden og brast derpaa ud i en lydelig Latter.

N i e n d e K a p i t e l .

Det irregulære Politi fra Baker-Street.

„Hvad nu?“ spurgte jeg, „Toby har rigtignok givet et nydeligt Bevis for, at ogsaa den kan tage fejl. Som Ufejlbarligheden er den falden i mit Omdømme.“

„Den har handlet efter bedste Evne“, sagde Sherlock Holmes, idet han tog Hunden ned fra Tønden og bragte den udenfor Tømmepladsen. „Naar De vil tage i Betragtning, hvor meget Kreosot, der paa en Dag igennem bliver bragt rundt paa Londons Gader, da er det intet Under, at vort Spor er blevet krydset af et andet. Kreosot bliver meget brugt, især til Imprægnering af Træ Toby har ingen Skyld i, at en saadan Kreosottønde er krydset vor Vej.“

„Vi skal altsaa begynde forfra igen, men dog alligevel rette os efter samme Spor, som vi er slaaet ind paa, saavidt jeg kan regne ud“, bemærkede jeg.

„Ja, akkurat. Og heldigvis har vi heller ikke ret langt at gaa. Sandsynligvis er Hunden kommen paa Vildspor paa Hjørnet af Knights Place, hvor to Spor er krydset hinanden. De saa jo selv, hvor tvivlraadig den var, og da den ikke kunde komme paa, hvilket Spor den skulde forfølge, har den til sidst taget den Beslutning at følge det mest tydelige, som Vognen havde efterladt sig, men desværre viser det sig nu at være det forkerte, altsaa har vi ikke andet at gøre end at gaa efter det rigtige.“

Dette viste sig ikke at være saa vanskeligt. Da vi kom tilbage til Knights Place, hvor Toby havde taget fejl af Sporene, løb den først nogle Gange rundt i en Cirkel og slog derpaa ind i en hel ny Retning.

„Nu maa vi passe paa, at Hunden ikke fører os til det Sted, hvorfra Kreosot-Tønden er kommen“, bemærkede jeg.

„Jeg har tænkt paa det samme, men dersom De vil lægge Mærke dertil, vil De se, at Toby nu stedse holder sig paa det højre Fortov, medens Vognen selvfølgelig er kørt ude paa Gaden. Nej, nu er vi paa det rette Spor.“

Vi førtes nu af Toby ned mod Floden, gennem Belmont Place og Prince's Street.

Ved Enden af Broad Street løb den lige ned mod Vandet, ved hvilket der laa et lille Værft. Toby førte os hen til et Hjørne af dette og blev da staaende stille og gøede rasende, idet den stirrede ud over Vandet.

„Det ser ud, som om alt gaar os imod i Dag“, sagde Sherlock Holmes, „herfra har de fortsat Rejsen i en Baad.“

Der laa forskellige Pramme og Joller derude paa

Vandet foran os, men uagtet vi førte Toby hen til dem alle, var det dog ikkē muligt for den at finde Sporet.

Lige foran Indløbsstedet stod et lille Stenhus, paa hvilket var anbragt et stort Skilt, hvorpaa der med store Bogstaver stod malet:

„Baade udlejes paa Timer saavel som for hele Dage“.

Marc Smith.

En anden Opskrift sagde os, at der ogsaa kunde faas en Dampbaad til Leje, hvilket yderligere bekræftedes ved, at der bag Huset laa en Dyrge Kul og Brænde.

Sherlock Holmes saa sig opmærksom rundt, og hans Ansigt antog et meget alvorligt Udtryk.

„Det ser meget daarligt ud“, sagde han, „disse Fyre er mere snu end jeg havde tænkt. Det synes som om de har søgt fuldstændig at udslette ethvert Spor. Jeg frygter for, at de her har forberedt dem paa Flugten i Forvejen.“

Han vilde lige til at gaa hen mod Husets Dør, da denne pludselig blev aabnet, og en lille krølhaaret Dreng paa ca. seks Aar kom stormende ud, fulgt af en stærkbygget Kvinde med et ildrødt Ansigt og med en stor Svamp i Haanden.

„Vil du nu straks paa Øjeblikket komme her hen, og lade dig vaske, Jack!“ raabte hun, „herhen, siger jeg, din lille Døgenigt; hvad tror du ellers din Fader vil sige, naar han kommer hjem og ser dig saa snavset?“

„Hvilken smuk Knægt“, sagde Sherlock Holmes, „se, hvilke røde Kinder den lille Vildkat har. — Sig mig en Gang, Jack, var der ikke noget, du kunde have Lyst til at faa?“

Drengen tænkte et Øjeblik efter.

„Jo, en Shilling“, sagde han saa.

„Var der ikke noget, du syntes bedre om?“

„Jeg vilde hellere have to Shillings“, svarede den lille Gavtyv hurtig, efter et Øjeblik at have betænkt sig.

„Du er storartet, min lille Ven, her har du de to Shillings! — En smuk Dreng, Mrs. Smith.“

„Ja, det er sikkert, Sir, men han er en forskrækkelig Vildkat, som næsten ikke er til at regere, naar hans Fader, hvad der ofte gaar paa, er borte i flere Dage.“

„Er Deres Mand hjemme nu?“

„Nej!“

„Det gør mig ondt,“ sagde Sherlock Holmes i en skuffet Tone, „thi jeg vilde gjerne have talt med Mr. Smith.“

„Ja, han har været borte siden i Gaar Morges, Sir, og jeg skal ærlig tilstaa Dem, jeg begynder at blive lidt urolig for ham. Men dersom Herrerne vil have en Baad, da kan jeg godt skaffe Dem en.“

„Nej, det var Deres Dampbaad, jeg ønskede at leje“, svarede Sherlock Holmes.

„Ja, det var det værste, Sir, thi det er netop med Dampbaaden han er ude, og det er det, der særlig ængster mig, thi jeg ved jo, at han ikke havde mere Kul med, end til at sejle til Wolwich og tilbage igen. Havde han endda været ude med en af Baadene, saa skulde jeg saamænd ikke have tænkt saa meget derover, thi han har saa ofte, naar han er taget til Gravesend, overnattet der. Men hvad kan han gøre med en Dampbaad uden Kul?“

„Aa, han kan jo have købt noget ved et af de Værfter, han er sejlet forbi“, sagde Sherlock Holmes.

„Det kunde han jo, Sir, men det gør han aldrig. Jeg har ofte hørt ham klage over de ualmindelig høje Priser, som de forlanger for noget elendigt Kul. Og saa er der det, at han er i Selskab med denne grimme, træbenede Mand, som taler saa underlig fremmed, ham huer jeg ikke rigtig. Hvad har han ogsaa at stolpre rundt her i Omegnen efter?“

„En Mand med et Træben?“ spurgte Sherlock Holmes forbavset.

„Ja, Sir, en brun Karl med et gement Ansigt er ofte kommen her for at tale med min Mand. Ham var det, der bankede ham op i Gaar Nat, og hvad mere er at sige, min Mand vidste absolut at han vilde komme, thi han havde Damp oppe i Baaden. Jeg skal ærlig sige Dem det, Sir, jeg har ikke længe følt mig saa ængstelig tilmode som nu.“

„Ja, men min bedste Mrs. Smith“, sagde Holmes, trækkende paa Skuldrene. „De gør Dem vist unødvendige Bekymringer. Hvorledes kan De nu saadan med aldeles Bestemthed sige, at det var Manden med Træbenet, der den Nat bankede Deres Mand op? Jeg forstaar i det mindste ikke, hvorledes De saa bestemt kan sige det.“

„Paa hans Stemme, Sir. En saa tyk og hæs Stemme har jeg aldrig før i mit Liv hørt.“

Han kom og bankede paa Vinduet, da kunde Klokken vel være omkring ved tre.

„Op med jer, Folkens,“ raabte han, „det er nu paa Tiden at besætte Vagten!“

Min gamle Mand vækkede Jim — det er min ældste Søn — og de gik bort uden saa meget som at sige et eneste Ord til mig. Jeg kunde tydelig høre Træbenet stampe henad Stenbroen.“

„Og Manden med Træbenet var alene?“

„Ja, det skal jeg ikke kunde sige Dem for ganske bestemt. Men jeg hørte ikke andre.“

„Det gør mig ondt, Mrs. Smith, thi jeg havde nemlig Brug for en Dampbaad og havde hørt, at Deres Baad var en af de hurtigste Sejlere — hvad Pokker er det nu den hedder — lad mig en Gang tænke mig om — det var dog mærkeligt, at jeg ikke kan komme paa dette Navn.“

„Den hedder „Aurora“, Sir.“

„Ja, akkurat. Er det ikke den gamle grønne Baad med gule Striber og meget bredbygget?“

„Nej, det er det ikke, der er ingen mindre eller slankere Baad end den. Den er smukt malet: sort med to røde Striber.“

„Tak skal De have, Mrs. Smith, jeg haaber, at De snart maa høre fra Deres Mand. Jeg skal netop op ad Floden, og skulde jeg være saa heldig at se noget til „Aurora“, da skal jeg nok lade Mr. Smith vide, at De er urolig for hans Skyld. Var det sort Skorsten, De sagde, „Aurora“ havde?“

„Nej, Sir. Sort med en hvid Stribe.“

„Ja, det er rigtig, det var jo Siderne, der var sorte. God Morgen, Mrs. Smith. Der ligger en Skipper med en Robaad, Watson, med den kan vi tage over paa den anden Side af Floden.“

„Det er altid det klogeste“, sagde Sherlock Holmes, da vi havde taget Plads paa en af Baadens Tofter, „naar man har med den Slags Folk at gøre, da ikke at lade dem mærke, at man har Spor af Interesse af, hvad man faar at vide. Opdager de det, da lukker de dem lige saa tæt til som en Østersskal; i modsat Tilfælde faar man i Reglen alt, hvad man ønsker, at vide.“

„Efter min Mening har vi nu kun et at gøre“, bemærkede jeg.

„Hvad vilde De da gøre?“ spurgte han.

„Jeg vilde tage en Dampbaad og følge „Aurora“, indtil vi havde naaet den“, svarede jeg.

„Bedste Ven, det vilde være et kolossalt Arbejde. „Aurora“ kan jo være løbet ind ved et af de mange Værfter, som ligger langs med Floden herfra og til Greenwich. Nedenfor Broen er der en Uendelighed af saadanne Landingssteder. Dersom vi skulde søge disse igennem, vilde den ene Dag gaa efter den anden uden at vi maaske vilde komme til noget som helst Resultat.“

„De kan jo henvende Dem til Politiet og faa det fornødne Mandskab“, sagde jeg.

„Nej, derpaa vil jeg dog ikke indlade mig, jeg kalder sandsynligvis Athelney Jones til i sidste Øjeblik. Han er i Grunden en skikkelig Karl, og jeg vil nødig skade ham i hans Stilling som Politimand, hvilket jeg vilde gøre, dersom jeg selv tog Æren af at fange Forbryderne og lod Folk se, hvor dumt Jones er gaaet frem. Men nu, da vi er kommen saa vidt som vi er, vil jeg selv føre Sagen til Ende.“

„Kan vi da ikke avertere og bede om Oplysninger af Værfternes Ejere hernede ad Floden?“

„Det vilde være det dumteste vi kunde gøre, ja, undskyld, jeg siger det, Watson, men dersom vi fulgte Deres Raad, da vilde Forbryderne jo kunde se, at vi er dem paa Sporet og se at komme ud af Landet saa hurtig som muligt“, svarede Sherlock Holmes smilende. „Selvfølgelig vil de alligevel forlade Landet, men saa længe de føler dem sikre vil de ikke haste saa stærkt. Det vil ogsaa komme os meget til Hjælp, at den gode Athelney Jones udfolder en saa stor Energi, thi kender jeg ham ret, da vil der i Aften komme lange Spalter i Aviserne om, hvorledes han allerede har arresteret Thaddæus Sholto og Bartholomeus's Folk. Da vil Forbryderne triumfere og tro, at alle er paa det forkerte Spor.“

„Men hvad har vi da nu at gøre?“ spurgte jeg, idet vi landede i Nærheden af Klosteret ved Millbank.

„For det første tage en Vogn og køre hjem, spise en god Frokost og styrke os ved en Times Søvn. Thi efter al Sandsynlighed skal vi igen være paa Benene næste Nat.“

Snart var de komne i Land og havde standset en Cab, i hvilken de steg ind.

„Kusk, vil De køre os til Baker-Street og paa

Vejen holde ved det første Telegrafkontor, vi kommer forbi.“

„Well, Sir!“

„Det er det rigtigste et beholde Toby hos os, thi maaske kan vi senere faa Brug for den“, bemærkede Sherlock Holmes, idet vi hurtig kørte gennem Londons Gader.

Vi holdt stille udenfor Postkontoret i Great Peter-Street, og Sherlock Holmes afsendte et Telegram.

„Til hvem tror De det Telegram er adresseret?“ spurgte han, da vi kørte videre.

„Det har jeg ikke Spor af Anelse om“, svarede jeg, forbavset over at han kunde finde paa at rette et saadant Spørgsmaal til mig.

„Erindrer De ikke den Afdeling Opdagelses-Politi fra Baker-Street, som jeg flere Gange har brugt i lignende Tilfælde?“

„Ah, jo, nu erindrer jeg det“, svarede jeg leende, „og hvad nu?“

„Dette er nu et af disse Tilfælde, hvor denne min Afdeling kan være os til uberegnelig Nytte. Dersom dette imidlertid slaar fejl, da har jeg andre Hjælpekilder, men nu vil jeg dog først prøve med disse. Telegrammet var til min durkdrevne lille Løjtnant Wiggins, og jeg er aldeles overbevist om, at han med hele sin Bande er hos os, før vi er færdige med at spise Frokost.“

Klokken var nu mellem otte og ni, og jeg følte en stærk Reaktion ovenpaa den foregaaende Nats Anstrængelser.

Jeg var saa afmattet og følte mig syg baade paa Legeme og Sjæl. Jeg besad ikke denne staalhærdede Energi, som drev min Medlogerende fremad for at løse et Problem, og tillige kunde jeg heller ikke betragte Sagen som kun et ret og slet abstrakt Problem.

Hvad den myrdede Bartholomeus Sholto angik, da

havde jeg hørt for lidt godt om ham, til at jeg derfor kunde føle nogen særlig Antipati for hans Mordere., Hvad Skatten angik, da var det noget helt andet. Denne eller ihvert Tilfælde en Del deraf tilhørte Miss Morstan. Saa længe der var blot den mindste Mulighed for at opdage denne, da vilde jeg ikke svigte, om jeg saa skulde ofre mit Liv derfor. Ganske vist vilde hun være tabt for mig, dersom hun fik Skatten, som vilde danne en uoverstigelig Skranke mellem os. Men det vilde i Sandhed være en egoistisk Kærlighed, der vilde lade den Slags Tanker faa Indflydelse paa ens Handlinger. Medens Sherlock Holmes derfor satte alt ind paa at finde Forbryderne, havde jeg det ti Gange vigtigere Hverv at finde Skatten.

Ankomsten til Baker-Stræet blev jeg igen frisket op ved at tage mig et varmt Bad og skifte Klæder fra inderst til yderst.

Da jeg kom ind i vor fælles Dagligstue, var Frokosten færdig, og Sherlock Holmes var i Færd med at skænke Kaffen op.

„Her er det allerede“, sagde han leende, visende paa et aabnet Nyhedsblad, „den energiske Athelney Jones og den godtroende Reporter har arbejdet i Forening, og her ser vi Resultatet. Men De har vel nu snart faaet nok af den Sag. Jeg tror hellere De maa begynde at faa lidt Skinke og Brød sat til Livs.“

Jeg tog dog Avisen fra ham og læste den korte Artikel, som bar Overskriften:

Det gaadefulde Mord i Upper Norwood.

„I Gaar Aftes omkring ved Klokken tolv“, saaledes begyndte Artiklen i „Standard“, „blev Bartholomeus Sholto fra Pondicherry Lodge i Upper Norwood, fundet død i sit Arbejdsværelse, under Omstændigheder, der tyder paa, at der her forelaa en Forbrydelse. Saavidt

vi har kunnet erfare, er der ikke fundet Tegn paa Vold paa Mr. Sholtos Legeme, men en Samling indiske Perler og Ædelstene af anselig Værdi, som den afdøde havde arvet efter sin Fader, er samtidigt forsvundne. Mordet blev først opdaget af Mr. Sherlock Holmes og Dr. Watson, som kom for at tale med Bartholomeus Sholto; sammen med dem var Mr. Thaddæus Sholto, Broder til den afdøde.

Ved et heldigt Træf af Omstændighederne befandt Mr. Athelney Jones, den meget bekendte og skattede Opdager, sig netop paa Norwoods Politistation og var paa mindre end en halv Time paa Gærningsstedet.

Hans Erfaring, Snarraadighed og Dygtighed bragte ham straks paa Spor efter Forbryderen, med det gunstige Resultat, at den afdødes Broder, som han fandt noget mistænkelig, straks blev arresteret sammen med Husholdersken Mrs. Bernstone, en indisk Tjener ved Navn Lal Rao og en Portner ved Navn Mc. Murdo.

Det er aldeles sikkert, at Tyven eller Tyvene har været godt lokaliseret i Huset; thi Mr. Jones velbekendte Kendskab til Bygningskunst og huslige Iagttagelser har straks sat ham i Stand til at bevise, at Forbryderne hverken kan være kommen ind og ud af Vinduet eller Døren, da disse fandtes forsvarlig tillukket og laaset.

Han fandt snart ud af, at Forbryderne maatte være kommen over Bygningens Tag, ned gennem en Falddør til et lille Rum, der befandt sig over Arbejdsværelset og derfra ned i dette, hvor den døde fandtes. Den Tydelighed, hvormed dette er konstateret, beviser, at det ikke har været nogen tilfældig Iagttagelse.

Denne hurtige og energiske Optræden fra Lovens Haandhæveres Side beviser, at Sagen snart vil ligge fuldstændig tydeligt opklaret for os, og giver os et Bevis paa, hvor højt vort Politi er naaet i Fuldkommenhed, og vi maa i høj Grad beundre den Dygtighed, hvormed Mr.

Athelney Jones allerede er kommen saa vidt, at han nu har alle Traadene i sine Hænder.“

„Det er det bedste, jeg endnu har læst“, sagde Sherlock Holmes leende. „I Sandhed, Mr. Athelney Jones staar rigtignok med Palmerne i Hænderne. — Men hvad tænker De egentlig om det hele?“

„Jeg tænker paa, at det forresten var mærkværdigt, at han ikke ogsaa arresterede os som Medskyldige i Forbrydelsen“, svarede jeg.

„Ja, jeg finder det ogsaa mærkeligt, men jeg tør heller ikke indestaa for vor Sikkerhed, dersom han en anden Gang faar et Anfald af Energi.“

I dette Øjeblik blev der ringet hæftigt paa Dørklokken, og jeg kunde høre vor Husholderske, Mrs. Hudson, med høj Stemme nægte de indtrængende Adgang.

„I Himlens Navn, Sherlock Holmes“, sagde jeg, idet jeg halvt rejste mig, „jeg tror, at de allerede kommer for at hente os!“

„Nej, saa galt er det dog heller ikke, det er min Garde, det ubetalelige Politi fra Baker-Street“, svarede han smilende.

Medens han sagde dette, hørte jeg Lyden af nøgne Fødder hoppe op ad Trapperne, og under en højrystet Passiar stormede et Dusin smudsige og lasede Gadedrenge ind i Værelset.

Dog, saa snart de var komne ind, kunde man se, at de var vant til nogen Disciplin, thi de stillede sig straks op i et Geled, og blev staaende foran os i en forventningsfuld Holdning.

En af dem, som var slankere og højere end de andre, traadte frem og gjorde Honnør for Sherlock Holmes med en saa komsik Alvor, at jeg næsten var ved at briste i Latter.

„Jeg har modtaget Deres Budskab, Sir“, sagde han,

„og har nu faaet Styrken samlet, saavidt det var mig muligt at faa fat i dem.“

„Det er godt, Wiggins“, svarede Sherlock Holmes, „men for Fremtiden vil jeg kun forhandle med dig alene, jeg kan ikke saadan lade Huset bestorme af hele Banden. Men da I nu alle er her, er det vel lige saa godt, at I alle hører mine Instruktioner. Jeg maa have at vide, hvor der befinder sig en Dampbaad, som hedder „Aurora“, og som ejes af Marc Smith. Skibets Skrog er malet sort med to røde Striber, og Skorstenen sort med et hvidt Baand. Den er efter al Sandsynlighed gaaet ned ad Floden. En af jer maa holde Vagt ved Smiths Landingsplads, som ligger lige overfor Millbank, og give mig Efterretning om, naar Baaden skulde vende tilbage. I andre spreder Eder ned langs Floden, ligesom I kan blive enige om, og lad mig straks faa Besked, dersom I opdager noget. Har I saa forstaaet mig.“

„Javel, Sir.“

„Lønnen er den sædvanlige, og en Guinea faar den ekstra, som opdager Baadens Tilholdssted. Her har I Lønnen forud for en Dag.“

„Og nu afsted — marsch.“

Han gav dem hver en Shilling og afsted gik det ned ad Trapperne, endnu hurtigere end de var kommen, og straks efter saa jeg Banden forsvinde ned ad Gaden.

„Dersom Baaden endnu er oven Vande, da vil de sikkert finde den“, sagde Sherlock Holmes, da vi var blevet alene, „de kan komme ind alle Vegne, høre alt og se alt. Jeg venter endnu inden Aften at modtage Besked paa, hvor „Aurora“ har lagt til.“

Vi har imidlertid intet andet end at vente derpaa med Taalmodighed. Vi kan ikke fortsætte Forfølgelsen, før vi enten har fundet „Aurora“ eller dens Kaptajn.“

„Gaar De nu i Seng, Mr. Holmes?“

„Nej, jeg er slet ikke træt eller søvnig. Jeg har en

sælsom Aandskraft. Naar jeg arbejder, trættes jeg aldrig, hvorimod jeg bliver sløv af Lediggang. Jeg vil nu ryge mig en Pibe Tobak og tænke nøjere over denne underlige Sag, som vor smukke Klientinde har indviklet os i.

Har jeg nogensinde haft med en nem Sag at gøre, da er denne dog den, som vil falde mig allernemmest. Mænd med Træben er ikke aldeles dagligdags. Derimod maa den anden Mand være aldeles enestaaende.“

„Nu taler De igen om denne anden Mand“, bemærkede jeg nysgerrig efter at høre noget mere om Sherlock Holmes' Anskuelse om denne.

„Ja, jeg har ikke i Sinde længere at lade Dem være i Uvished om denne anden Person. Men De har jo nok nu dannet Dem en egen Mening om ham.

Vel, tænk da over de for Haanden værende Kendsgerninger: Usædvanlig lille Aftryk af Fodsaaler, Tæer, som aldrig har været trykket sammen af Støvlers Tryk, nøgne Fødder, en Hammer med Stenhoved, Behændighed til at klatre og saa disse smaa forgiftede Pile. Hvad faar De saa ud af alt dette?“

„En Vild!“ raabte jeg, „maaske en af de Indier, som var Jonathan Smalls Forbundsfæller?“

„Nej, det er næsten umulig“, sagde Sherlock Holmes med Overbevisning, „da jeg først saa dette underlige Vaaben var jeg tilbøjelig til at tro det samme, men den mærkværdige Form af Fodsporene nødte mig til at forandre Mening. Nogle af Indbyggerne paa de indiske Smaaøer er vel smaa af Vækst, men ikke en af dem vilde kunde have efterladt sig saadant Fodspor. Hinduerne har lange og smalle Fødder, de sandalbærende Muhamedanere har den store Taa adskilt fra de øvrige, hvilket er begrundet i, at der gaar en Rem derimellem, som holder Sandalen fast. Disse smaa Torne kan kun

være skudt ud gennem et Pusterør. Hvor mener De saa, at vi skal søge vor Vildmand?"

„I Syd-Amerika“, svarede jeg.

Sherlock Holmes aabnede Bogskabet og tog en Bog ned fra Hylden.

„Dette er første Del af en ny udkommen Ordbog. Den maa betragtes som en første Autoritet. Hvad har vi her?"

„Andaman-Øerne, beliggende 340 Mile nord for Sumatra i den bengalske Havbugt. — Hm, hm, — hvad betyder alt dette? Blidt Klima, Korallrev, Port Blair, Barakker for Deporterede og Skove med Bomuldstræer. — Ha, her har vi det: De Indfødte paa Andaman-Øerne maa i Sandhed være berettiget til at kaldes de mindste Mennesker i Verden, skønt nogle Antropologer mener, at Busk-Negerne i Afrika og nogle Indianerstammer i Amerika skulle være endnu mindre. Deres Middelhøjde beregnes til to Alen, men der er mange fuldvoksne mellem dem, som er meget mindre. Det er et vildt, falsk og umedgørligt Folkefærd, dog naar først Folk har vundet deres Fortrolighed, er de meget ydmyge og hengivne.“

„Læg vel Mærke til dette, Watson, og hør saa videre:

„De er ualmindelig hæslige, har store vanskabte Hoveder, smaa, stikkende og ondskabsfulde Øjne og fortrukne Ansigtstræk. Men deres Hænder og Fødder er ualmindelig smaa. De er saa vilde og umedgørlige, at alle Britternes Forsøg paa at underkaste sig dem hidtil er strandede. De er en sand Rædsel for de Skibbrudne, da de dræber disse med deres Stenhamre eller med deres forgiftede Pile. Et saadant Overfald bliver altid efterfulgt af et Festmaal, thi de er Menneskeædere.“

„Et meget elskværdigt Folkefærd, Watson! Dersom denne Fyr havde faaet Lov til at følge sit eget Hoved,

da havde Sagen faaet en endnu sørgeligere Ende, og jeg tænker mig, at Jonathan Small vilde have givet meget for at han ikke havde antaget sig en saadan Hjælper.“

„Men hvorledes har han erhvervet sig denne mystiske Hjælper?“ spurgte jeg.

„Ja, det er mere end jeg kan sige Dem. Men siden vi nu er kommen til den Vished, at Jonathan Small er kommen fra Andaman-Øerne, er det jo slet ikk saa underlig, at denne Indfødte har fulgt ham. — Men De ser jo forskrækkelig medtaget ud, læg Dem her paa Sofaen, saa skal jeg prøve paa at faa Dem til at sove.“

Han tog sin Violin, og medens jeg strakte mig paa Sofaen, begyndte han at spille en stille, drømmende, melodios Arie, uden Tvivl noget han selv havde komponeret, thi ogsaa dermed befattede han sig undertiden.

Jeg havde en svag Erindring af hans gennemsigtige Hænder, hans alvorlige Ansigt og Buen, som langsomt førtes frem og tilbage over Strængene.

Da var det, som om jeg blev løftet op og ført bort paa de bløde harmoniske Toner, indtil jeg befandt mig i Drømmenes Rige, hvor jeg blev modtaget af Miss Morstans elskelige Ansigt.

T i e n d e K a p i t e l .

En Knude paa Traaden.

Først sent paa Eftermiddagen vaagnede jeg styrket og forfrisket.

Sherlock Holmes sad endnu i samme Stilling som før jeg sov ind, med Undtagesle af, at han ikke mere spillede, men var fordybet i en Bog.

Da jeg rejste mig op, saa han hen paa mig, og jeg

lagde straks Mærke til, at hans Ansigt saa mørkt og bekymret ud.

„De har sovet godt“, sagde han, „jeg frygtede for, at vi skulde have vækket Dem ved vor Samtale.“

„Jeg har ingen Ting hørt“, svarede jeg; „har De ellers modtaget noget nyt angaaende Sagen?“

„Desværre ikke noget glædeligt. Jeg skal ærlig tilstaa, at jeg er meget forundret og ærgerlig. Jeg havde ventet at faa noget bestemt at vide til denne Tid. Wiggins har lige været her og aflagt Rapport. Han siger, at der ikke er Spor af „Aurora“ at opdage nede ad Flo- den. Det er en stor Skuffelse for mig, thi hver Time, der gaar, er ubetalelig.“

„Kan jeg gøre noget? Jeg er nu igen helt vel tilpas og fuldstændig rede til at foretage mig nok en Natte- vandring.“

„Nej, vi kan ikke gøre andet end at vente. Dersom vi gik hjemme fra, kunde der muligvis komme Budskab til mig under min Fraværelse, og Tiden vilde gaa paa den Maade. De kan foretage Dem, hvad De vil, men jeg maa blive her paa min Post.“

„Da tror jeg, at jeg vil gaa ud til Camberwell og aflægge Mrs. Cecil Forrester en Visit. Hun bad mig derom i Gaar.“

„Mrs. Cecil Forrester?“ spurgte Sherlock Holmes leende.

„Selvfølgelig gælder Visitten ogsaa Miss Morstan“, svarede jeg, noget forlegen. „De længes sikkert begge efter at høre, hvorledes det gaar med Skatten.“

„I Deres Sted vilde jeg ikke fortælle dem altfor meget“, sagde Sherlock Holmes. „Kvinder er ikke til at stole paa — selv ikke de bedste.“

Jeg fandt det bedst ikke at svare paa denne Ufor- skammethed.

„Om en Time eller to skal jeg være her tilbage“, sagde jeg.

„Det er godt. God Fornøjelse paa Turen. Men hvad var det, jeg vilde sige, da De nu kommer i Nærheden af Floden, kan De jo bringe Toby tilbage til Mr. Sherman, thi jeg tror ikke, vi faar Brug for den mere denne Gang.“

Jeg tog det grimme Murmeldyr med og efterlod den sammen med en halv Suverein hos den gamle Dyreopdrætter i Pinchin Lane.

I Camberwell fandt jeg Miss Morstan endnu en Del træt og overanstrengt af vort natlige Æventyr, men dog meget længselsfuld efter at høre, hvorledes det var gaaet os paa vor Ekspedition.

Ogsaa Mrs. Cecil Forrester var meget nysgærrig.

Jeg fortalte alt, hvad vi havde foretaget os, skønt jeg saa vidt muligt forbigik de mest rædselsfulde Optrin i Tragedien. Endskønt jeg talte om Mr. Sholtos Død, talte jeg dog ikke om den Omstændighed, at der forelaa et Mord.

Dette forhindrede dog paa ingen Maade, at Damerne var meget forbavsede og forskrækkede.

„Det ligner jo en hel Roman“, raabte Mrs. Forrester, „en slet behandlet Lady, en Skat paa en halv Million, en sort Menneskeæder og en Røver med et Træben — og de forsvinder ved Hjælp af en Drage eller andre overjordiske Magter.“

„Og de to vandrende Riddere, som kommer til Hjælp“, tilføjede Miss Morstan, idet hun sendte mig et taknemligt Blik.

„Ja, det er sikkert, Mary, og hele din Fremtid er afhængig af det Udslag deres Søgen faar“, sagde Mrs. Forrester. „Men jeg synes slet ikke, du er saa spændt paa Udfaldet, som man turde forudsætte. Betænk en

Gang, hvad det vil sige at blive saa rig, at du har hele Verden liggende for dine Fødder.“

Det voldte mig en indvending Glæde, at se hvor lidt Henrykkelse, hun lagde for Dagen ved at høre om disse glimrende Udsigter. Tværtimod, hun kastede sit lokkede Hoved tilbage med en Mine som om den Sag var hende fuldstændig ligegyldig.

„Det gør mig ondt for Thaddæus Sholto“, sagde hun, „han er den, der er mest at beklage, og han har dog efter min Mening handlet saa bravt og ædelt overfor mig. Det er vor Pligt at bevise hans Uskyldighed i denne skrækkelige Sag.“

„Ja, jeg er ogsaa overbevist om, at det skal lykkes Sherlock Holmes' Dygtighed og Skarpsindighed at trænge til Bunds i denne Sag, og saa snart han kan præsentere os den rette skyldige, da falder Anklagen jo straks bort fra Mr. Sholto“, sagde jeg.

Det var allerede blevet Aften, før jeg kunde rive mig fra det behagelige Selskab, og det var fuldstændig mørkt, før jeg naaede vor Bopæl.

Min Husfælles Bog og Pibe laa ved Siden af hans Stol, men han selv var borte. Jeg saa mig om i det Haab, at jeg skulde finde et Brev, men der var ingen.

„Jeg formoder, at Mr. Sherlock Holmes er gaaet ud“, sagde jeg til Mrs. Hudson, da hun kom ind i Værelset for at rulle Gardinerne ned.

„Nej, Sir. Han er gaaet ind paa sit Værelse.“ Og idet hun dæmpede Stemmen, sagde hun alvorligt:

„Jeg frygter for, at han ikke er rask.“

„Hvorledes det, Mrs. Hudson?“

„Fordi han optræder saa underlig i Dag, Sir. Efter at De var gaaet ud, har han uopholdelig travet frem og tilbage, saa jeg forsikrer Dem, at jeg blev næsten helt ør i Hovedet af at høre derpaa. Derefter hørte jeg

ham tale højt med sig selv, og hver eneste Gang, det ringede paa Døren, kom han farende ud og raabte:

„Hvem var det, Mrs. Hudson“?

Nu er han gaaet ind paa sit Værelse, men jeg hører ham endnu stadig gaa frem og tilbage. Jeg vil dog ikke haabe, han er blevet syg, Sir. Jeg vilde have givet ham et Raad, hvorefter han vilde være bleven mere rolig, men han vendte mig Ryggen efter at have sendt mig et Par Øjne, saa jeg endnu ikke ved, paa hvilken Maade jeg er kommen ud af Værelset.“

„Jeg tror ikke, at De behøver at gøre Dem saa alvorlige Bekymringer angaaende dette, Mrs. Hudson“, svarede jeg, „jeg har ofte set ham saaledes. Da har han noget særligt, der beskæftiger hans Tanker, og dette er det, der gør ham saa underlig.“

Jeg søgte paa den Maade at berolige vor brave Husholderske, dog, for at sige Sandheden, var jeg langt fra selv rolig, da jeg hele den lange, stille Nat hørte ham rastløs vandre frem og tilbage, og jeg forstod, hvorledes hans arbejdsomme Hjerne satte sig imod den tvungne Lediggang.

Ved Frokosten den næste Dag saa han afkræftet ud, ja, der var endog en underlig feberagtig Glans i hans Øjne.

„De ødelægger jo Dem selv fuldstændig, min gode Mand“, sagde jeg, „jeg har den hele Nat hørt Dem vandre frem og tilbage paa Deres Værelse.“

„Det var mig umuligt at sove“, svarede han, „dette forbandede Problem optager fuldstændig mine Tanker. Det er dog ogsaa for meget, at en saadan ubetydelig Hindring skal fuldstændig standse os, nu da alle andre Hindringer er overvundet.“

Jeg kender Mændene, Baaden, ja, kort sagt, alt, og saa kan jeg dog ikke komme videre. Jeg har sat andre i Virksomhed, ja, jeg har gjort alt, hvad der var

mig muligt, og brugt alle de Midler, der var til min Raadighed. Hele Floden er bleven gennem søgt paa begge Sider, og heller ikke Mrs. Smith har hørt noget til sin Mand. Jeg er nærved at tro, at de har boret Baaden i Sænk.“

„Eller at Mrs. Smith har ført os paa et forkert Spor“, bemærkede jeg.

„Nej, det tror jeg ikke. Jeg har ladet Sagen undersøge, og det forholder sig ganske rigtig, at der findes en Baad af dette Navn og Udseende.“

„Men den kan jo være gaaet op ad Floden.“

„Jeg har ogsaa tænkt mig denne Mulighed og har derfor ladet Floden undersøge helt op til Richmond. Dersom der ikke i Dag kommer nogen Efterretning, saa tager jeg selv ud i Morgen, og da bliver det Manden og ikke Baaden, Turen gælder. Men vi hører vel sikkert ogsaa nyt i Dag.“

Dette skete imidlertid ikke. Vi hørte ikke et eneste Ord, hverken fra Wiggins eller fra nogen af de andre.

De fleste Blade var opfyldte af Skildringer om Dramaet i Norwood, og alle syntes de at være møntede paa den stakkels Thaddæus Sholto. Der var dog ikke kommen nogle nye Resultater frem, med Undtagelse af, at der den næste Dag skulde afholdes Forhør i Sagen. Om Aftenen tog jeg ud til Camberwell for at fortælle Damerne om vore Genvordigheder, og da jeg kom hjem derfra, fandt jeg Sherlock Holmes meget tilbagetrukket og i daarligt Humør.

Han svarede knap paa mine Spørgsmaal om der var sket nogen Forandring i Sagen, men holdt sig hele Aftenen beskæftiget med en kemsik Analyse, ved hvilken der udvikledes saa megen Røg og Damp, at jeg til sidst

blev nødsaget til at forlade Værelset. Til henimod Morgenstunden kunde jeg tydeligt høre, at han stedse var beskæftiget med sine Retorter og Flasker.

Pludselig vaagnede jeg forskrækket op og blev meget forbavset over at se ham staaende foran mit Leje, iført en almindelig Matrosdragt, en Oliejakke, en Sydvest paa Hovedet og et stort, rødt uldent Tørklæde om Halsen.

„Jeg gaar nu ned ad Floden, Watson“, sagde han, „jeg har paany over tænkt alt og kan kun finde denne ene Udvej. Det er dog et Forsøg værd at prøve.“

„Jeg kan vel følge med, Mr. Holmes“, sagde jeg.

„Nej, De kan være mig til uendelig mere Nytte, naar De bliver her som min Stedfortræder. Jeg bede Dem aabne alle de Breve eller Telegrammer, der muligvis kommer i Løbet af Dagen, og dersom der skulde vise sig noget nyt, da maa De gøre, som De finder rigtigst, men pas paa og handl med Konduite. Jeg kan vel gøre Regning paa, at De gør Deres bedste?“

„De kan stole paa mig“, svarede jeg, stolt over den Tillid, han viste mig.

„Jeg ved, at jeg ikke kan modtage nogen som helst Efterretninger fra Dem, thi jeg ved næsten ikke selv, hvor jeg tager hen. Men dersom det gaar mig godt, da bliver jeg sikkert ikke saa længe borte. Dog, før jeg kommer tilbage, maa jeg have opdaget noget Nyt, — hvad det saa end bliver.“

Henimod Frokosttid havde jeg endnu ikke hørt noget til ham. Da jeg derimod aabnede „Standard“ og saa i det, fandt jeg, at der var fremkommet noget nyt i Sagen.

„Med Hensyn til Upper Norwood-Dramaet“, stod der, „da har vi Grund til at tro, at Sagen bliver mere indviklet og hemmelighedsfuld, end det egentlig fra Begyndelsen af var at vente. Nye Omstændigheder har

bragt det for Dagen, at det umuligt kan være Tilfældet, at Mr. Thaddæus Sholto kan have det mindste med den begaaede Forbrydelse at gøre. Han og Husholdersken, Mrs. Bernstone, blev begge i Aftes sat paa fri Fod igen.

Man tror derimod, at Politiet nu har fundet Sporet af de sande Skyldige, og at dette Spor er fundet af Mr. Athelney Jones fra Scotland Yard, som er en af Englands dygtigste Opdagere, for hvis Energi og Skarpsindighed alt synes at skulde opklares. Man kan derfor snart vente at høre om nye Arrestationer.“

„Det er for saa vidt godt“, tænkte jeg, „vor Ven, Thaddæus Sholto, er i det mindste kommen i Frihed igen. — Jeg er forresten nysgærrig efter at vide, hvilket nyt Spor det nu er, de har fundet, ihvorvel det er blevet ganske almindelig, at Politiet kommer med en saadan stereotyp Udtalelse, hver Gang de har begaaet en Fadæse.“

Jeg lagde Bladet fra mig paa Bordet — dog, i samme Øjeblik faldt mit Blik paa et Avertissement af følgende Indhold:

Forsvunden!

Skipper Marc Smith og dennes Søn Jim, forlod sidste Onsdag Morgen omkring ved Klokken tre, Smiths Værft, i Dampbaaden „Aurora“. Baaden kan kendes paa, at den er sortmalet med to røde Streger, Skorstenen sort med et hvidt Baand omkring. Hvem der kan give en Oplysning derom bedes indstændig henvende sig til Mrs. Smith paa Værftet eller til Baker Street Nr. 221 b.

Det stod straks klart for mig, at det var Sherlock Holmes' Værk. Adressen: Baker Street var Bevis nok for, at det kom fra hans Haand, og dersom Flygtning-

gene skulde læse det, var der ikke noget mistænkeligt i, at en bekymret Hustru paa denne Maade søgte at finde sin forsvundne Ægtefælle.

Denne Dag faldt mig meget lang. Hver Gang, det ringede paa Døren troede jeg, at det var Sherlock Holmes, der vendte tilbage, eller at det var Svar, der kom paa Avertissementet. Jeg forsøgte at fordrive Tiden ved at læse, men det var mig umuligt at holde mine Tanker ved Bogen. Stedse stod denne underlige Tildragelse og dette hemmelighedsfulde Par, vi forfulgte, for mine Øjne. Skulde min Ven, Sherlock Holmes, ikke have forregnet sig i sine Følgeslutninger? tænkte jeg ved mig selv; skulde hans foretagsomme Hjerne ikke have opbygget denne Teori paa falske Kendsgerninger? Efter min Mening gik han for langt uden om Sagens egentlige Kærne ved at søge mere indviklede og mærkværdige Forklaringer, hvor Opløsningerne laa lige for Haanden. Og dog havde fulgt hans Tankegang fra Begyndelsen. — Naar jeg tænkte tilbage paa den Kæde af ualmindelige Omstændigheder, som øjensynlig var i Strid med hinanden, men dog alle gik i samme Retning, da kunde jeg ikke lade være med at tænke paa, at selv om Sherlock Holmes' Teori denne Gang skulde slaa fejl, saa vilde han dog være den eneste Mand i hele Verden, der vilde kunne opløse denne Knude paa en praktisk Maade.

Om Eftermiddagen henimod Klokken tre blev der ringet stærkt paa Døren, en bydende Stemme hørtes i Forværelset og til min store Overraskelse blev ingen anden end Mr. Athelney Jones lukket ind til mig.

Han adskilte sig i høj Grad fra den fuldendte Menneskekender, der saa hurtig havde forstaaet Dramaet i Upper Norwood, og om hvem Pressen mente, at det kun vilde vare kort Tid inden han havde fanget de skyldige. Han saa tværtimod meget ærgerlig og nedslaaet ud.

„God Dag, Sir, god Dag“, sagde han — „saavidt jeg forstaar, er Mr. Sherlock Holmes gaaet ud.“

„Ja, og det er mig umuligt med Sikkerhed at sige Dem, hvornaar han kan komme tilbage. Men maaske vil De vente paa ham? Vær da saa god at tage Plads. Maaske maa jeg byde Dem en Cigar?“

„Nej, Tak, jeg bryder mig ikke om at ryge i Øjeblikket.“

„Maaske en Sodavand med Whisky?“

„Ja, Tak, lige et halvt Glas. Det er forskrækkeligt varmt paa den Tid af Aaret at være, og jeg har haft saa meget Renderi og Ærgrelser i Dagens Løb. De kender je min Teori i dette Upper Norwood Drama?“

„Ja, jeg erindrer mig, at De en Gang har forklaret os den“, svarede jeg, og jeg maatte tvinge mig selv for ikke at bryde ud i Latter.

„Vel, jeg har desværre set mig nødsaget til at trække mig tilbage fra denne. — Jeg havde spundet mine Net saa fint omkring denne Mr. Thaddæus Sholto, Sir. Men saa pludselig — vips — saa gled han ud gennem en af Maskerne. Han saa sig i Stand til at stille et Alibi, som ikke kunde omstødes. Fra det Øjeblik, han forlod sin Broders Værelse, havde han stedse været sammen med andre, saa det kunde jo paa den Maade ikke være ham, der var kravlet over Taget og trængt ind gennem Falddøren. Det er et ualmindelig dunkelt Tilfælde, og min Berømmelse som Opdager staar paa Spil. En Smule Bistand vilde ikke være mig af Vejen.“

„Dertil kan vi jo alle trænge i saa mange Tilfælde“, sagde jeg.

„Deres Ven, Mr. Sherlock Holmes, er en beundringsværdig Mand, Sir“, sagde han i en fortrolig Tone, „han lader sig ikke let standse, naar han først har paa-taget sig en Sag. Jeg har set denne unge Mand paatage sig forskellige Sager, men jeg kender ikke den Sag, selv

nok saa mørk, at det ikke lykkedes ham at kaste Lys over.

Hans Metode er noget uregelmæssig, og hans Teorier i mange Tilfælde noget forhastede, men saadan i al Almindelighed, tror jeg, at han vilde være bleven en ganske god Politimand. Jeg har i Dag til Morgen modtaget et Telegram fra ham, hvoraf jeg formoder, at han har fundet et eller andet af Interesse i denne Sholto-Affære. — Se her.“

Han tog et Telegram frem af sin Tegnebog og rakte mig det. Det var dateret: Poplar Kl. 12 Middag, og lød saaledes:

„Gaa straks hen i Baker-Street; dersom jeg endnu ikke er kommen hjem, da kan De vente paa mig. Jeg er i Aften paa Spor efter Sholto-Morderne. Dersom De vil overvære Slutningsaktet, da kan De ledsage os i Aften.“

„Det lyder meget godt. Sandsynligvis er han igen kommen paa Spor efter Kreosoten“, sagde jeg.

„O, han har altsaa ogsaa været paa Vildspor“, udbrød Jones, øjensynlig meget lettet, „selv de bedste af os kan jo til Tider blive bragt ud af vor Kurs. Ganske vist kan det jo vise sig, at dette her er blind Allarm, men som Repræsentant for Loven er det min Pligt ikke at lade nogensomhelst Chance slippe mig ud af Hænde. Naa, der er nogen ved Døren, maaske er det ham.“

Der lød tunge og afbrudte Trin paa Trappen, som af en, der fra Tid til anden maatte standse for at trække Vejret.

Nogle Gange stod han stille, som om denne Klatren op ad Trappen faldt ham for svært, dog til Slut naaede han Døren og traadte ind.

Hans Udseende stemte meget godt med, hvad vi havde kunnet tænke om ham efter den Hosten, vi havde hørt fra Trappen.

Han var en gammel Mand, klædt som Sømand, og med Jakken knappet helt op i Halsen. Hans Ryg var bøjet, hans Knæ rystede og han syntes at være meget afkræftet. Han lænede sig tungt til sin svære Stok, og syntes at have svært ved at trække Vejret. Jeg kunde kun se meget lidt af hans Ansigt, med Undtagelse af et Par klare, mørke Øjne, overskyggede af et Par hvide Øjenbryn og Øjenhaar af samme Farve.

Hans hele Person gav mig det Indtryk, at det var en agtværdig Sømand, som var bleven for gammel og svagelig til endnu at sejle.

„Hvad ønsker De, min gode Mand?“ spurgte jeg.

Han saa sig først undersøgende omkring før han svarede.

„Er Mr. Sherlock Holmes ikke hjemme?“ sagde han.

„Nej, men jeg er hans Stedfortræder. Dersom De har en Efterretning til ham, kan De ganske roligt betro Dem til mig.“

„Det, jeg har at sige, ønsker jeg kun at sige til ham selv“, svarede han.

„Men det er det samme, min Ven. Er det noget angaaende Marc Smiths Dampbaad?“

„Ja, jeg ved, hvor den er. Og jeg ved ogsaa, hvor Mændene, som I søger, er blevet af, jeg ved ogsaa, hvor Skatten er, ja, kort sagt, jeg ved alt.“

„Men saa sig mig det da, at jeg kan lade ham det vide.“

„Jeg vil kun sige det til ham selv“, gentog han med en Ha'sstarrighed, som der meget ofte findes hos gamle Folk.

„Nu, saa bliver De nødt til at vente, til han kommer hjem.“

„Nej, nej, jeg vil ikke for en andens Skyld ofre en hel Dag. Naar Mr. Sherlock Holmes ikke er til Stede, da maa han se, hvorledes han selv finder ud af den Hi-

storie. Jeg bryder mig ikke om, hvad I begge end siger. Jeg siger ikke et eneste Ord.“

Han stampede hen mod Døren, men Athelney Jones traadte ham i Vejen.

„Vent lidt, min Ven“, sagde han, „De er i Besiddelse af vigtige Oplysninger, og maa derfor ikke gaa herfra. Vi skal nok med eller uden Deres Vilje holde Dem tilbage, indtil vor Ven kommer tilbage.“

Nu løb den gamle Mand saa hurtig, han kunde, hen mod Døren, men da Athelney Jones satte sin brede Ryg derimod, indsaa han, at al Modstand vilde være unødvendig.

„Det er en nydelig Behandling“, raabte han og slog med sin Stok i Guvlet, „jeg kommer her for at tale med en Gentleman, og saa bliver jeg med Magt holdt tilbage og behandlet paa en saa lumpen Maade af Jer to, som jeg aldrig i mine Dage har set før.“

„De skal saamænd ikke tage Dem den Sag saa nær, min gode Ven“ sagde jeg, „vi skal nok erstatte Dem for den Tid vi paa den Maade berøver Dem. Sæt Dem nu her paa Sofaen, jeg haaber ikke, De skal komme til at vente længe.“

Han vendte bandende og skændende tilbage fra Døren, satte sig ned i Sofaen og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Mr. Athelney Jones og jeg tændte igen vore Cigarer og optog igen vor afbrudte Samtale. Pludselig hørte vi Sherlock Holmes' Stemme:

„Jeg synes dog ogsaa, I kunde byde mig en Cigar“, sagde han.

Vi sprang begge overraskede op. Der sad Sherlock Holmes leende overfor os.

„Men Sherlock Holmes, er De her?“ raabte jeg, „men hvor er den gamle Mand blevet af?“

„Her er han“, svarede han, holdende en hvid Paryk i Vejret; „her er den gamle Mands Paryk, Øjenbryn

og Øjenhaar og alt, hvad dertil hører. Jeg vidste godt, at min Forklædning var god, men jeg havde dog ikke troet, at den kunde have bestaaet denne Prøve.“

„O, De Skælm“, raabte Jones oprømt, „hvilken udmærket Skuespiller der kunde være blevet ud af Dem. De saa grangivelig ud som om De lige var kommen ud fra Arbejdshuset, og disse rystende Knæer var ganske ubetalelige. Men dog syntes jeg nok, at jeg skulde kende dette Udtryk i Øjnene. Der ser De, De kom ikke saa let fra os!“

„I denne Forklædning har jeg arbejdet den hele Dag,“ sagde Sherlock Holmes, idet han tændte sig en Cigar. „Der er for mange Forbrydere, der begynder at kende mig, især da De, Mr. Jones, i flere Tilfælde, hvor jeg har hjulpet Dem, har offentliggjort mig, derfor maa jeg nu af og til skifte Ham. — De har vel modtaget mit Telegram?“

„Ja, det er derfor, at jeg er kommen herhen.“

„Hvor langt er De nu kommen i denne Sholto-Affære?“

„Det er altsammen løbet ud i Sandet for mig,“ svarede Mr. Jones modfalden. „Jeg har maattet løslade to af mine Fanger, og mod de to andre har jeg heller intet Bevis.“

„Naa ja, det har ogsaa mindre at sige, jeg skal give Dem to andre i Stedet for,“ sagde Sherlock Holmes smilende, „men De maa stille Dem under min Kommando. Al den officielle Ros maa gerne tilfalde Dem, men De maa i alt rette Dem efter min Mening. Er det en Aftale?“

„Naar De mener at kunne skaffe mig fat i Mændene, da skal jeg i et og alt rette mig efter Deres Forskrifter.“

„Vel — da maa De først og fremmest skaffe mig en hurtigsejlende Politi-Dampbarkasse, som skal ligge rede ved Westminster-Kajen Klokken syv i Aften.“

„Ja, det volder os ingen Besvær. Der ligger altid en parat ved Westminster-Kajen, men for en Sikkerheds Skyld skal jeg telefonere derom.“

„Tillige maa jeg have to stærke Mænd, for det Tilfælde, at Flygtingene skulde gøre Modstand.“

„Der skal nok være to eller tre Stykker i Baaden. Hvad mere vil De saa have?“

„Saasnart vi har bemægtiget os Mændene, vil vi jo ogsaa komme i Besiddelse af Skatten. Jeg tænker, at det vil være min Ven der en stor Fornøjelse at bringe den til den unge Dame, hvem Halvdelen af Kistens Indhold med Rette tilkommer. Lad hende være den første, der aabner den. Ikke sandt, Watson?“

„Jo, det vilde i Sandhed være mig en stor Fornøjelse at se,“ svarede jeg.

„Det er jo ganske vist ikke rigtig lovligt,“ bemærkede Mr. Jones, idet han rystede paa Hovedet, „men der er jo saa meget underligt ved denne Sag, saa det kan vel til Nød ogsaa billiges. — Skatten kan jo senere overleveres til Autoriteterne, saalænge Undersøgelserne staar paa.“

„Ja, vist saa. — Men nu til Slut er der en Ting mere jeg ønsker. Jeg vilde gerne høre Sagens nærmere Omstændigheder forklaret af Jonathan Small selv. Intet kan forhindre Dem i at tillade os en saadan Underholdning, det være sig her i mit Værelse eller hvilket som helst andet Sted under Politiets Bevogtning. De véd jo, at jeg nedskriver alle Omstændighederne ved de Tilfælde som forekommer i min Praksis.“

„Vel — De er jo Herre over Situationen. Jeg for mit Vedkommende har endnu ikke faaet noget Bevis for, at der eksisterer noget Menneske ved Navn Jonathan Small, men kan De finde og arrestere ham, da kan jeg ikke indse, af hvilken Grund jeg skulde nægte Dem denne Underholdning med ham.“

„Det er vi altsaa fuldstændig enige om?“ sagde Sherlock Holmes.

„Fuldkommen. Er der endnu mere?“

„Kun dette, at De bliver hos os og spiser til Middag. I Løbet af en halv Time vil Maden være færdig.“

Ellevte Kapitel.

Menneskeæderens Død.

Vort Maaltid var meget gemytligt. Naar Sherlock Holmes vilde, kunde han nemlig være meget gemytlig og underholdende.

Han syntes at være i en nervøs, oprømt Tilstand. Jeg havde aldrig før fundet ham saa veltalende som til denne Middag. Han talte om alle mulige Ting, om Teater, om gammel Porcelæn, om Budaismen paa Ceylon, om Vaabnenes Konstruktion, og om alt dette talte han med en Sikkerhed, som om han havde underkastet hvert enkelt Spørgsmaal en særlig Studie. Dette straalende Humør var en hel Reaktion efter de sidste Dages Nedslaaethed. Athelney Jones viste sig udenfor Tjenesten at være en udmærket selskabelig Bordkammerat, og tog Del i vort Maaltid som en ægte Bonvivant. Hvad mig selv angik, da følte jeg mig lettet ved Tanken om, at vi nærmede os Enden paa vor Sag, og Sherlock Holmes' Glæde blev derfor overført paa mig.

Under Maaltidet var der ingen af os, der saa meget som med et Ord hentydede til det Anliggende, der havde ført os sammen.

Da Dugen var taget af Bordet, saa Sherlock Holmes paa sit Uhr, derpaa fyldte han tre Glas med hvid Portvin.

„Lad os nu tømme dette Glas paa et godt Resultat af vor Ekspedition i Aften,“ sagde han. „Det er nu paa høje Tid at komme af Sted. Har De en Pistol, Watson?“

„Min gamle Tjeneste-Revolver ligger i mit Skrivebord,“ svarede jeg.

„Da vil De gøre klogest i at tage denne med. Det kan aldrig skade at være forberedt paa alt. Som jeg ser, staar Vognen for Døren. Jeg bestilte den til Kl. halv syv.“

Klokken var lidt over syv, da vi naaede Westminster-Kajen, og vi fandt da, at Dampbaaden ventede paa os. Sherlock Holmes tog den nøje i Eftersyn.

„Er der ingensomhelst synlige Tegn, hvorpaa det vil kunde opdages, at det er et Politifartøj?“ spurgte han Mr. Jones.

„Jo, der er det grønne Lys der bagbords.“

„Tag da dette bort.“

Da dette var besørget gik vi alle ombord, og Tovet blev løsnet. Athelney Jones, Sherlock Holmes og jeg satte os i Forstavnen, en Mand stod ved Roret og en ved Maskinen, og umiddelbart bag ved os stod to kraftige Politibetjente.

„Hvorhen?“ spurgte Jones.

„Efter Tower. Sig til Folkene, at de skal holde stille lige overfor Jakobsons Værft.“

Vor Baad løb meget hurtigt, vi skar forbi den lange Række lastede Baade, som om disse laa ganske stille. Sherlock Holmes smilede tilfreds da vi indhentede et stort Dampskib, og snart havde lagt denne langt bag ved os.

„Jeg tror næsten vi ville kunde være i Stand til at indhente enhver Sejler her paa Floden,“ sagde han.

„Det tror jeg sikkert, thi der eksisterer ikke mange

„Baade, der løber med samme Fart som vor,“ svarede Mr. Jones.

„Vi skal indhente en Dampbaad ved Navn „Aurora“, og den har Ord for at være ualmindelig hurtigsejlende. Nu skal jeg fortælle Dem, hvorledes det er gaaet mig, Watson. thi jeg kan jo nok tænke mig, at De er spændt paa at høre, hvorledes jeg har klaret Pynten. De erindrer Dem jo sikkert, hvor ærgerlig jeg var over at maatte ligge i Uvirksomhed for en saadan Ubetydeligheds Skyld?“

„Ja,“

„Vel — jeg lod først mine Tanker faa Ro ved at hengive mig til en vigtig kemisk Analyse. En af vore største Statsmænd har sagt, at Forandring i Arbejde er den bedste Hvile. Og saaledes forholder det sig ogsaa. Da det var lykkedes mig at opløse dette Vandstof, hvormed jeg havde beskæftiget mig, kom jeg igen tilbage til Sholto-Affæren, og gennemtænkte paany hele Sagens Sammenhæng. Mine Knægte havde uden Spor af Resultat været baade oppe og nede langs Floden. Baaden laa ikke ved nogen af Landingspladserne eller Værfterne, og var heller ikke vendt tilbage. Dog kunde jeg regne ud, at de ikke kunde slippe ud i Kanalen uden at efterlade sig noget Spor. Hvor durkdreven denne Small end kan være, da ser jeg ham dog ikke i Stand til at kunde gøre dette. Endvidere tænkte jeg mig, at da han jo har tilbragt en Tid i London — og det har vi jo Bevis for ved at han stedse har kunnet holde et vaagent Øje med Begivenhedernes Gang paa Pondicherry — saa kunde han dog ikke saadan uden videre flygte ud af Landet, men maatte have nogen Tid, om det saa kun var en eneste Dag for at bringe sine forskellige Ting i Orden før sin Afrejse. Det var mine Forudsætninger.“

„De forekommer mig at være noget svage,“ sagde jeg, „jeg finder det mest sandsynligt, at han har bragt alt i Orden, før han er gaaet ud paa denne Ekspedition.“

„Nej, det kan jeg ikke tænke mig. Deres Tilholdssted maatte have alt for megen Værdi for dem, til at de saaledes hovedkulds kunde kaste det bort, før de var aldeles sikker paa at kunde undvære det. Men jeg har endnu en Grund at støtte min Paastand paa. Jonathan Small maa have kunnet indse, at hans Ledsagers underlige Udseende — hvorledes de saa end maaske har forklædt ham — maa have kundet opvække Opmærksomhed, og dette kunde maaske give Formodning om, at han stod i Forbindelse med Norwood-Dramaet. Han er sikkert skrapsindig nok til at kunde have indset dette. Ifølge Mrs. Smiths Udsagn, var Klokken tre om Morgenens da de er gaaet i Baaden. Det vilde altsaa snart være fuldstændig Dag, og i Løbet af en Times Tid eller saa vilde Gaderne allerede begynde at blive befærdede af de mange Arbejdere, som ofte har langt til deres Arbejdspladser og skal begynde Klokken seks om Morgenens. Derfor, saaledes ræsonnerede jeg, er de ikke sejlet langt bort. De har betalt Smith en god Sum for at bringe ham til Tavshed, beholdt hans Baad for senere at benytte den til Flugten og er derefter ilet til deres Logi med den dyrebare Skat. Efter saa at have ventet et Par Dage, for at se i hvilken Retning Mistanken gik, har det været Meningen at naa Gravesend eller et andet Udskibningssted, hvortil de sikkert allerede havde løst Billetten.“

„Ja, men Baaden? Den kan de da ikke have taget med til deres Logi?“ bemærkede jeg.

„Nej, fuldstændig rigtig bemærket,“ svarede Sherlock Holmes smilende. „Jeg ræsonnerede som saa, at skønt Baaden ikke havde været muligt at finde, saa kunde den dog ikke være langt borte. Derfor prøvede jeg paa at sætte mig selv i Smalls Sted, og betragtede Sagen fra hans Standpunkt og med de Evner, som jeg kunde formode han var i Besiddelse af. Han har selvfølgelig spekuleret ud, at dersom han sendte Baaden til-

bage, eller lod den ligge ved et eller andet Værft, da vilde det i høj Grad lette Forfølgelsen, dersom Politiet skulde komme ham paa Sporet.

Paa hvilken Maade skulde han da kunde skjule Baaden, og dog, saasnart han havde Brug for den, have den til sin Raadighed. Jeg tænkte over, hvad jeg vilde gøre, dersom jeg havde været i hans Sted, og kunde kun komme til et eneste Resultat. Jeg vilde have lagt den ind til et eller andet Værft, da vilde det i høj Grad lette Forfølgelsen, dersom Politiet skulde komme ham paa Sporet.

Dette kunde jo nok lade sig gøre, uden at nogen kunde fatte Mistanke hertil. Der kunde jo med Vilje gøres et eller andet Brud paa Maskineriet eller selve Skibet, som saa kunde have ladet sig istandsætte igen i en Fart, og hos en saadan Skibstømrer vilde den være fredelig gemt, medens jeg dog den sidste Nat, eller naar det passede mig, kunde have den til min Disposition.“

„Ja, det synes jo at være simpelt nok.“

„Netop saadanne Smaating er det, der saa ofte bliver overset. Jeg besluttede nu at arbejde efter den Slutning. Jeg iførte mig derfor denne Sømandsdragt og gav mig til at inspicere alle Skibsbyggerierne ned ad Floden. De første femten, jeg gennemsøgte, blev uden Resultat, men paa det sekstende fandt jeg, hvad jeg søgte. Det viste sig, at „Aurora“ her, paa Jacobsons Værft, skulde undergaa en Forandring angaaende Roret.

„Der er saamænd ikke det fjerneste i Vejen med Roret,“ sagde Mestersvenden, „der ligger det henne, det med de to røde Streger.“

„Hvem tænker De da, der netop i samme Øjeblik kommer ind i Værftet? Hr. Smith, den savnede Ejer! Han var i høj Grad beruset. Det siger sig selv, at jeg ikke kunde kende ham, thi jeg havde aldrig før set Manden, men i sin berusede Tilstand var han ikke forsigtig

nok, men raabte baade sit og Baadens Navn ud for alle Vinde.“

„Jeg skal bruge den i Aften Klokken otte,“ raabte han, „præcis Klokken otte, husk paa det, thi jeg har to Herrer med, som ikke holder af at vente.“

De havde sikkert betalt ham godt, thi han var meget gavmild, og kastede en hel Haandfuld Sølvpenge ud mellem Arbejderne. Jeg fulgte ham paa Afstand, da han gik, men da han forsvandt i en Beværtning, vendte jeg om og gik tilbage til Værftet. Undervejs var jeg saa heldig at træffe en af mine Knægte, som jeg saa pladserede lige overfor Baaden.

Saa snart Baaden skulde stikke i Søen, skulde han stille sig ud paa Kajen og vinke med sit Lommetørklæde. Vi vil holde os parat her ude i Strømmen, og det skulde gaa forbandet underligt til om vi ikke skulde snuppe Manden, Skatten og det Hele.“

„Enten det saa er de rette Folk eller ikke, saa har De overlagt Deres Plan udmærket,“ sagde Athelney Jones, ”men dersom det var mig, der havde med Sagen at gøre, da vilde jeg have stillet en større Politistyrke paa Jacobsons Værft og allerede taget dem til Fange der. saa snart de kom for at begive sig om Bord.“

„Hvad der aldrig vilde være sket. Denne Small er, som jeg før har sagt Dem, en meget durkdreven Rad. Han vil sikkert sende en Spion i Forvejen, og dersom han opdager noget som helst mistænkeligt paa Værftet, da kan De stole paa, at han nok skulde afholde sig fra at komme der.“

„Men De kunde da have holdt et vaagent Øje med Marc Smith, og paa denne Maade have opdaget Forbrydernes Smuthul,“ sagde jeg.

„Dersom jeg havde gjort det, vilde jeg have spildt den Dag til ingen Nytte. Jeg tør vædde hundrede mod én paa, at Marc Smith slet ikke véd, hvor de bor. Hvor-

for skulde han vel bekymre sig derom, saa længe han blev godt betalt og kunde faa rigeligt at drikke. De lader ham vide, hvad han har at gøre, men derud over skal han nok vogte sig for at skænke ham deres Fortrolighed. Jeg har nøje gænenmtænkt alt, før jeg tog en Beslutning, og dette vi foretager os, er, efter min Mening, det bedste.“

Medens denne Samtale blev ført, havde vi passeret en Mængde Broer, der som et Net overspændte Themsen. Da vi passerede City, forgyldte den nedgaaende Sol Korset paa Toppen af St. Pauls Kirke, og endnu inden vi havde naaet Tower, var Skumringen faldet paa.

„Der ligger Jacobsons Værft,“ sagde Sherlock Holmes, visende paa en hel Skov af Master, „kryds nu langsomt frem og tilbage her bag disse Lygter.“

Han tog sin Natkikkert frem af Lommen og stirrede en Tid lang ud i Horisonten.

„Jeg ser min Skildvagt paa sin Post,“ vedblev han, „men endnu intet Tegn med Lommetørklædet.“

„Maaske skulde vi gaa et Stykke ned ad Floden og afvente dens Komme,“ sagde Jones ivrig.

Vi var alle i et udmærket Humør, selv Politibetjenten og Skibets Folk, som kun havde en meget svag Forestilling om, hvad der skulde ske.

„Vi maa ikke betragte det som aldeles bestemt, at de gaar ned af Floden, skønt der er mest Sandsynlighed derfor.“ sagde Sherlock Holmes. „Her fra har vi en udmærket Udsigt til Værftets Indløb, og kan dog ikke ses derinde fra. Det vil hele Aftenen vedblive at være saa lyst, som det nu er, derfor gør vi klogest i at blive, hvor vi er. Kan De se, hvorledes Arbejderne derinde bevæger sig?“

„De begynder nu at gaa fra deres Arbejde paa Værftet.“

Pludselig raabte Sherlock Holmes, idet han sprang op fra Toften

„Ser I Lommetørklædet? Jeg synes, jeg ser noget hvidt flagre.“

„Ja,“ sagde jeg, „det er vor Dreng! Jeg ser ham ganske tydelig.“

„Og der er „Aurora“,“ vedblev Sherlock Holmes; „og den farer af Sted som en Djævel. Fuld Kraft paa Maskinen, Mester! Ser De den sorte Dampbaad med det gule Lys, den maa vi indhente. Ved alle Magter, jeg vil aldrig i Livet kunde tilgive mig dersom den skulde slippe fra os.“

Den var ubemærket af os sluppet ud af Værftets Indløb, med halv Kraft, og vi havde først opdaget den, da den havde drejet om den yderste Pynt, og for fuld Damp satte ned af Floden. Og nu fo'r den af Sted langs med Kysten, som havde de Ombordværende en Anelse om, at de blev forfulgte.

Mr. Jones saa bekymret efter den, og rystede paa Hovedet, idet han med et Suk sagde:

„Den løber forbandet hurtigt, jeg tvivler meget paa, at vi indhenter den.“

„Vi skal indhente den,“ raabte Sherlock Holmes tænderskærende. „Kast Ovnens fuld af Kul, Mester, lad den faa ligesaa meget, den kan taale! Om saa vi skal brænde Baaden op, saa skal vi have fat i den.“

Vi var allerede et godt Stykke nærmere ved dem.

Kedlen snurrede, Cylinderen susede og bankede som et kæmpemæssigt Metalhjerte. Baadens skarpe Bov gennemkløvede den urolige Flod og sendte to skumbedækkede Vandvægge ud til begge Sider.

Ved hvert Slag af Cylinderen sprang vor Baad fremad som et levende Væsen. En stor, gul Lanterne, som var anbragt i vor Forstavn, kastede en lang, dansende Lysstraale foran os. Lidt til højre for os viste en mørk

Skygge os, hvor „Aurora“ var, og det skummende Køl-vand den efterlod sig, beviste med hvilken rasende Fart den fløj af Sted. Med en rasende Fart satte vi forbi Barker, Dampskibe og Koffardibaade; fra mange Steder blev vi prajede, men „Aurora“ fortsatte stedse med en rasende Hurtighed, og vi fulgte den, uanset, hvad der end skulde ske.

„Kast dog mere Kul paa, Mand — mere endnu!“ raabte Sherlock Holmes, medens den gloende Ild fra Kedlen oplyste hans af Iver glødende skårpe Ansigtstræk. „Sæt saa meget Damp op som muligt.“

„Jeg tror, at vi vinder lidt ind paa hende,“ sagde Jones med Øjet rettet mod „Aurora“.

„Jeg er sikker derpaa,“ sagde jeg, „inden faa Minutter har vi indhentet den.“

Men det var, som om Skæbnen var imod os, thi i det Øjeblik, jeg havde sagt dette, sejlede en Slæbedamper med tre Pramme efter sig ind mellem „Aurora“ og os.

Det var kun ved pludselig at standse, at vi undgik et Sammenstød, og før vi havde omgaaet disse Pramme, som saa uheldigt var kommen os paa tværs, og igen havde indtaget vor Kurs, havde „Aurora“ faaet et Forspring paa over hundrede Meter.

Den var derimod nu tydeligt at se, thi i Stedet for den usikre Skumring, det hidtil havde været, var det nu gaaet over til at blive en lys, klar Aften. Vor Kedel var opfyldt med Kul lige til Skorstenen, og Sikkerhedsventilen hamrede og fløjtede af den ualmindelige Spænding, der var oppe. Vi var allerede forbi Vest-India-Dokken, langs med Deptford Reack, og drejede nu om ad Isle of Dogs. Den før lidt ubetydelige Skygge viste sig nu som den slanktbyggede „Aurora“.

Mr. Athelney Jones kastede nu et Reflektor-Lys hen

over Floden, saa det fuldstændig oplyste „Aurora“s Dæk, saa vi tydelig kunde iagttage Mændene der om Bord.

En Mand sad i en foroverbøjet Stilling henne i Agterstævnen med en mørk Genstand mellem sine Knæ. Ved Siden af ham laa en mørk, sammenkrøben Masse, som meget lignede en New-Fondlandshund. Drengen, Jim, stod ved Roret, medens jeg saa den omtrent halvt afklædte Marc Smith staa foran den gloende Ovn og kaste Kul paa.

Havde de maaske i den første Tid kunnet nære Tvivl om, at vi forfulgte dem, da kunde de dog ikke længere være i Tvivl om, at det var dem, det gjaldt, eftersom vi fulgte enhver Vending og Drejning, som de foretog dem.

Ud for Grenwick var vi ca. 300 Alen bag ved den, ud for Blakwall kunde det vel ikke være mere end to hundrede og halvtredsindstyve.

Jeg har paa mit omskiftende og urolige Liv været med til at jage mange forskellige Skabninger, men aldrig har jeg været med til noget lignende, som denne flyvende Menneskejagt paa Themsen. Vi blev stadig ved at vinde ind paa dem. I Nattens Stilhed kunde vi stadig høre deres Maskines hurtige Gang. Manden i Agterstævnen sad foroverbøjet paa Dækket, og hans Arme var i vedblivende Bevægelse, som om han havde et eller andet Arbejde for, af og til saa han op, som om han med Øjnene vilde maale den Afstand, der endnu skilte dem fra os. Men stedse kom vi nærmere.

Mr. Jones raabte til dem om at standse. Vi var nu kun fire Baadlængder bag ved dem, medens begge Baadene fløj af Sted med en rasende Hastighed. Det var det prægtigste Vejr, man kunde tænke sig, saa vi kunde nu tydelig se Folkene om Bord. Vi var nu naaet saa langt, at vi til højre for os havde Barking Level og til venstre Plaemstead Marches.

Paa Mr. Jone's Tilraab sprang Manden i Agterstæv-

nen op og truede af os med sine knyttede Næver, idet han udslyngede de kraftigste Forbandelser over os.

Han var en kraftig, fastbygget Mand, og da han rejste sig op, saa jeg, at han paa sit højre Ben var forsynet med et Træben.

Ved Lyden af denne skærende og rasende Stemme kom der Bevægelse i den mørke Genstand, som hidtil havde ligget sammenkrøbet paa Dækket. Ogsaa denne rejste sig op og viste sig at være en lille Neger-Dværg, den mindste, jeg nogen Sinde i mit Liv har set. Han havde et stort, vanskabt Hoved, som var bedækket med et stort, sammenfiltret, sort Haar. Sherlock Holmes havde allerede faaet sin Revolver frem, og ved Synet af denne vilde og afskyelige Skabning, fik ogsaa jeg i en Fart min frem af Lommen. Han var iført en Slags mørk Ulster, som dækkele ham saaledes, at kun hans Ansigt var at se; men dette Ansigt var ogsaa tilstrækkelig til at berøve En sin Nattero. Aldrig nogen Sinde før eller siden har jeg set et saa ondskabsfuldt og grusomt hadefuldt Ansigt.

Hans smaa Øjne glødede og brændte med et uheldsvangert Udtryk, hans tykke Læber var ligesom trukne tilbage, hvorved hans lange, rovdyragtige Tænder ligesom tilgrinede os paa en dyrisk Maade.

„Giv Ild, dersom han løfter sin Haand,“ sagde Sherlock Holmes roligt.

I dette Øjeblik var vi kun en Baadlængde fjærnet fra „Aurora“, og vilde snart have naaet vort Bytte.

Jeg kan endnu den Dag i Dag tydelig se dem staa for mit Øje, som de der stod, den hvide med Benene sat ud fra hinanden og stedse usdlyngende Eder og Forbandelser. Og Menneskeæderen med det afskyelige Ansigt staaende og skære Tænder af os.

Det var heldigt at vi havde ham saa godt i Kikkerten, thi pludselig greb han ind under Ulstret og frem-

tog en kort, sort Trægenstand, som han satte for sine Læber.

Vore Skud lød paa en Gang. Han drejede sig rundt paa Dækket, slog Armene i Vejret, og styrtele derpaa pludselig sidelængs i Floden. Jeg saa endnu et Glimt af hans vrede, truende Øjne inden Vandet lukkede sig over ham.

I samme Øjeblik kastede Manden med Træbenet sig over Roret, og kastede det saa haardt om, at Baaden pludselig fo'r ind mod den sydlige Bred, medens vi med vor rasende Fart strøg lige tæt forbi dens Agterstavn. Vi vendte pludselig, men denne pludselige og uventede Manøvre af Manden med Træbenet gjorde, at de havde faaet saa meget Forspring, at de nu var næsten helt inde ved Bredden. Hvor vi nu opholdt os var der en øde og forladt Egn, og Maanen beskinnede et meget stort Hede-Areal.

Baaden stødte med en dump Lyd mod Bredden, Forstavnen ragede i Luften, medens Bagstavnen laa saa dybt, at Vandet skyllede over den.

Flygtningen sprang over Bord, men hans Træben sank dybt ned i den mudrede Bund.

Forgæves kæmpede og rasede han for at komme løs, men han kunde hverken komme frem eller tilbage.

Han skreg i afmægtigt Raseri, og stampede som en Rasende med den anden Fod; men desto mere han arbejdede, desto dybere sank Træbenet ned i Mudderet.

Da vi havde lagt vor Baad til var han sunket saa dybt, at det kun lykkedes os at hale ham ombord ved at lægge et Tov under hans Arme.

Begge Smith'erne, Fader og Søn, var bleven tilbage i deres Baad, og saa paa os med mørke Blikke, men kom dog paa vor Ordre ombord til os.

Vi halede nu „Aurora“ flot igen og bandt den fast til vor Agterstavn.

En stærk Jernkiste af indisk Fabrikat stod paa Dækket. Denne indeholdt uden al Tvivl Sholtoernes skæbnesvangre Skat.

Der sad ingen Nøgle i Laasen, den var ualmindelig tung, og derfor bragte vi den forsigtig ned i vor lille Kahyt.

Da vi langsomt dampede op af Floden igen, kastede vi vort Reflektorlys rundt til alle Sider, men intet Sted saa vi Spor af den Vilde. Et eller andet Sted paa Themsens mørke Bund ligger nu Benene af denne vor Kysts underlige Besøger.

„Se her,“ sagde Sherlock Holmes, visende paa den Trægenstand Negeren havde sat for Munden, „vi har lige været til Tiden med vore Revolvere.“

Lige bag ved hvor vi havde staaet, fandt vi en af disse morderisk Torne, som vi saa godt kendte, stikkende i Træværket.

Den maatte i det samme Øjeblik vi havde affyret vore Revolvere, være pustet ud mod os.

Sherlock Holmes betragtede den smilende paa sin sædvanlige rolige Maade, men jeg tilstaar ærlig, at jeg omtrent var en Afmagt nær ved at tænke paa, hvilken skrækkelig Død, der saa nemt kunde have truffet os paa denne mindeværdige Nat.

Tolvte Kapitel.

Den store Agra-Skat.

Vor Fange sad i Kahytten lige overfor Jernkisten, for hvilken han havde gjort saa megt, og paa hvis Besiddelse han saa længe havde ventet.

Han var en af Solen brunet og ildeudseende Person,

med et helt Net af Rynker i det mahognifarvede Ansigt, som vidnede om et strængt Liv i den aabne Luft.

Der laa et Træk over det skæggede Ansigt, som vidnede om, at naar han først havde foresat sig noget, da var han ikke let at bringe derfra.

Han kunde omtrent se ud til at være halvtredsindstyve Aar gammel, thi hans svære, sorte krøllede Haar var allerede meget graasprængt.

Naar han var rolig, var hans Ansigt paa ingen Maade tilbagestødende, skønt hans svære Øjenbryn og brede Kinder kunde antage et skrækkeligt Udseende, naar han befandt sig i Fare, hvilket vi for saa kort Tid siden havde set.

Han sad nu med sine lænkede Hænder paa Ryggen, og med Hovedet sænket ned mod Brystet, medens hans smaa, gennemtrængende Øjne var stift hæftede mod Kisten, som havde været Aarsagen til alle hans Forbrydelser. Det forekom mig som om hans Udseende mere tydede paa Smerte end paa Vrede. En Gang saa han op paa mig, og jeg saa lige som noget spottende i hans Blik.

„Det gør mig ondt, Jonathan Small,“ sagde Sherlock Holmes, idet han tændte sig en Cigar, „at det skulde gaa Dem saaledes.“

„Mig ogsaa, Sir,“ svarede han aabenhjærtig, „men jeg tror ikke, at jeg har Grund til at frygte for at blive klynket op for hvad jeg har forbrudt. Jeg tilsværger Dem ved det Helligste, at jeg ikke har lagt Haand paa Mr. Sholto. Det var den lille Helvedes-Hund til Tonga, der skød en af disse forbandede Pile i hans Hoved. Jeg havde ingen Del deri, Sir. Jeg følte lige saa megen Smerte derover som om det havde været min bedste Ven. Jeg tampede den lille Djævel med det tykke Tov, men det var jo nu en Gang sket, og hvor gjerne jeg end vilde, kunde jeg jo ikke gøre det usket.“

„Her har De en Cigar,“ sagde Sherlock Holmes, „jeg

„tror ogsaa det vil gøre Dem godt at tage en Slurk af min Flaske der, thi De er jo meget vaad. Men sig mig, hvorledes kunde De nu vente, at en saa lille svag Mand, som Tonga skulde kunde overmande Mr. Sholto og holde ham fast, medens De kom op af Tovet?“

„De synes at vide lige saa god Besked med hele Historien, som om De selv havde været til Stede, Sir. For at sige Sandheden, saa havde jeg ventet at finde Værelset tomt, thi jeg kendte Husets Sædvaner fuldstændig. Jeg skal ikke gøre nogen Hemmelighed ud af Sagen, thi mit bedste Forsvarsvaaben ligger i en sanddru Fremstilling af Sagen. Havde det derimod været den gamle Major Sholto, da skulde jeg ikke have bekymret mig derom. Jeg skulde ikke have betænkt mig mere paa at støde ham ned end som jeg nu betænker mig paa at ryge denne Cigar. Men det gør mig forbandet ondt, at jeg nu skal beskyldes for at have været meddelagtig i denne unge Sholtos Død, thi ham havde jeg ingen Grund til at gøre Fortræd.“

„De er nu Fange hos Mr. Athelney Jones fra Scotland Yard. Han vil nu bringe Dem til min Bopæl, hvor jeg vil bede Dem give mig en tro Fremstilling af hele Sagen. De maa fortælle mig alt, dersom De vil gøre Dem Haab om, at jeg skal kunne være Dem behjælpelig. Jeg haaber at kunne bevise, at Manden er død saa hurtig, at de ikke kan have naaet Værelset før Dødens Indtrædelse.“

„Det var han ogsaa, Sir.

Jeg har endnu aldrig i mit Liv været saa forskrækket, som da jeg saa hans uhyggeligt, grinende Hoved stirre mig i Møde, da jeg klatrede ind af Vinduet. Det berørte mig hæftigt, Sir. Og jeg tror, jeg havde tampet den lille Djævel til døde, dersom han ikke var sluppet mig ud af Hænderne i rette Tid.

Dette var Grunden til, at han glemte sin Stenham-

mer og nogle af sine Torne, efter hvad han senere har fortalt mig, og det er efter min Mening det, der har bragt Dem paa Spor efter os; ihvorvel det gaar over min Forstand, hvorledes det har været Dem muligt at følge det. Jeg hader Dem dog ikke derfor," sagde han med et bittert Smil. „Men dog er det underligt at tænke sig, at jeg, som har et berettiget Krav paa en halv Million Pund Sterling, har maattet henleve den første Halvdel af mit Liv med at bygge Luftkasteller paa Andaman-Øerne, og nu har al Udsigt til at komme til at tilbringe den næste Halvdel i Fængslet i Dartmoor. Det var en Ulykkesdag for mig, den Dag, da jeg første Gang saa Købmanden Achmet, og jeg fik med Agra-Skatten at gøre, denne Skat, som aldrig har bragt andet end Uheld over den, i hvis Besiddelse den var. Han bragte den Døden, Major Sholto Dødsangst, og mig livsvarig Galej-Straf."

I dette Øjeblik stak Athelney Jones sit brede Ansigt og faste Skuldre ind gennem Kahyttens Dør.

„Naa, De har det jo helt familiært her nede," raabte han. „Jeg mener, at vi har gjort en god Fangst, Mr. Holmes, og at vi maa ønske hinanden til Lykke med det gode Resultat. Det var jo rigtignok Skade, at vi ikke kunde fange den anden levende, men vi havde jo intet Valg. Men De vil indrømme mig, Holmes, at De var lidt vel hurtig med at skyde Knægten ned. Og det var ogsaa med Nød og næppe, at vi fik fat i Dem."

„Naa ja — men naar Enden er god er al Ting godt," sagde Sherlock Holmes, „men jeg vidste heller ikke, at „Aurora“ var saa udmærket en Hurtigsejler."

Smith siger, at det er den hurtigste Damper paa Floden, og at vi aldrig vilde have indhentet den, dersom han havde haft en anden Maskinist ved Maskinen. Han sværger paa, at han ikke kender et Muk til denne Norwood-Affære.

„Nej, ikke det fjærneste," raabte vor Fange, „jeg"

valgte hans Baad, fordi jeg havde hørt Tale om dens ualmindelige Hurtighed. Vi meddelte ham intet, men betalte ham godt, og han havde modtaget en klækkelig Sum, dersom han havde naaet Grawesend, hvor vort Skib, „Esmeralda“, ligger for Anker, bestemt til at afgaa til Brasilien.“

„Vel — naar Manden ikke har gjort noget, da skal vi sørge for, at der heller ikke gøres ham noget Ondt. Ganske vist er vi hurtige til at gribe vore Mænd, men vi er dog ikke saa hurtige til at dømme dem.“

Det var helt morsomt at bemærke, hvorledes den dumme Jones tilegnede sig selv Æren af Forbryderens Paagribelse; der spillede ogsaa et betydningsfuldt Smil om Sherlock Holmes' Læber.

„Vi vil nu snart være ved Vauxhall-Broen,“ fortsatte Jones, „hvor jeg saa vil sætte Dem og Skatten i Land, Dr. Watson. Jeg behøver vel næppe at sige Dem, at jeg derved paatager mig et meget stort Ansvar. Det er helt udenfor Reglementet, men en Mand er en Mand og et Ord er et Ord. Men min Pligt byder mig at medgive Dem en Betjent, da De bærer saa store Værdier hos Dem. De kører vel?“

„Ja, jeg tager en Vogn.“

„Det er Skade, at der ingen Nøgle er her, at vi først kunde se paa Indholdet. Men nu maa De jo brække den op. Hvor er Nøglen, min gode Mand?“

„Paa Bunden af Floden,“ svarede Jonathan Small kort.

„Hm, denne unødvendige Anstrængelse kunde De godt have sparet os for. Vi har saamænd allerede nu haft Arbejde nok for Deres Skyld. Imidlertid vil jeg endnu en Gang formane Dem til at være forsigtig. Bring saa Kassen med tilbage til Baker-Street. Der vil De kunne finde os, naar De har forrettet Deres Mission.“

Han satte saa mig og den tunge Jernkiste af, sam-

men med en Betjent, ved Vauxhall-Broen ; og et Kvarter senere kørte vi op foran Mrs. Cecil Forresters Bolig. Tjenestefolkene syntes at blive meget forbavsede over at modtage Besøg paa den Tid af Døgnet. Tjenestepigen meddelte os, at Mrs. Cecil Forrester tilbragte denne Aften ude, og at hun først kom meget sent hjem. Men Miss Morstan befandt sig i Dagligstuen ; jeg begav mig derfor til Dagligstuen med Kisten, medens jeg lod Betjenten blive i Vognen.

Hun sad ved det aabne Vindue i en hvid Kjole med rød Besætning, medens Lyset beskinne hendes rolige og elskelige Ansigt. Da hun derimod hørte mine, hende allerede saa bekendte Fodtrin, sprang hun ivrigt op, medens en dyb Rødme bedækkede hendes ellers saa blege Ansigt.

„Jeg hørte en Vogn komme,“ sagde hun, „men jeg troede, at det var Mrs. Forrester, der kom hjem, for jeg ventede hende, men jeg kunde aldrig tænke, at det var Dem. Hvilket Nyt bringer De mig ?“

„Jeg bringer noget langt bedre end Nyheder,“ svarede jeg med en glad Stemme, skønt mit Hjærte var meget beklemmt ; „jeg bringer Dem noget, der er mere værd end alle Nyhedsblade, jeg bringer Dem Deres Fremtid.“

Hun saa paa Kisten, som jeg havde sat fra mig paa Bordet.

„Er det da Skatten ?“ spurgte hun ganske roligt.

„Ja ! det er den store Agra-Skat. Den ene Halvdel deraf tilhører Dem og den anden Mr. Thaddæus Sholto. Til hver af Eder vil der blive flere Hundredtusinde Pund Sterling. Tænk Dem en Gang ! En aarlig Rente paa ti Tusinde Pund ! Der vil ikke findes mange saa rige Damer i England. Er det ikke prægtigt at tænke sig ?“

Jeg er nær ved at tro, at jeg har overdrevet min Begejstring, saa at hun har hørt det fremmede Tonefald.

der var i min Stemme, thi hun hævede sine Øjne og saa forundret paa mig.

„Naar jeg ejer alt dette, saa er det Dem, jeg har at takke derfor,“ sagde hun.

„Nej, nej,“ gentog jeg, „ikke mig, men min Ven Sherlock Holmes. Med den bedste Vilje af Verden vilde det ikke have været mig muligt at løse denne Gaade, som selv har stillet hans Geni paa saa haard en Prøve.“

„Tag Plads og vær saa venlig at fortælle mig alt, hvad der er foregaaet, Dr. Watson,“ sagde hun.

Jeg fortalte hende nu i al Korthed alt, hvad der var passeret, siden jeg sidst talte med hende, hvorledes Sherlock Holmes bar sig ad med at komme paa Sporet. Opdagelsen af „Aurora“, Mr. Athelney Jones Ankomst, vort natlige Togt og Jagten ned ad Themsen. Hun lyttede med en ivrig Andagt og med glinsende Øjne paa Fortællingen om den forgiftede Torn, der suste forbi os, blev hun saa bleg som et Lig, og jeg frygtede for, at hun skulde besvime.

„Det er intet,“ sagde hun, da jeg skyndte mig med at give hende et Glas Vand, „jeg er nu igen bedre. Det forskrækkede mig, at jeg havde bragt mine Venner i en saadan Fare.“

„Ja, men det gik jo godt altsammen,“ sagde jeg, „men jeg har nu heller ikke flere af den Slags grufulde Ting at fortælle om. Men lad os gaa over til noget mere glædeligt. Der har vi Skatten. Jeg skyndte mig med at bringe Dem den, da jeg mente, at det vilde være Dem interessantest at være den første, der fik den at se.“

„Ja, sikkert vil jeg sætte Pris derpaa,“ sagde hun, men der var ikke megen Glæde i den Tone, hvormed hun sagde det. Det syntes virkelig, som om hun ikke vilde vise sin Ligegyldighed overfor en Sag, hvis Gennemførelse havde kostet saa meget Arbejde.

„Hvilken smuk Kiste,“ sagde hun, bøjende sig hen over den, „det er sikkert indisk Arbejde?“

„Ja, den ser ud til at være fabrikeret i Benares.“

„Og hvor tung den er,“ raabte hun, idet hun prøvede paa at løfte den, „alene Kisten maa jo have en stor Værdi. Hvor er Nøglen?“

„Den er bleven kastet i Themsen af Jonathan Small,“ svarede jeg, „jeg maa derfor gøre Brug af Mrs. Forresters Ildtang.“

Paa Kistens Forside befandt sig en Krampe, i Form af en siddende Buddha. Derunder stak jeg Ildtangen, og bøjede den tilbage. Krampen sprang med et Skrald op. Med rystende Hænder løftede jeg Laaget op. Vi stod begge som forstenede.

Kisten var tom! Det var intet Under, at Kisten havde været tung, thi den var af to Tommer tykt Jern.

Den var massiv og solidt lavet, som Skjulested for en kostbar Skat, men den var som sagt fuldstændig tom.

„Skatten er gaaet tabt,“ sagde Miss Morstan i en rolig Tone.

Medens jeg hørte disse Ord, og forstod Betydningen deraf, syntes den tykke Sky, som havde lagt sig for min Sjæl, at klare op.

Jeg vidste næsten ikke selv, hvor meget denne Agra-Skat havde nedtrykket mig, før nu i dette Øjeblik, da den var forsvunden. Det var uden Tvivl Egenkærlighed — ja, maaske kan man sige Slethed — dog, jeg følte i dette Øjeblik ikke andet, end at den Guldskranke, som før var rejst imellem os, nu var styrtet sammen.

„Gud være lovet!“ raabte jeg, og det kom lige fra mit Hjertes Inderste.

Hun saa paa mig med et Smil, idet hun spurgte:

„Hvorfor siger De det?“

„Fordi De nu ikke mere er helt udenfor min Rækkeevne,“ svarede jeg, idet jeg greb hendes Haand.

Hun trak den ikke tilbage.

„Fordi jeg elsker Dem, Mary, saa højt og inderligt, som aldrig før nogen Mand har elsket en Kvinde. Fordi denne Skat, denne Rigdom tvang mig til Tayshed. Nu, da denne er forsvunden, kan jeg tilstaa Dem min Kærlighed. Derfor siger jeg :

„Gud være lovet!“

„Da siger ogsaa jeg : Gud være lovet!“ hviskede hun, da jeg sluttede hende i mine Arme.

Hvem der end denne Aften havde mistet en Skat — jeg vidste, at jeg netop nu havde fundet en.

Trettende Kapitel.

Jonathan Small's sælsomme Fortælling.

Betjenten i Vognen maa have været en meget taalmodig Mand, thi det varede ualmindelig lang Tid, inden jeg igen kom ud til ham.

Hans Ansigt formørkedes, da jeg viste ham den tomme Kiste.

„Der gik Belønningen,“ sagde han ærgerligt, „hvor intet er, der har Kejseren fortabt sin Ret.“

„Mr. Thaddæus Sholto er en rig Mand,“ trøstede jeg ham, „han vil sikkert lønne Dem for Deres Ulejlighed.“

Betjenten rystede modfaldent med Hovedet.

„Det er en daarlig Trøst,“ sagde han. „Det skal De nok høre, at Mr. Athelney Jones ogsaa vil sige.“

Hans Forudfølelser syntes at være rigtige, thi Mr. Jones saa meget ærgerlig og fortrædelig ud, da vi kom hen i Baker-Street og viste ham den tomme Kiste.

De var lige ankomne — Sherlock Holmes, Fangen og han ; thi de havde forsaavidt forandret deres Plan, at de

først var gaaet hen paa en Politi-Station og aflagt Rapport over, hvad der var sket.

Min Medlogerende sad med sit sædvanlige udtryksløse Ansigt i sin Lænestol, medens Jonathan Small sad lige overfor ham. Da jeg fremviste den tomme Kiste, kastede han sig højt leende tilbage i sin Stol.

„Dette er Deres Værk, Jonathan Small!“ raabte Mr. Jones rasende.

„Ja, jeg har faaet Skatten skjult saa godt, at det aldrig vil være Dem muligt at finde den,“ svarede han i en sarkastisk Tone, „det er min Skat, og naar jeg ikke selv faar Lov til at nyde godt af den, da skal jeg i hvert Tilfælde sørge for, at ingen anden skal komme til at høste Frugten af mit Arbejde. Jeg skal sige Dem, at foruden de tre andre Forbundsfæller paa Andaman-Øerne, og min ringe Person, er der ingen i hele Verden, der har nogen som helst Ret til denne Skat. Jeg véd nu, at hverken De eller jeg vil komme til at nyde godt deraf.

De „Fires Teg'n“ har altid været et Forbund, som har holdt sammen. Jeg véd, at de andre vil godkende, hvad jeg i fælles Interesse har gjort, og hellere se Skatten forsvinde i Themsen, end at Mørstan's og Sholto's Efterkommere skulde komme i Besiddelse deraf.

Vi myrdede ikke Købmanden Achmet for at gøre dem rige. De kan finde Skatten der, hvor den lille Tonga og Nøglen til Skrinet ligger gemt. Da jeg saa, at Deres Baad absolut maatte indhente os, kastede jeg Indholdet i Floden. Der bliver denne Gang intet for Dem at fortjene.“

„De vil søge at lede os paa Vildspor,“ sagde Mr. Athelney Jones alvorlig, „dersom De vilde have kastet Skatten i Themsen, da vilde det jo have været betydelig lettere for Dem at have kastet hele Kisten ud.“

„Ja, lettere for mig at kaste ud, men tillige lettere for Dem at finde igen,“ sagde Jonathan Small med et listigt Smil, „den Mend, der var durkdreven nok til at

kunde opspore mig, vilde sikkert ogsaa kunde fiske Kisten op fra Flodens Bund. Nu, da det derimod er spredt ud over en Strækning af fire Mil, tænker jeg nok, at det er godt bevaret. Det gik mig haardt til Hjærtet at gøre det, men jeg var halv vanvittig, da jeg saa Dem vinde ind paa os, og kunde indse, at det vilde være mig umuligt at slippe bort. Men nu kan det jo ikke hjælpe at sørge over det, thi hvad der er sket, staar jo ikke til at ændre. Jeg har haft baade Med- og Modvind her i Livet, men saa meget har jeg lært deraf, at jeg véd, man maa føje sig i det uundgaaelige.“

„Det bliver en meget alvorlig Historie for Dem, Jonathan Small,“ sagde Mr. Jones, „havde De søgt at være Loven behjælpelig i Stedet for som nu at lægge den Hindringer i Vejen, da vilde det have haft en meget gunstig Indflydelse paa Deres Dom.“

„Loven“, lo Eks-Fangen, „jo, en smuk Lov! Hvem andre end os tilhørte disse Rigdomme? Hvilken Lov skulde vel kunne tvinge mig til at afstaa dem til én, der aldrig saa meget som har flyttet en Fod for at komme i Besiddelse deraf?

Nu skal De høre, hvad jeg har gjort for dens Besiddelse :

Tyve lange Aar har jeg maattet opholde mig i et febersvangert Morads, hver Dag ved Arbejde i Minegravene, hver Nat lænket i de opfyldte Forbryder-Baraker, bidt af Moskitoer, slaaet med en Pisk, behandlet som en Hund af hvilken som helst forbandet sorthovedet Bevogter, som sætter en Glæde i at pine de hvide Mennesker. Alt dette har jeg gennemgaaet for at komme i Besiddelse af Agra-Skatten, og saa taler De til mig om Loven og om Retfærdigheden, fordi at jeg ikke kan taale at tænke mig, at andre skulde komme til at nyde godt af den Skat, som det har kostet mig saa store Anstrængelser at komme i Besiddelse af.

Jeg vilde hellere dingle i Galgen eller have en af Tongas Pile i Huden end at sidde i Fængslet med den Tanke, at en anden skulde bo i et Palads og leve højt for de Penge, som med Rette tilkommer mig!"

Jonathan Small havde nu fuldstændig kastet den Rolighedsmaske, som han havde paataget sig, og alt dette sagde han med en rasende Stemme, medens hans Øjne skød Lyn og hans sammenlænkede Hænder rystede af Ophidselse.

Da jeg saa det Raseri, som havde grebet Manden, forstod jeg, at det ikke var nogen ubegrundet eller unaturlig Angst, som havde grebet Major Sholto, da han første Gang opdagede, at den deporterede Galejslave havde fundet hans Spor.

„De glemmer fuldstændig, at vi jo slet ikke kender noget til alt dette,“ bemærkede Sherlock Holmes rolig, „vi har jo endnu ikke hørt Deres Fortælling, derfor kan vi jo endnu ikke sige, hvor meget Retten er paa Deres Side.“

„Naa, lad gaa, Sir, ganske vist er det jo Dem jeg har at takke for, at jeg nu maa bære disse nydelige Armhaand, men De har dog stedse tiltalt mig paa en ordentlig Maade, derfor bærer jeg ingen Had til Dem. Dersom det kan more Dem at høre min Livshistorie, da skal jeg saamænd ikke holde den tilbage. Hvert eneste Ord, De nu vil faa at høre, er den rene Sandhed. — Tak skal De have — De kan sætte Glasset her ved Siden af mig, saa kan jeg naa det, naar mine Læber bliver tørre.

— — —
„Jeg er født i Worcestershire, i Omegnen af Perchere. Dersom De vil anstille en Undersøgelse der, da vil De finde en Mængde Mennesker ved Navn Small.

Jeg har ofte tænkt paa at tage dertil igen, men for at sige Sandheden, saa har jeg aldrig haft nogen høj

Stjerne hos min Familie, og jeg tvivler meget paa, at de vilde ytre nogen ualmindelig stor Glæde ved at se mig igen.

Det var alle rolige og arbejdsomme Mennesker; Smaabønder, som vidt og bredt var agtede og elskede for deres Retskaffenhed, medens jeg havde noget landløberagtigt og røveragtigt hos mig.

Til sidst, da jeg omtrent var atten Aar gammel, voldte jeg dem ikke mere Besvær, thi jeg kom i Forlegenhed med et Pigebarn, og kunde lige i Tide redde mig ud af det ved at tage mod Dronningens Haandpenge, og som Soldat tage Tjeneste i et Regiment, som skulde afgaa til Indien.

Men jeg var nu en Gang ikke født til Soldaterlivet. Jeg havde lige faaet lært lidt Bajonethugning og Gevær-greb, da jeg en Dag var dum nok til at gaa ud og bade i Gangesfloden. Til alt Held for mig var Sergenten fra samme Kompagni som jeg samtidig i Vandet, og han var en af de bedste Svømmere ved hele Hæren. Lige da jeg havde naaet Midten af Floden, havde jeg en Krokodille efter mig, den snappede mit højre Ben af ovenfor Knæet, og det saa nydeligt, at ingen Læge kunde have gjort det bedre.

Af Skræk og Blodtab mistede jeg Bevidstheden, og jeg vilde sikkert være druknet, dersom ikke Sergent Holder havde grebet mig og var svømmet ind til Bredden med mig.

Jeg laa nu i fem Uger paa Hospitalet, og da jeg endelig kom ud med denne Træstump i Stedet for Ben, var jeg uskikket til Soldatertjensten, ligesaavel som til alt andet Arbejde.

De vil let kunne forestille Dem, hvor ulykkelig jeg følte mig, som en fuldstændig unyttig og ubrugelig Krøbling, der endnu ikke havde fyldt sine tyve Aar. Men min Ulykke tog snart en grundig Vending.

En Mand ved Navn Abel White, som ejede en stor Indigo-Plantage, mænglede en Overopsynsmand til sine Arbejder-Kolonner.

Han var tilfældigvis en Ven af min Kaptajn, som siden mit Uheld havde følt en hel Del Interesse for mig. For at sige det kort : Min Kaptejn gav mig de bedste Anbefalinger og takket være ham fik jeg Pladsen, og da Opsynet skulde foregaa til Hest, generede mit Træben mig ikke, da jeg nemt kunde holde mig i Sadlen. Min Bestilling bestod i at ride rundt paa den vidt udstrakte Plantage og se om Slaverne udførte det Arbejde, de var sat til, paa en tilfredsstillende Maade. Lønnen var god, og jeg førte en udmærket Tilværelse, jeg var i det hele saa tilfreds med det alt sammen, at jeg ikke skulde ønske mig noget bedre end at tilbringe hele mit Liv paa Indigo-Plantagen.

Mr. Abel White var en venlig Mand at have med at gøre. Ofte kom han over i min lille Hytte for sammen med mig at ryge sig en Pibe Tobak og slaa en Sludder af. Thi i Østen og Vesten er de hvide meget mere lige med ders underordnede end Tilfældet er i Europa.

Men min Lykke skulde ikke blive af Bestandighed.

Pludselig og uden Spor af noget forudgaaende Varsel udbrød den store Opstand.

Den ene Maaned var Indien saa stille og rolig som Surrey eller Kent; i den næste overstrømmede tohundredtusinde sorte Djævle hele Landet, saa det hele lignede et sandt Helvede. Ja, alt dette kender De jo nok, mine Herrer, ja maaske meget bedre end jeg, thi jeg har aldrig været nogen særlig Elsker af Læsning. Jeg véd kun, hvad jeg har oplevet og set med mine egne Øjne.

Vor Plantage laa i et Distrikt, der kaldtes Muttro, tæt ved de nordvestlige Provinser. Nat efter Nat var Himlen fuldstændig rød af de brændende Bungalows, og Dag efter Dag vandrede smaa Karavaner af Europæere med de-

res Hustruer og Børn gennem vort Distrikt paa Vej til Agra-Fortet, hvor vore Soldater laa i Garnison.

Mr. Abel White var en meget stædig Person. Han havde sat sig i Hovedet, at hele Historien var overdrevet, og at Opstanden vilde ende lige saa hurtig, som den var begyndt. Derfor blev han ganske rolig paa sin Plantage, sad ude paa sin Veranda og drak sin Whisky og røg sin Pibe som om der ingen Ting var i Vejen, uagtet hele Landet omkring ham stod i Luer.

Det er noget, der fulgte af sig selv, at vi blev hos ham, jeg og Dawson, der sammen med sin Hustru fungerede som Bogholder og Husholderske. Men, for at gøre Sagen saa kort som muligt, en Dag brød Stormen ogsaa løs hos os.

Jeg havde været beskæftiget paa en langt borte beliggende Plantage og red hjem efter henimod Aften, da pludselig faldt mit Øje paa et sammenkrøbet Legeme, som laa paa Bunden af en Afgrund. Jeg red nærmere for at undersøge Sagen, og blev som skrækslagen ved at se, at det var Dawsons Hustrus Lig. Liget var skrækeligt mishandlet og halvt opædt af Rovdyr. Lidt længere borte fandt jeg Liget af Dawson, han laa med en afskudt Revolver og som Tegn paa, at han havde forsvaret sit og sin Hustrus Liv til det yderste, laa fire af Oprørernes Lig omkring ham.

Jeg holdt min Hest an, og vidste næppe, hvilken Retning jeg skulde slaa ind paa; dog jeg maatte tage en Beslutning, thi nu saa jeg en sort Røgsøjle stige op mod Himlen, og Flammerne slog ud af Taget paa Mr. Abel Whites Bungalow.

Da forstod jeg, at det var for sent at komme min Herre til Hjælp, det vilde kun være en Daarskab af mig, dersom jeg red hen til Huset. Paa det Sted, hvor jeg stod, kunde jeg se i hundredvis af disse sorte Djæвле danse

rundt om det brændende Hus, udstødende skrækkelige Sejrshyl.

Nogle havde allerede faaet Øje paa mig, og et Par Kugler susede om Ørene paa mig.

Jeg vendte hurtig min Hest, og i Galop gik det hen over Prærierne, i Førstningen forfulgt af de sorte Djævla, men da de indsaa, at det var umuligt at indhente mig, opgav de dette; sent hen paa Natten befandt jeg mig i Sikkerhed bag Agras Mure.

Dog syntes det snart, at ogsaa der lod Sikkerheden meget tilbage at ønske. Hele Landet lignede en hel Bikkube.

Hvor som helst Englænderne kunde samle sig i smaa Flokke, kunde de lige holde saa megen Plads som deres Geværer kunde række, ellers var de kun hjælpeløse Flygtninge.

Det var en Kamp af Millioner mod Hundrede, og det værste ved det hele var, at de Folk, vi havde at kæmpe imod, saavel Fodfolk, Artilleri- og Rytteri, var vore egne Tropper, som vi havde undervist og indøvet, og som nu brugte vore egne Vaaben og Ammunition imod os. Ved Agra laa det tredje bengalske Fusilier-Regiment, en Afdeling Sikhs, to Eskadroner Rytteri og et Batteri Artilleri.

Der havde dannet sig et Korps af Frivillige, som mest bestod af Kontorister, Købmænd og lignende, og skønt jeg havde et Træben blev jeg dog optaget deri.

I Begyndelsen af Juli Maaned drog vi ud mod Oprørerne og mødte dem ved Shahgunge, hvor det ogsaa lykkedes os at slaa dem tilbage; dog slap vort Krudt op, saa vi maatte trække os tilbage til Staden igen.

Fra alle Sider hørte vi kun de værste Efterretninger — hvilket jo ikke var saa forunderligt — thi dersom De vil se paa Kortet, vil De se, at vi befandt os lige i Hjertet af hele Oprøret. Lucknow ligger mere end hundrede Mile

fra Agra i østlig Retning, og Cawnpore lige saa langt mod Syd.

I alle Retninger herskede der ikke andet end Pinsler, Mord og Brandstiftelse.

Agra er en stor By, fuld af fanatiske og farlige Djævlebander af alle Slags. Vor lille Haandfuld Folk forsvandt næsten i den Labyrinth af smalle, krogede Gader.

Derfor førte vor Anfører os over Floden, og vi valgte nu at tage Stilling i det gamle Fort Agra.

Jeg véd ikke om nogen af Dem har hørt eller læst noget om dette gamle Fort? Det er det største, jeg nogensinde i mit Liv har set. Jeg tænker, at dets Udstrækning er mere end tredive Tønder Land. Der er den nyere Del, som var rigelig stor til at rumme hele vor Garnison, med Kvinder, Børn, Proviant, og alt, hvad vi skulde bruge. Men denne Del betyder intet i Sammenligning med det gamles Omfang, hvor der ingen opholder sig, og som derfor fuldstændig er overladt til Skorpioner og Slinger. Den bestaar af store forladte Sale, krogede Gange og lange Korridorer, som man let løber vild i. Derfor gik der ogsaa sjelden nogen ene derind, men derimod hændte det af og til, at et større Selskab med Fakler gik paa Opdagelse derinde.

Floden strømmede lige forbi Fortets ene Side og beskyttede derfor denne, men paa de øvrige Sider fandtes en Mængde Porte, og disse skulde jo alle bevogtes, saavel i den gamle Del af Fortet, som i den Del, hvori vore Tropper befandt sig. Men vi var paa det Omraade meget uheldig stillede, thi med den Haandfuld Folk vi havde, kunde vi knapt besætte Fortets Hjørner, samt betjene Kanonerne. Derfor var det os en komplet Umulighed at sætte en ordentlig og stærk Vagt ved hver af de enkelte Porte.

Vi organiserede derfor en Hovedvagt midt i Fortet og

overlod hver af Portene til Bevogtningen af en Englænder og to eller tre Indfødte.

Jeg blev udtaget til nogle Timer om Natten at skulde bevogte en noget afsidesliggende Port paa den sydvestlige Side af Fortet.

To Sikh Soldater blev stillet under min Befaling, og mine Instrukser lød paa, at ved den mindst ubetydelige Uraad, jeg opdagede, skulde jeg straks affyre mit Gevær for derved at hidkalde Assistance fra Hovedvagten. Men da denne laa over to hundrede Skridt fra det Sted jeg skulde bevogte, og Mellemrummet tillige var opfyldt med et Utal af Gange og Korridorer, betvivlede jeg meget, at man tidlig nok skulde kunde komme mig til Hjælp i Tilfælde af et Overfald.

Men dog var jeg meget stolt over den mig betroede Post, da jeg jo kun var frivillig, og tillige havde dette forbandede Træben.

Allerede to Nætter havde jeg nu holdt Vagt med min lille Kommando. Det var høje, slanke og flinkt udseende Folk, den ene hed Mahomed Singh, og den anden Abdullah Khan, begge var de gamle Soldater, som før havde baaret Vaaben mod os ved Chilian Wallah.

De talte begge temmelig godt engelsk, men jeg kunde ikke faa mange Ord ud af dem. De holdt mere af at staa sammen hele Natten og tale sammen i deres fordømte Sikh-Sprog. Hvad mig selv angik, da holdt jeg mest af at staa udenfor Porten og stirre paa den forbistrømmende Flod, og ind paa de utallige Lys fra den store Stad.

Trommernes Buldren, Tom-tom'ernes Raslen og de vilde Hyl fra de af Opium og Raseri berusede Oprørere, var tilstrækkelig for os til den hele Nat at blive erindret om de farlige Naboer vi havde paa den anden Side af Floden.

Omkring ved Klokken to om Natten var den vagt-

havende Officer vant til at inspicere Posterne for at se, om alt var i Orden.

Den tredie Nat, jeg stod paa Vagt, var meget taaget og mørk, og en gennemtrængende Regn tvang mig til at staa inde i Porten, da jeg vilde være bleven aldeles gennemblødt, dersom jeg havde staaet udenfor. Jeg forsøgte flere Gange at indlede en Samtale med de to Indfødte, men uden at naa det ønskede Resultat. Klokken to kom Ronden som sædvanlig og bragte en lille Smule Afveksling i Ensformigheden.

Da jeg havde opgivet den Mulighed at underholde mig med de to Sikher, tog jeg min Pibe frem og lagde mit Gevær fra mig for at stryge en Tændstik. Øjeblikkelig fo'r de to Slyngler ind paa mig, den ene holdt mit ladte Gevær foran min Pande, og den anden havde sat en stor skarpsleben Kniv paa min Strube, og svor en dyr Ed paa, at han vilde skære til, dersom jeg gav en eneste Lyd fra mig.

Min første Tanke var, at disse to Slyngler stod i Forbindelse med Oprørerne, og at dette var Begyndelsen til Overfaldet.

Dersom den Port, vi var sat til at bevogte, kom i Seopoyernes Magt, da var Fortet fortabt, og Kvinderne og Børnene vilde blive behandlet paa samme Maade som ved Cawnpore.

De vil maaske tro, at jeg nu fortæller Dem dette, mine Herrer, for at stille mig selv i saa gunstigt et Lys som muligt — men jeg forsikrer Dem, at jeg, skønt jeg havde Eggen af Kniven paa min Strube — dog aabnede Munden for at skrigte Allarm, uagtet jeg vidste, at det vilde koste mig mit Liv.

Manden, som holdt mig fast, syntes at have gættet min Tanke, thi lige idet jeg vilde til at udstøde et Skrig, hviskede han :

„Gør ingen Støj. Fortet er sikker nok. Paa denne Side af Floden er der ingen af Oprørerne.“

Der var noget i hans Stemmes Klang, der sagde mig, at han talte Sandhed, og jeg vidste jo, at saa snart jeg hævede min Stemme, vilde det koste mig mit Liv, det kunde jeg tydelig læse i hans Øjne. Jeg ventede derfor stille for at se, hvad de forlangte af mig.

„Hør, hvad jeg har at sige, Sahib,“ sagde den højeste og slankeste af dem, ham som hed Abdullah Khan, „enten maa De gøre fælles Sag med os, eller ogsaa vil De blive bragt til Tavshed for hele Livet. Sagen har altfor stor Interesse for os til at vi skulde betænke os et eneste Øjeblik.“

Enten skal De sværge ved Deres Kristendom at ville tilhøre os med Liv og Blod eller ogsaa vil Deres Lig endnu i Nat blive kastet i Floden, og vi løber over til Oprørerne. Der findes ingen Middelvej. Hvad vælger De, Liv eller Død? Vi kan kun tilstaa Dem tre Minutters Betænkningstid, thi Tiden gaar, og det, der skal ske, skal foregaa, inden den næste Ronde kommer for at inspicere.“

„Hvorledes skulde jeg kunde tage Bestemmelse.“ svarede jeg, „De har jo endnu ikke sagt mig, hvad det er, De forlanger af mig. Men ét kan jeg lige saa godt sige Dem straks, og det er, at dersom det er noget, der har med Fortets Sikkerhed at gøre, da vil jeg ikke være med dertil, saa kan De lige saa godt stikke mig ihjel med det samme.“

„Det har ingen Ting med Fortet at gøre,“ sagde han, „vi forlanger kun af Dem, at De skal gøre det samme som alle Deres Landsmænd kommer herover for.“

Vi spørger Dem kun, om De vil være rig?

Dersom De endnu i denne Nat vil være én af vore, da vil vi sværge paa vore ublottede Sværd, og med den trefoldige Ed, som endnu aldrig er bleven brudt af nogen Sikh, at De skal faa ærlig Del i vort Bytte. En Fjerde-

del af Byttet skal være Deres, bedre kan vi dog ikke tilbyde Dem det.“

„Men hvad er det da for en Skat?“ spurgte jeg, „jeg sætter selvfølgelig lige saa stor Pris paa at blive rig som Eder, naar I blot vil lade mig vide paa hvilken Maade, jeg kan blive det.“

„De vil altsaa sværge,“ gentog han, „sværg ved Deres Faders Ben, ved Deres Moders Ære, ved Deres Kristendoms Kors, at De aldrig, hverken nu eller senere, vil løfte Haand mod os eller sige noget om os, som kan komme os til Skade.“

„Det vil jeg sværge paa,“ svarede jeg, „paa den Betingelse, at Fortet som sagt ikke bringes i Fare.“

„Da vil jeg og min Kammerat sværge, at De skal faa en Fjerdedel af Skatten, som skal deles ligeligt mellem os fire.“

„Jamen vi er jo kun tre,“ bemærkede jeg.

„Ja, men Dost Akbar skal ogsaa have sin Part, men medens vi nu venter paa ham, kan vi jo fortælle Dem hele Sagen.

Mahomed Singh gaa du hen til Porten og læg Mærke til, om der skulde komme nogen. Jeg fortæller Dem nu alt, fordi jeg tror, at den Ed, der forbinder Dem til os, vil være Dem hellig, og fordi jeg tillige har Tiltro til Dem. Havde De været én af disse løgnagtige Hinduer, og havde De end sværget de dyreste Eder ved alle Deres Tempelguder, da havde denne Kniv nu været farvet af Deres Blod og Deres Legeme ligget paa Bunden af Floden. Men Sikherne kender Englænderne og Englænderne Sikherne.

Hør nu efter, hvad jeg har at sige Dem :

Der lever i de nordlige Provinser en Rajah, der, skønt hans Rige kun er meget lille, dog er i Besiddelse af umaadelige Rigdomme. Meget deraf har han arvet efter sin Fader, og meget har han selv opsparet, thi hans eneste Guddom var Guldet. Da Oprøret brød løs vilde han

være Venner saavel med Løven som med Tigeren — baade med Seopoyen og med Compagniets Raj.

Snart syntes det dog som om de hvide Mænds Dage vare talte, thi overalt hørtes der kun om deres Død og Nederlag.

Men da han var en forsigtig Mand, tog han saadanne Forholdsregler, at han, i hvad der end skete, dog i det mindste kunde bevare Halvdelen af sine Skatte.

Guldet og Sølv gemte han omhyggelig i sin Kælder, men de kostbare Ædelstene og sjældne Perler lagde han i et solidt Jernskrin, og lod en af sine betroede Tjenere, der var forklædt som Købmand, bringe denne til Agra-Fortet for at faa den opbevaret der indtil Freden igen var bleven oprettet.

Paa denne Maade vilde han, dersom Oprørerne skulde vinde, dog have sit Guld og Sølv i Sikkerhed, og dersom Compagniet skulde vinde, da var dog Juvelerne i Sikkerhed.

Efter at han paa denne Maade havde delt sine Ejendele, tog han det Parti at slutte sig til Sepoyerne, da en Mængde af disse var lejrede omkring hans Grænser.

Som De vil se, Sahib, og læg vel Mærke til hvad jeg siger, efter denne Handlemaade havde han forbrudt sin Besiddelsesret over, hvad han havde, og dette maatte da tilfalde den, som blev Fanen tro.

Denne foregivne Købmand Achmet befinder sig nu i Byen Agra og ønsker at trænge ind i Fortet.

Han har som Rejseledsager min Fostbroder Dost Akbar med sig, og han er bekendt med hans Hemmelighed. Dost Akbar har lovet ham nu i Nat at bringe ham til denne Port. Han vil snart komme og vil finde Mahomed Singh og jeg ventende paa sig. Pladsen her er ensom og afsøndret, og ingen vil lægge Mærke til, at han er kommet her ind.

Verden skal aldrig mere høre noget til Købmand Ach-

met, men Rajahens umaadelige Skat skal blive delt mellem os. Hvad har De at sige dertil, Sahib?"

I Worcestershire synes et Menneskeliv noget stort og helligt; men det er noget helt andet, naar man ser Blod alle Vegne omkring sig, og hvert Øjeblik skal se Døden i Øjnene.

Om Købmanden Achmet levede eller døde kunde jo være mig aldeles ligegyldig. Men ved at høre Tale om Skatten, hoppede mit Hjærte af Glæde og Begær, og jeg tænkte paa, hvorledes jeg kunde leve højt derhjemme i gamle England, og hvorledes min Familje med Forbavselse vilde se paa mig, naar de saa deres Døgenigt til Søn vende hjem med Lommerne fulde af Guldstykker.

Jeg havde derfor allerede taget min Beslutning. Men Abdullah Khan, som troede, at jeg endnu betænkte mig, begyndte nu at fremstille Sagen fra en anden Side.

„Betænk, Sahib,“ sagde han, „at dersom nu denne Mand bliver fanget af Kommandanten, da bliver han enten hængt eller skudt, og Juvelerne vil blive konfiskerede til Fordel for Regeringen, saa ikke et eneste Menneske vil faa godt af dem.

Derfor, naar vi nu snupper Manden, hvorfor skulde vi saa ikke lige saa godt tage det andet med? Juvelerne vil være lige saa godt bevarede hos os som i Guvernementets Skatkamre. Der er mere end nok til at gøre hver især af os til rige Mænd og store Høvdinger. Ikke et eneste Menneske vil faa noget at vide derom, thi vi er her helt afsondret fra den øvrige Verden. Lejligheden er her saa udmærket, at det vilde være utilgiveligt dumt af os ikke at benytte den. Sig derfor, Sahib, om De vil være for os eller ikke?

„Jeg er Eders med Hud og Haar,“ svarede jeg.

„Det er godt,“ sagde han, idet han gav mig mit Gevær tilbage, „De ser, at vi har Tiltro til Dem, thi vi stoler paa, at De lige saa lidt som os kan bryde Deres Ed.

Vi har nu kun tilbage at vente paa min Fostbroder og Købmanden.“

„Véd Eders Broder, hvad I har i Sinde at gøre?“ spurgte jeg.

„Det er ham, der har undfanget Planen. Men lad os nu gaa ud til Porten og sammen med Mahomed Singh holde Vagt.“

Det regnede endnu stedse, thi det var netop lige i Begyndelsen af Regntiden.

Tunge, mørke Skyer fo'r hen over Himlen, og man kunde neppe se et Stenkast fra sig.

Der laa en dyb Grav udenfor vor Port, men paa sine Steder var der dog saa lidt Vand, at en Mand magelig kunde vade over. Det var med nogle underlige Tanker, at jeg stod her sammen med disse to halvvilde Naturfolk og ventede paa den Mand, der gik sin Død i Møde.

Pludselig opdagede jeg Skinnet af en Lygte, der nærmede sig os paa den anden Side af Graven.

„Der er de!“ raabte jeg.

„De maa raabe dem an som sædvanlig, Sahib,“ hviskede Abdullah, „pas paa ikke at give ham nogen Anledning til Frygt. Send kun os med ham ind i det Indre af Fortet, da skal vi nok gøre Resten, medens De kan blive staaende her paa Vagt. Hold Deres Lygte parat, for at vi først kan se, om det er den rette Mand.“

Lyset nærmede sig langsomt, til jeg tydeligt kunde se to mørke Figurer paa den anden Side af Løbegraven. Jeg lod dem glide ned af den slibrige Bred, og komme gennem det mudrede Vand, men da de var ved at klatre op lige i Nærheden af Porten, raabte jeg med dæmpet Stemme :

„Hvem der?“

„Venner,“ lød Svaret.

Jeg hævede min Lygte, og lod Lyset skinne paa deres Ansigter.

Den første af dem var en kæmpemæssig Sikh, med et stort, sort Fuldskæg, som næsten naaede ham til Bæltetstedet. Jeg havde endnu aldrig set saa stor en Mand. Den anden derimod var en lille, tyk, trivelig Mand med en gul Turban paa Hovedet, i Haanden bar han en Pakke, indsvøbt i et Shawl.

Han syntes at ryste af Skræk, og hans Hoved drejede sig uafsladelig til højre og venstre, og saa sig forsigtig omkring med sine skinnende Øjne, som en Mus, der drister sig til at forlade sit Hul.

„Eders Beskyttelse, Sahib,“ stammede han, „Eders Beskyttelse for den ulykkelige Købmand Achmet. Jeg har gennemrejst hele Rajputana for at søge Sikkerhed i Fortet Agra. Jeg er bleven plyndret, mishandlet og fornærmet, fordi jeg er en Ven af Kompagniet. Velsignet være denne Nat, hvori jeg — og den Smule, jeg endnu er i Besiddelse af — er i Sikkerhed.“

„Hvad har De i dette Tørklæde?“ spurgte jeg.

„En Jernkiste,“ svarede han, „den indeholder én eller to smaa Familjesmykker, som slet ingen Værdi kan have for andre, men som jeg dog nødig vil miste. Dog er jeg ingen Betler, og skal belønne Dem, unge Sahib, og tillige Deres Hovedsmand, dersom han vil give mig dette Fristed, som jeg begærer.“

Jeg kunde ikke længere holde ud at tale med denne Mand. Jo mere jeg saa paa hans fede, forskræmte Ansigt, desto haardere blev det for mig med koldt Blod at lade ham myrde. Det var derfor det bedste hurtig at gøre en Ende derpaa.

„Bring ham til Vagten,“ sagde jeg.

De to Sikh'er tog ham imellem sig, og den høje Mand, som var Købmandens Ledsager, fulgte bag efter, idet de gik ind gennem den mørke Port. Aldrig nogen Sinde har et Menneske været tættere omsluttet af Mordere end han var det nu.

Jeg blev staaende med Lygten ved Porten. Jeg hørte deres ensartede Fodtrin gennem Korridorerne.

Pludselig ophørte disse, og jeg hørte Stemmer og Lyd af Slag, det var helt uhyggeligt, thi jeg vidste, at de nu var ved at gøre Ende paa Købmandens Liv.

Men hvad var det. Lyden nærmede sig, og jeg kunde høre en Mand komme løbende henimod mig.

Jeg vendte mig hurtig om og rettede Lyset hen mod den mørke Gang, og jeg saa nu den tykke Mand komme løbende hen imod mig, med Ansigtet badet i Blod. Bag ved ham kom Kæmpen, med det store Skæg, springende, og i Haanden havde han en stor Kniv, som han blodtørstig svingede i Luften.

Jeg har aldrig i mine Dage set en Mand løbe saa hurtig som denne tykke Købmand.

Han vandt mere og mere fra Kæmpen, og jeg kunde se, at dersom han kom forbi mig, og ud i det fri, da vilde det endnu være muligt for ham at redde sig.

Jeg var ved at faa Medlidenhed med ham, men da opstod pludselig Tanken om Skatten i mit Hjærte. Jeg kastede mit Gevær mellem hans Ben, idet han vilde ile forbi mig, og som en anskudt Hare rullede han et Par Gange rundt foran mig.

Før han kunde faa Tid til at rejse sig, havde Kæmpen naaet ham og stak Kniven to Gange ind i hans Side.

Manden udstødte hverken Skrig eller Suk og rørte ikke et Lem, men blev ubevægelig liggende, hvor han var falden. Jeg tænker, at han i Faldet har brækket Halsen.

De ser, mine Herrer, at jeg holder mit Løfte. Jeg fortæller Dem hvert Ord, som vedrørte Sagen, hvad enten det er til min Fordel eller ej.“

— — —
Her tav han og strakte sin lænkede Haand frem efter

Glasset med Whisky og Vand, som Sherlock Holmes havde lavet i Stånd til ham.

Hvad mig angik, da maa jeg ærligt sige, at jeg nu følte den største Afsky for denne Mand, ikke alene for dette koldblodige Mord, ved hvilket han havde været behjælpelig, men tillige over den ligegyldige og ufølsomme Maade, paa hvilken han fortalte om, hvorledes alt var gaaet til.

Hvilken Straf han end vilde blive idømt, følte jeg, at han ikke fra min Side kunde vente nogen Sympati.

Sherlock Holmes sad med Hovedet hvilende i Haanden, med et Udtryk af meget stor Interesse — men den samme Afsky, som jeg følte, saa jeg afspejle sig i hans Ansigt. Jonathan Small havde sikkert lagt Mærke dertil, thi der var noget foragteligt i hans Stemme, da han fortsatte :

„Ja, det var jo selvfølgelig slet handlet, men jeg gad gerne vide, hvilken ung Mand, der i mit Sted vilde have sagt nej til en Part i en saadan Skat og tillige med den Bevidsthed, at dersom man vægrede sig, da vilde man være Dødens visse Bytte.

Tillige galdt det, da han nu en Gang var kommen ind i Fortet, enten hans eller mit Liv. Thi var han først kommen helskindet fra det, da var hele Historien jo kommen for Dagens Lys, og man vilde have gjort kort Proces med mig — og skudt mig ned som en Hund, thi i disse Tider gjorde man ikke stor Staahej ud af et Menneskeliv.“

„Gaa videre med Deres Fortælling,“ sagde Sherlock Holmes kort.

„Vel — Abdullah, Akbar og jeg bar ham jo saa ind i Fortet. I hvor lille han end var vejede han dog godt til. Mahomed Singh havde vi efterladt ved Porten for at passe paa, at vi ikke skulde blive overraskede. Vi bragte saa Liget hen til et Sted, som i Forvejen var bestemt mel-

lem Sikh'erne. Det var et afsidesliggende Sted, hvor de krogede Gange stødte op mod en stor Sal, som omtrent var styrtet helt sammen.

Paa et Sted var Gulvet helt sunket ned, og dannede paa den Maade en naturlig Grav; der lagde vi Achmet og dækkede ham til med Grus og Stene. Derefter gik vi igen tilbage til Skatten.

Skatten laa endnu dér, hvor han havde kastet den fra sig, første Gang han var bleven overfaldet.

Kisten er den samme, som De ser staa der henne paa Bordet. En Nøgle hang i en Silkesnor ved det udgrave-rede Haandtag for oven. Vi aabnede den, og Lygtens Skin faldt paa en stor Samling Ædelstene, som man kun kan tænke sig ved som Barn at læse om Aladdin, som af Troldmanden førtes ned i Underverdenen. Det var et blændende Syn, der fremvistes for vore Blikke. Da vi havde mættet vore Øjne, tog vi alle Stenene frem og lavede en Liste over dem.

Der var et hundrede og tre og fyrretyve Diamanter af det reneste Vand, hvoraf den største og smukkeste saavidt jeg husker kaldtes „Stormogulen“, og som be-
tragtes som den næststørste Sten i hele Verden, tillige var der syv og halvfemsindstyve ualmindelig fine Smaragder og hundrede og halvfjerdsindstyve Rubiner, hvoraf dog nogle var meget smaa. Endvidere var der fyrretyve Karfunkler, to hundrede og ti Safirer, en og tredsindstyve Agater, og desforuden en Mængde Smaa-perler, Turkiser og andre Stene, som jeg den Gang ikke kendte Navn paa, men som jeg senere har indhentet mig Oplysninger om. Endvidere var der henved tre Hundrede fine Perler, hvoraf tolv var indfattede i en Guldkrone. Tid efter anden maa disse dog være taget ud, thi jeg fandt dem ikke i Kronen, da jeg nu igen havde bemægtiget mig Skatten.

Efter at vi havde beregnet vore Rigdomme, lagde

vi dem igen tilbage i Kisten og begav os tilbage til Porten for ogsaa at lade Mahomed Singh beundre dem.

Derefter gentog vi endnu en Gang vor Ed om til enhver Tid at staa hinanden bi og ikke forraade vor Hemmelighed.

Vi blev derefter enige om at gemme Skatten paa et sikkert Sted, indtil der igen var bleven Ro i Landet, og det saa var blevet os muligt at dele den.

Det vilde ikke have været til nogen Nytte for os at dele Skatten straks, thi dersom disse Kostbarheder var bleven fundet hos os, vilde det have vakt Mistanke, og i Fortet var der ingen Steder at gemme den.

Vi tog derfor Kisten med hen til den samme Sal, hvor vi havde begravet Liget, vi opsøgte nu den stærkeste Mur, i hvilken vi lavede et Hul, hvori vi skjulte Kisten.

Vi lagde meget nøje Mærke til Stedet, og den næste Dag tegnede jeg fire Kort af Fortet for at vi kunde finde Stedet igen; under hver af Tegningerne satte jeg fire Kors, som skulde være vort Symbol paa Enighed, og som skulde betyde, at den ene altid skulde handle paa de Fires Vegne, saaledes at den ene ikke skulde tilvende sig noget paa den andens Bekostning. Det er en Ed, som jeg med Haanden paa Hjærtet kan sværge paa, at jeg aldrig har brudt.

Overfor Dem, mine Herrer, vil det naturligtvis være unødvendig at fortælle, hvorledes det gik med den indiske Opstand. Efter at Wilson havde bemægtiget sig Delhi og Sir Colin var kommen Lucknow til Undsætning, var Oprørernes Kraft brudt. Nye Tropper blev landsatte og Nana Sahib maatte flygte over Grænsen. En flyvende Kolonne under Anførsel af Oberst Greathead kom til Agra og jagede Oprørerne ud. Freden syntes nu at skulle vende tilbage i Landet, og vi fire begyndte nu at haabe, at Tiden nu snart skulde komme, at vi kunde slippe bort med vor Skat. Men nej — det blev et skuffet Haab, thi

i disse Farvande, derfor var Flugt et meget vanskeligt Foretagende.

Lægen, Dr. Somerten, var en stærk, ung Mand, og en lidenskabelig Elsker af Spil, hvorfor de andre unge Officerer ofte kom der om Aftenen for at spille Kort.

Apoteket, hvor jeg sædvanlig plejede at tilberede Medicinerne stødte lige op til Lægens Dagligstue, saaledes at jeg kunde høre deres Tale og paa denne Maade følge deres Spil. Jeg selv holder meget af at spille Kort, og det var mig omtrent lige saa stor en Fornøjelse paa denne Maade at følge Spillet, som om jeg selv havde været med.

Selskabet bestod gerne af Major Sholto, Kaptajn Morstan og Løjtnant Bromley Brown, som førte Kommandoen over de indfødte Tropper, tillige Lægen selv og et Par andre Embedsmænd, alle udmærkede og lidenskabelige Spillere.

Naa, en Ting blev jeg snart paa det rene med, og det var, at Officererne altid tabte og de civile vandt. Jeg vil just ikke dermed sige, at der blev spillet falsk, men dog var det saaledes. Disse Embedsmænd, som omtrent havde tilbragt al deres Tid med Fangernes Bevogtning paa Andamanerne, havde næsten ikke bestilt andet end at spille Kort lige fra den første Dag, de var kommen der, saa de kendte hinandens Spil, medens derimod Officererne spillede mere ligegyldig, da de kun spillede for at fordrive Tiden.

Aften efter Aften gik Officererne fattigere hjem end de vare komne, og jo mere de tabte desto mere opsat blev de paa at fortsætte Spillet.

Værst syntes det dog at gaa Major Sholto. I Førstningen betalte han flot med Banknoter og Guld, men snart maatte han til at betale med Veksler og mange af dem var meget store.

Af og til vandt han ogsaa lidt, som om det var for

at give ham endnu mere Lyst til Spillet, men Lykken vendte ham snart haardhjærtet Ryggen igen. Den hele Dag løb han bandende og skældende omkring og begyndte at slaa sig mere paa Drik end egentlig var gavnlig for hans Sundhed.

Saa var der en Aften, at han talte meget mere end sædvanlig. Jeg sad i min Hytte, da han og Kaptejn Morstan kom der forbi paa Vejen hjem til deres Kvarter.

De to var gode Venner og saa at sige altid sammen. Majoren rasede over sit Tab.

„Nu er alt forbi, Morstan,“ sagde han, idet de gik forbi min Hytte.

„Jeg er nødt til at søge min Afsked. Jeg er fuldstændig ruineret.“

„Snak, Kammerat,“ svarede Morstan, og slog ham paa Skulderen, „det gaar saamænd ogsaa galt nok med mig, men —“ Det var alt, hvad jeg kunde høre, men det var nok til at give mig noget at tænke paa.

Et Par Dage senere slentrede Major Sholto forbi Pladsen, hvor jeg var beskæftiget, og jeg satte mig for, at nu eller aldrig maatte der gøres noget.

„Jeg vilde gerne bede Hr. Majoren give mig et godt Raad“, begyndte jeg.

„Naa, Small, hvad er der i Vejen“, sagde han, idet han tog sin Cigar ud af Munden.

„Jeg ønsker at spørge Dem, Sir, om De kender nogen bestemt Person, som man kan overlevere en skjult Skat.“

Jeg kender et Sted, hvor der findes en halv Million, og da jeg jo ikke selv kan komme til at nyde godt af Skatten, har jeg tænkt, at det maaske var det bedste at overgive den til Autoriteterne. Maaske vil min Sraffetid ogsaa derved blive forkortet.“

„En halv Million, Small?“ stammede han, seende

gennemtrængende paa mig, som tvivlede han paa, at det var i Alvor, jeg talte.

”Netop, Sir, i Juveler og Perler. Og den ligger saadan, at enhver kan tage den. Den retmæssige Ejer er en landflygtig Mand og har derfor ingen Krav paa den.“

”Da er den Regeringens Ejendom, Small“, stammede han, men Tonen, hvori han sagde det, sagde mig, at det var den rigtige Streng, jeg havde anslaaet.

„De raader mig altsaa til at gøre Generalguvernøren opmærksom paa, hvor den ligger?“ spurgte jeg saa rolig, som det var mig muligt.

„De maa frem for alt ikke handle for overilet, thi det vil De maaske senere komme til at fortryde. Lad mig høre, hvorledes det hænger sammen med den Historie?“

Jeg fortalte ham nu ælt, dog passede jeg jo paa at fortie saa meget, at han ikke kunde vide, hvor Skattens Skjulested var.

Da jeg havde endt min Fortælling, blev han staaende fordybet i sine Tanker foran mig, og jeg kunde se paa hans bævende Læber, at der foregik en haard Kamp i hans Indre.

„Dette er et meget interessant Tilfælde, Small“, sagde han til Slut, „De maa ikke med et eneste Ord røbe denne Hemmeighed til nogen. Vi skal snart igen tales ved, jeg skal nu nøje overlægge Sagen.“

To Nætter senere kom han og hans Ven, Kaptejn Morstan, ind i min Hytte med en Lygte.

„Jeg vilde, at Kaptejn Morstan skulde høre af Deres egen Mund den samme Fortælling, som De fortalte mig forleden Dag,“ sagde Majoren.

Jeg gentog nu alt.

„Det lyder meget sandsynligt, ikke sandt?“ spurgte han, „mener De ikke, at vi kan tro derpaa?“

Kaptejn Morstan nikkede bifaldende.

„Hør en Gang, Small,“ sagde Majoren, „min Ven og jeg har sammen overlagt Sagen og er kommen til den Overbevisning, at denne Deres Hemmelighed paa ingen Maade vedrører Guvernementet, men er en Sag, der kun vedrører Dem selv, saa De har paa den Maade Lov til at udnytte den, som De selv finder for godt.

Nu er Spørgsmaalet, hvad forlanger De for Hemmeligheden? Det er muligt, at vi vil inklade os paa Historien, dersom vi kan blive enige om Betingelserne.“

Han søgte at tale saa roligt og ligegyldig som muligt, men hans Øjne skinnede formelig af Begærlighed og Havesyge.

„Naa, hvad det angaar, mine Herrer,“ svarede jeg, gørende mit bedste for ogsaa at tale i en ligegyldig Tone; skønt jeg indvendig var lige saa ophidset som han, „der kan kun være Tale om én Pris for en Mand, der befinder sig i en Stilling som min. Jeg fordrer, at De skaffer mig og mine tre Forbundsfæller Friheden, da vil vi optage Dem i Forbundet og Deres Udbytte vil da blive en Femtedel, som De kan dele imellem Dem.“

„Hm —, sagde han, „en Femtedel. Det lyder ikke meget fristende.“

„Det vil dog blive en halvtredsindstyve Tusinde Pund til hver,“ sagde jeg.

„Men hvorledes skulle vi kunde bevirke, at De fik Deres Frihed. De ved meget godt, at De der forlanger noget umuligt?“

„Nej, paa ingen Maade,“ svarede jeg, „jeg har over tænkt alt lige indtil de mindste Enkeltheder.

Den eneste Hindring, der kan stille sig for vor Flugt, er, at vi vanskelig her vil kunne faa fat i et Skib, der egnede sig for vor Tur, og ligeledes vil det jo heller ikke blive nemt at skaffe saa meget Proviant, som der fordres til en saa lang Sørejse. Men i Kalkutta og Madras er der fuldt op af den Slags smaa Skibe, der passer for et saa-

dant Foretagende. Skaf os én af dem herover, da kan det ikke blive saa vanskeligt for os at indskibe os om Natten, og naar De saa vil sætte os i Land et Sted paa den indiske Kyst, da er vor Handel afsluttet.“

„Naar der endda kun var Tale om én,“ sagde han.

„Ingen eller alle,“ svarede jeg, „vi staar under en Ed, og den ene skal altid handle i de andres Interesse.“

„Du ser, Morstan,“ sagde Majoren, „at Small er en ordholdende Mand. Han opgiver ikke sine Venner. Ham maa vi kunne stole paa.“

„Det er en farlig Historie,“ svarede den anden, „men som du siger, Pengene er jo ikke til at foragte.“

„Nuvel, Small,“ sagde Majoren, „vi vil endnu nøjere tænke over Sagen og senere tale nærmere med Dem derom. Sig mig nu, hvor Kisten er skjult, da skal jeg søge Orlov for at rejse en Tur til Indien og nærmere undersøge Sagen.“

„Ikke saa hastig,“ svarede jeg rolig, „jeg maa først indhente mine Kammeraters Tilladelse. Jeg gentager det endnu en Gang, at enten er det os alle fire, der skal have Friheden, eller ogsaa ingen.“

„Sludder,“ raabte Majoren, „hvad har disse tre sorte Bæster med vor Overenskomst at gøre?“

„Sorte eller blaa, det er mig ligegyldig,“ sagde jeg, „men som jeg før har sagt, gaar jeg ikke ind paa noget uden deres Samtykke.“

Nuvel — dette havde altsaa til Følge, at vi havde endnu en anden Sammenkomst, ved hvilken Mahomed Singh, Abdullah Kahn og Dost Akbar var til Stede.

Vi talte om Sagen og kom til en Overenskomst.

Vi maatte forsyne de to Officerer med en Plan over den Del af Agra Fortet, hvori Skatten var skjult og betegne det Sted, hvor vi havde gemt Skrinet.

Major Sholto skulde derefter afgaa til Indien for at overbevise sig om Rigtigheden af vor Fortælling. Der-

som han saa fandt Skatten, skulde han lade den blive liggende og saa leje en Jagt, som skulde forsynes med rigeligt Proviant og sendes til Rutland-Øen, hvor den skulde ankere og tage os om Bord — derefter skulde han igen vende tilbage til sin Tjeneste.

Derefter skulde Kaptejn Morstan søge Orlov og møde os i Agra, hvor Skatten saa skulde deles, og hvor han saa vilde faa overleveret saavel sin egen som Major Sholtos Part.

Alt dette besvor vi med de allerhelligste Eder. Jeg var beskæftiget den hele Nat og endelig hen paa Morgenstunden havde jeg de to Skitser færdige. De var under tegnede med „De Fires Tegn“, nemlig af Abdullah Kahn, Mahomed Singh, Dost Akbar og mig selv.

Nuvel, mine Herrer, jeg trætter Dem vel ved min lange Fortælling, og jeg forstaar, at min Ven, Mr. Jones, er utaalmodig efter at se mig godt forvaret bag Fængslets Mure, derfor skal jeg lave Slutningen saa kort som mulig.

Denne elendige Major Sholto tog saa til Indien men vendte aldrig mere tilbage. Kaptejn Morstan viste mig senere hans Navn paa en Passagerliste fra én af de store Dampere, der var gaaet til England.

Hans Onkel var død, hed det sig, og havde efterladt ham en stor Formue, hvorfor han havde søgt og faaet sin Afsked fra Tjenesten.

Kort derefter rejste Morstan til Agra og fandt, som vi havde ventet, at Skatten var stjaalet.

Skurken havde stjaalet alt uden at opfylde en eneste af de Forpligtelser, paa hvilken vi havde solgt ham vor Hemmelighed.

Fra den Dag levede jeg kun for min Hævn. Det blev en alt overvældende og fortærende Lidenskab for mig. Jeg brød mig nu ikke mere om Lov eller Straf.

Min eneste Tanke var at flygte og opspore den elen-

dige Forrædder og med disse mine Hænder kvæle ham. Selv Agra-Skatten tænkte jeg ikke saa meget paa, som netop det at faa min Hævn kølet i hans Blod.

Nuvel — alt hvad jeg her i Livet har sat mig for, har jeg altid bragt til Udførelse, det varede ganske vist mange lange og skrækkelige Aar før Tiden kom. Som jeg har fortalt Dem, var jeg kommen en Del ind i Lægevidenskaben ved at gaa Lægen til Haande.

En Dag, da Dr. Somerton laa syg af Feber, havde en af Fangeafdelingerne fundet en lille Andamaner.

Han var dødssyg og havde derfor søgt hen paa et ensomt Sted for at dø.

Jeg tog mig da af Fyren, og Resultatet blev, at hans Kræfter efter et Par Maaneders Forløb begyndte at vende tilbage. Derfor fattede han en vis Tilbøjelighed for mig, og vilde meget ugerne vende tilbage til sin Skov, men blev ved at kredse omkring min Hytte. Jeg lærte en Del af hans Tale og dette bevirkede, at han sluttede sig endnu nærmere til mig.

Tonga — saaledes var hans Navn — var en dygtig Sømand, og ejede en stor, stærktbygget Kano.

Da jeg var overbevist om hans Hengivenhed for mig, og vidste, at han vilde gøre alt, selv en Forbrydelse, for at tjene mig, begyndte jeg at tale med ham om at flygte.

Han skulde en bestemt Nat have sin Kano liggende paa et bestemt Sted og der optage mig. Jeg havde sagt til ham om først at sørge for, at der var rigelig Drikkevand, Kokosnødder og andet Proviant om Bord.

Denne lille Tonga var en snild og tro Fyr. Paa den aftalte Tid og Sted havde han Baaden rede. — Dog, tilfældigvis befandt der sig en af Fangevogterne paa Stedet. Hans Navn var Pathanes, og han var en elendig Skurk, som altid havde fortrædiget og fornærmet mig, saa snart han kunde se sit Snit dertil.

Nu havde jeg en Lejlighed til at hævne mig paa ham.

Han stod ved Stranden med Ryggen vendt mod mig, og Karabinen sorgløs kastet over Skulderen. Jeg saa mig om for at finde en Sten for med den at knuse Hovedet paa ham, — men kunde ingen finde.

Da skød pludselig en grusom Tanke op i mig, saa jeg fik et Vaaben i Hænde.

Jeg satte mig ned et Sted, hvor der var nogen Skygge og tog mit Træben af.

Med tre Spring var jeg lige bag ved ham og med et eneste Slag slog jeg ham til Jorden. Derefter skyndte jeg mig at komme om Bord, og kort efter var vi i aaben Sø.

Tonga havde taget alt, hvad han ejede med sig om Bord baade af Vaaben og Afgudsbilleder. Blandt mange andre Genstande havde han et langt Bambusrør og nogle Kokosmaatter, hvoraf vi straks forfærdigede os et Sejl.

I ti Dage sejlede vi omkring paa Lykke og Fromme, men paa den ellefte Dag var vi saa heldige at blive optaget af en Koffardifarer, som var paa Vej fra Singapore til Jedda med en Ladning malaiske Pilegrimme. Det lykkedes os snart at blive optaget i deres Midte.

Det vilde i Sandhed tage lang Tid, om jeg skulde fortælle alle de Æventyr, som jeg har gennemgaaet. Vi rejste rundt i den ganske Verden, men passede dog paa at holde os i en ærbødig Afstand fra London.

Men i al den Tid, der gik, tabte jeg ikke en eneste Gang Hensigten med min Rejse, ud af Syne.

Jeg drømte hver Nat om Sholto, allerede over hundrede Gange havde jeg dræbt ham i Søvn.

Da vi paa denne Maade havde tumlet om i Verden i fire Aar, vovede vi os til London. Det faldt mig ikke saa vanskeligt at finde, hvor Major Sholto havde opslaaet sin Bolig. Jeg satte mig nu for at udfinde, om han havde gjort Skatten i Penge eller han endnu ejede den.

Jeg gjorde mig til Ven med én, der kunde være mig

behjælpelig, — jeg nævner intet Navn, thi det er ikke min Hensigt at hjælpe andre under Laas og Lukke, — og opdagede snart, at han endnu besad Juvelerne.

Da forsøgte jeg paa alle mulige Maader at trænge ind til ham, men han var meget snu og havde altid to berømte Boksere, foruden sine Sønner og Khitmugar til at bevogte sig.

Saa en Dag erfarede jeg, at han laa for Døden.

Jeg ilede derhen, og det lykkedes mig at komme ind i Haven.

Jeg var omtrent helt vanvittig af Skræk over, at han muligvis skulde undgaa mig.

Jeg stod lige i Begreb med at bryde ind og overfalde ham, men lige i samme Øjeblik saa jeg, at han opgav Aanden, men jeg havde dog den Tilfredsstillelse at se, at han havde opdaget mig, saa havde Døden ikke ramt ham denne Gang, vilde den snart have overrasket ham.

Dog trængte jeg endnu samme Nat ind i hans Værelse og gennemrodede alle hans Papirer for at se, om han ikke skulde have efterladt sig et eller andet, som viste, hvor Skatten var skjult.

Jeg fandt dog intet, der kunde bringe mig paa Sporet og maatte derfor fortvivlet trække mig tilbage.

Men førend jeg tog bort tænkte jeg, at det vilde være mine Venner, Sikherne, en Fornøjelse at høre, at jeg havde efterladt et Tegn fra os, derfor skrev jeg paa et Kort :

„De Fires Tegn“.

Dette Kort befæstede jeg paa Ligets Bryst.

Alt det øvrige er Dem jo allerede bekendt. At jeg her har fortalt Dem den rene Sandhed er ikke fordi jeg tror at slippe godt fra den Historie, men jeg mener dog, at mit Forsvar ligger i intet at holde tilbage, og De har ogsaa godt af at vide, hvor uendelig simpelt vi blev be-

hændlet af den elendige Major Sholto, og hvor uskyldig jeg er i hans Søns Mord.“

„Det er en højst mærkværdig Historie,“ sagde Sherlock Holmes, „det øvrige er mig ganske rigtig bekendt, med Undtagelse af, at De medbragte Deres eget Tov, ved Hjælp af hvilket De klatrede op til Vinduet. Før havde jeg tillige troet, at Tonga havde mistet alle sine forgiftede Pile, men det lykkedes ham dog at sætte en efter os umiddelbart før hans Død.“

„Han havde ogsaa mistet dem alle, Sir, med Undtagelse af den ene, der sad for Pusterøret.“

„Ja, selvfølgelig,“ sagde Sherlock Holmes, „det havde jeg slet ikke tænkt paa.“

„Ønsker De endnu at rette flere Spørgsmaal til mig?“

„Nej, Tak, nu er alt mig klart,“ svarede min Medlogerende.

„Nuvel, Sherlock Holmes,“ sagde Athelney Jones, „De ser jo nu med hvilken Taalmodighed jeg har ventet, men vi ved jo alle, at De er en Forbryder-Kender, men Pligt er Pligt, og jeg er egentlig gaaet temmelig vidt med hvad jeg har gjort for at tilfredsstille Dem og Deres Ven.“

Vognen staar endnu udenfor og venter og to Betjente staar ogsaa dernede. Jeg er selvfølgelig begge d'Herrer forbindtlig for den Bistand De har vist mig. Man vil sikkert senere faa Brug for Dem under Retsforhandlingerne. Og nu, God Nat!“

„God Nat, min Herre!“ sagde Sherlock Holmes lakonisk.

„De først, Small,“ sagde Mr. Jones nu til sin Fange, idet de forlod Værelset, „jeg maa dog sikre mig imod, at De ikke knuser min Hovedskal med Deres Træben, ligesom De gjordé ved ham derovre paa Andaman-Øerne.“

„Nuvel, det var altsaa Enden paa vort lille Drama,“ bemærkede jeg, efter at vi havde siddet et Øjeblik og i Tavshed røget af vore Piber, „jeg frygter for, at det vil

blive en af de sidste Undersøgelser, jeg vil have den Fornøjelse at studere med Deres Metode. Miss Morstan har bevist mig den Ære at antage mig som hendes vor-dende Ægtefælle.“

Han gjorde en utilfreds Bevægelse med Haanden.

„Ja, jeg har frygtet det“, sagde han, „jeg kan i Sandhed ikke gratulere Dem.“

Jeg blev noget stødt over denne Udtalelse.

„Har De maaske nogen Grund til ikke at billige mit Valg?“ spurgte jeg.

„Nej, paa ingen Maade. Jeg mener oven i Købet, at det er en af de elskværdigste Damer, jeg nogensinde er truffet paa, og hun har ogsaa været til stor Nytte ved de Undersøgelser, som vi har anstillet. Tænk for Eksempel paa, at det eneste Papir hun gemte af hendes Faders Efterladenskaber var denne Skitse af Agra-Fortet, som om hun kunde indse, at den en Gang i Tiden vilde faa Betydning. Men Kærligheden er en Ting, som har Indflydelse paa de menneskelige Følelser, og alt hvad der har med Følelser at gøre staar i Strid med den sande og sunde Fornuft, som jeg sætter over alt. Jeg for mit Vedkommende kunde ikke gifte mig, thi jeg vilde da fornægte min sande Natur.“

„Jeg haaber da, at min Dom skal overleve Deres,“ svarede jeg leende, — „men De ser saa anstrængt ud.“

„Ja, Reaktionen er kommen. Jeg vil den første Uge ikke være Menneske igen.“

„Det er forunderligt,“ svarede jeg, „hvad jeg hos et andet Menneske vilde kalde Dovenskab, synes jeg hos Dem at vilde kalde ualmindelig Aandskraft.“

„Ja, saaledes er det,“ svarede han, „jeg besidder i lige høj Grad Stof i mig til at kunne blive en stor Dag-driver, som et nyttigt Medlem i Samfundet. Jeg tænker ofte paa disse Linjer af Goethe :

„Schade, dass die Natur nur einen Menschen aus dir schuf.
Den zum würdigen Mann und zum Schelmen war der Stoff.“

A propos, hvad denne Norwood Historie angaar, da ser De, at det stemmer som jeg forudsatte, at de maatte have en Forbundsfaelle i Huset, og det kan ikke have været nogen anden end Tjeneren Lal Roa, saa Mr. Jones faar dog Tilfredsstillelsen at have fanget en af Fiskene.“

„Fordelingen synes mig ikke at være ligeligt,“ til-
lod jeg mig at bemærke. „De har udrettet at Arbejdet,
jeg har erhvervet mig en Livsledsagerinde, Mr. Jones hø-
ster Æren — hvad bliver der da tilbage til Dem?“

„For mig,“ sagde Sherlock Holmes, „bliver kun Co-
kain-Flasken tilbage.“

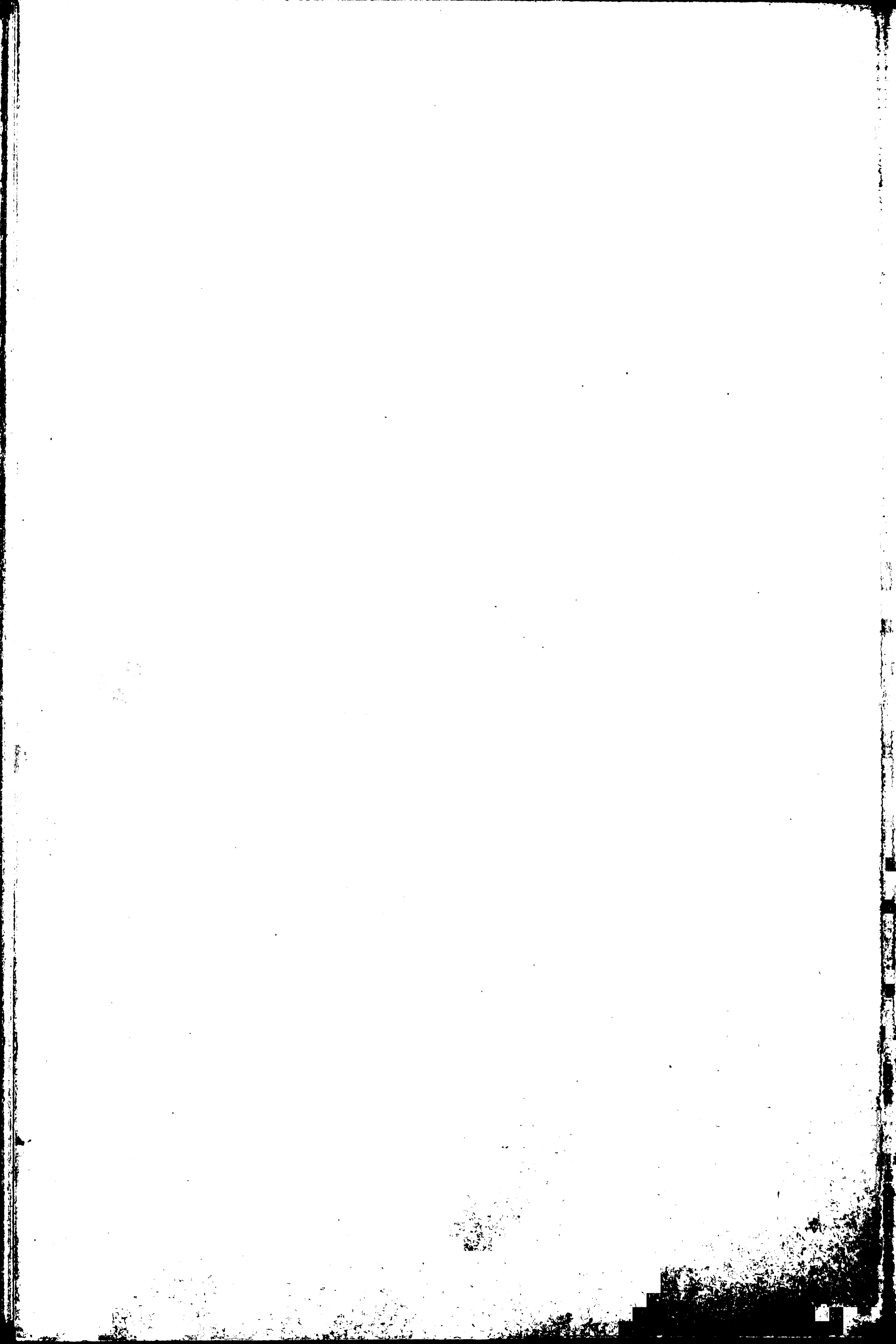
Med disse Ord strakte han sin lange, hvide Haand
ud efter denne.

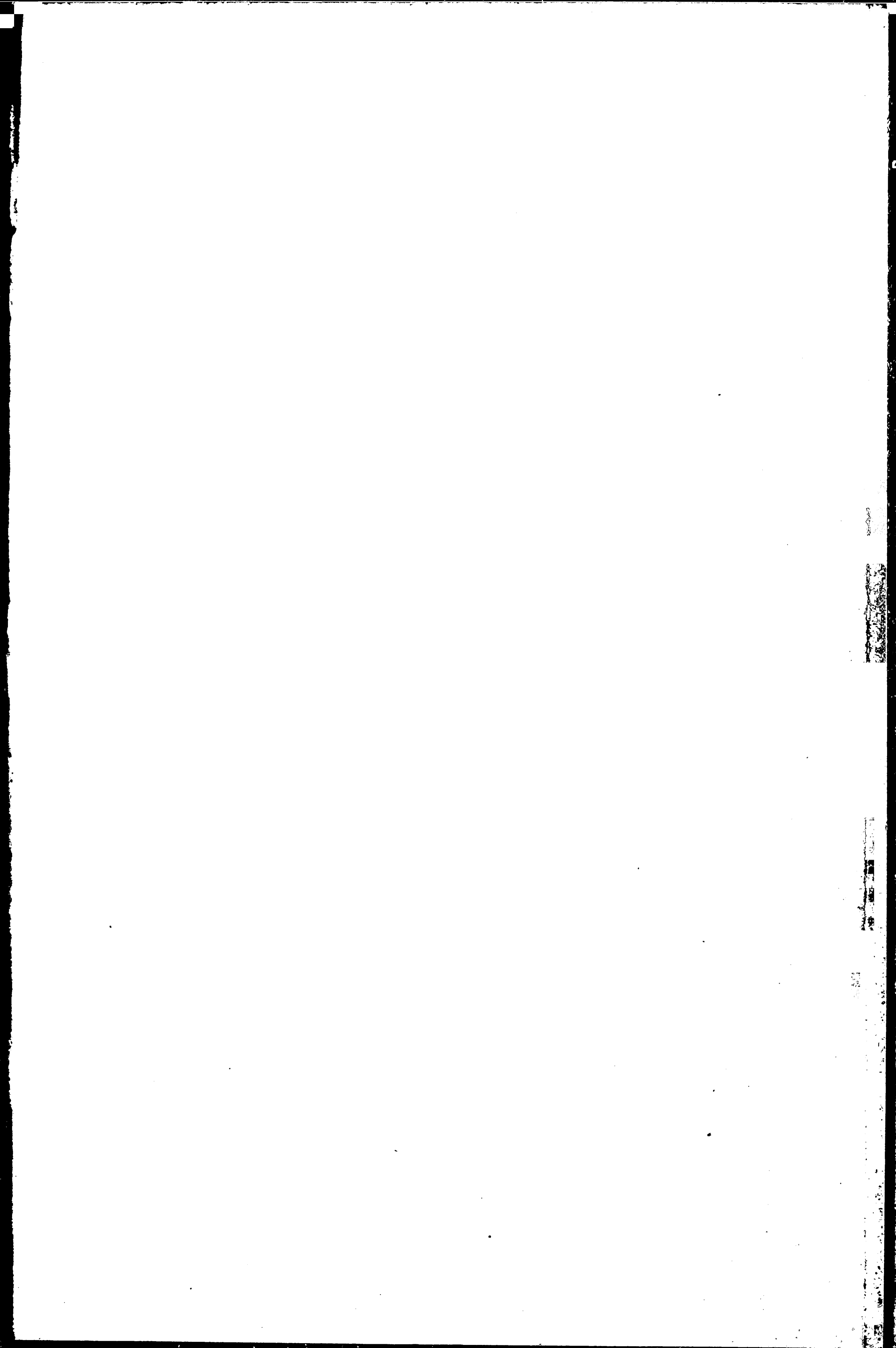

Den forsvundne Brud.

Omslaget trykt hos L. A. Jørgensen, København.